

Giới thiệu Loạn

Thời thế xảy ra chiến tranh triền miên, để đem niềm vui nho nhỏ tác giả Tiểu Bảo đã sáng tác truyện Loạn mang đúng chất ý nghĩa của nó. Với nhân vật chính là Vũ Hồng Khanh, vô bị tên lửa bắn trong lúc chiến tranh của Triều Tiên nổ tung trên đầu hắn tạo thành như một cái hố đen vũ trụ không lồ hút hắn vào trong và làm hắn bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy xung quanh toàn là nhà trọc trời, nhưng kì lạ là tại sao chỗ này tên lửa bay ù ùng đầy trên đầu, lâu lâu lại có vài người cưỡi ngựa bay nữa làm hắn không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Nhưng thật bất ngờ, tất cả các nhân vật trong lịch sử, có cả truyền thuyết đều tập trung tại đây, Việt Nam giờ khá to, chiếm hết cả Đông Nam Á, bên kia thế giới cũng không kém.

Mĩ nhờ tiểu đội Avengers mà thống nhất Châu Mỹ, Trung Quốc thì có Tần Thủy Hoàng tướng là Tôn Ngộ Không, Nhật Bản thì kết thân với Hàn Quốc tiểu đội Fan Ớp Pa với Doremon cũng khá mạnh! Câu chuyện này do tác giả hư cấu nhằm mục đích thỏa mãn sự tưởng tượng đem đến những giây phút giải trí!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quả tên lửa chết tiệt

Hà Nội, Năm 2014 tháng 3 . “Mẹ nó! Đen đui quá!”

Tên vừa đi vừa chửi là Vũ Hồng Khanh, thanh niên 2014, ngày hôm nay đúng là ngày đen đui nhất đời hắn, sáng thì chia tay bạn gái, chiều làm thêm thì bị trừ lương, đến khi đi làm về lại dính ngay mưa đá, đúng là số nhỏ.

Về gần đến nhà thì đúng bảy giờ tối, thời sự vừa được mấy ông hàng nước bật lên, tin nổi bật hôm nay là Triều Tiên vừa bắn thử tên lửa, mỗi tội là không biết bắn đi đâu. Hàn Quốc, Nhật Bản rồi Trung Quốc đang nháo nháo đòi xử Triều Tiên trên TV.

“Chết bót cho đỡ chật đất, toàn chuyện trên gò, giá xăng tăng 200 đồng/lít thì dẻo ai bảo gì!”

“Thật khổ cho cái thân mình, đã đi Wave tàu rồi mà nó còn tăng giá xăng, chẳng lẽ mai đi xe đạp điện. Mà không được, điện cũng vừa tăng giá xong, ông trời ơi hãy cho con lối thoát đi!”

Hắn vừa đi vừa ngẩng mặt lên trời xin xỏ, ông trời như khinh bỉ hắn tặng ngay cục mưa đá vào mặt.

Xoa xoa cái mũi hắn lại chửi:

“Đã thế ông đểch cầu mi nữa, toàn hại dân không!”

Vừa dứt miệng chửi bỗng nhiên hắn thấy một vật đang bay trên trời lướt qua đỉnh đầu hắn.

“Tên lửa!!”

“Bùm!!”

Tiếng nổ như phá trời phá đất vang lên, ngã nhào ra đất lại định chửi tiếp bỗng miệng hắn há to nhìn lên trời, một cái hố to đùng xuất hiện. Những hạt mưa đang định rơi xuống mặt đất lại chảy ngược lại lên trời. Sức hút như vô cùng vô tận xuất hiện, hắn bật dậy nhìn chăm chăm vào cái hố đen trên trời, nước dãi bay ngang mặt:

“Chẳng lẽ vừa chửi ông, ông lại xuống đánh ta?”

Đang chuẩn bị chạy, cả người hắn nhẹ bẫng, hắn đã bị nhấc bổng lên:

“Thà ta xuống, con xin lỗi, lần sau con không dám thế nữa đâu!! Mẹ ơi cứu con!”

Mặc kệ hắn kêu gào, ông trời vẫn lơ lửng lên, một dòng nước ấm chảy quanh thân thể hắn, tác giả khẳng định: “Không đùa đâu, hắn đuối lắm thật rồi!”

Không khí xung quanh phảng phất mùi ammoniac làm cảnh vật thêm phần đau thương, lên cao quá nên thiếu oxy, không thể kêu gào được nữa, hắn thảm nhủ:

“Hai mươi một tuổi xuân, còn chưa làm việc hại nước hại dân gì, tại sao ông lại đối xử với ta như vậy, ta không phục!”

“Kệ mẹ mày!”

Một tiếng nói từ trên trời vang lên ngay bên tai hắn, làm hắn giật mình ngoái đầu lại, thì ra khi đang bay mông hắn lại là thứ lên đầu tiên. Một bóng người lóe lên giữa hố đen, hắn nhìn thật sâu vào hình ảnh đó:

“Ông là ai?”

“Lạc Long Quân!”

“Sặc, đừng có mà chém gió, Lạc Long Quân xuống biển lâu rồi cơ mà!”

Âm thanh trầm trầm uy nghiêm lại vang lên:

“Mày không tin thì kệ mẹ mày, còn di ngôn nào không, sắp đi đến nơi rồi đấy, nhanh lên, ta cho ba mươi giây!”

“Ta muốn về nhà!”

“Ồ cái này không được rồi, thôi đi thôi ta mệt lắm rồi!”

Hồng Khanh tức quá mà ngất đi, thân hình hắn biến mất trong lỗ đen trên trời. Cảnh vật xung quanh lại trở về như trước khi nhân vật chính của chúng ta biến mất.

“Bóp bóp bóp!”

Ba phát tát vang lên ngay trên mặt nhân vật chính của chúng ta, một bóng người cúi xuống lay lay hắn:

“Dậy đi, dậy đi cái tên này!”

“Kệ hắn đi anh, em nghĩ chắc hắn mai mới tỉnh.”

“Nhưng hắn rơi xuống giường của chúng ta, hắn không dậy lấy chỗ đâu mà ngủ!”

Vừa nói dứt câu người thanh niên lại tặng cho Hồng Khanh một cú tát trời giáng

“Đm ai đánh ta!”

Khanh bật dậy, câu đầu tiên đã là chửi.

“Đây là đâu thế?”

“A tỉnh rồi! Mị Châu em lấy cho hắn cốc nước đi.”

Hồng Khanh ngồi dậy, nhìn xung quanh, tường xung quanh toàn là bằng kim loại, cửa cũng tự động nữa. Sờ tay xuống giường hắn giật mình nghĩ:

“Oa đây là vải gì mà mịn như da hot girl thế nhỉ, lại vừa êm vừa mềm nữa!”

Thấy Khanh ngẩn ngẩn ngơ ngơ, người thanh niên sợ mấy phát tát làm hắn chấn thương sợ hãi nên ân cần hỏi thăm:

“Mi là ai, đến từ năm bao nhiêu thế?”

“Ta là Vũ Hồng Khanh, sao chỗ này lạ thế?”

“Chưa nghe tên bao giờ, chắc mi sinh sau ta rồi, ta là Trọng Thủy, xin chào!”

Đần mặt một lúc Hồng Khanh mới hỏi:

“Trọng Thủy à, sao tên anh lạ thế, nghe như tên cổ tích ấy nhỉ?”

Trọng Thủy hỏi:

“Cổ tích nghĩa là gì? Mà tên anh có gì mà lạ, tên anh là đẹp nhất nước đó!”

Bây giờ Khanh mới tỉnh táo hẳn, nhìn kỹ Trọng Thủy, thằng này cũng đẹp trai đấy, mặt mũi trắng trẻo, tóc dài quá vai, định làm tài tử điện ảnh hay sao mà nuôi tóc dài thế nhỉ?

Bỗng nhiên cửa phòng mở ra, một người con gái bước vào giờ một cái cốc trước mặt hắn:

“Nước đây uống đi.”

“Cảm ơn, mà cô tên gì nhỉ?”

“Ta tên là Mị Châu!”

“Phụt!”

Vừa mới uống ngụm nước, Khanh đã phun ra đầy mặt Trọng Thủy, không khí trong phòng như đóng băng, Mị Châu Trọng Thủy nhìn hắn như nhìn một sinh vật lạ vậy.

Run run đặt cốc nước xuống bàn, hắn hỏi lại:

“Cô tên là Mị Châu thật hả?”

“Đúng thế, phụ vương đặt cho tôi đấy!”

“Phụ vương á!”

“Anh không biết à, cha tôi là An Dương Vương đấy!”

Lần này Hồng Khanh thực sự shock rồi, hắn lấy tay véo một cái, Trọng Thủy bên cạnh kêu lên:

“Đau! Sao chú lại véo anh!”

Đau à, vậy đây là sự thật rồi, ông trời ơi ông cho tôi đến cái chỗ nào thế này? Mẹ ơi con nhớ mẹ! Khanh gục đầu xuống bàn, thở dài một hơi!

“Này chú có làm sao không thế?”

“Tôi muốn về nhà!”

Thằng này bị điên à, tự nhiên xuất hiện trên giường của mình rồi lại bảo muốn về nhà, đuổi nó đi thôi:

“Vậy chú ra ngoài đi, đây là nhà anh mà!”

Vừa bước đến cửa định mở, một giọng nói từ bên ngoài vọng vào:

“Có ai ở nhà không mở cửa ra!”

Trọng Thủy đang ôm Mị Châu bỗng như tên lửa gắn đít vọt một cái đã ra mở cửa, trước mặt hắn là một đoàn người, tay cầm côn điện, mũ giáp đầy đủ, có cả áo chống đạn mới ghê chứ, một tay béo khệnh khạng bước vào nhà:

“Vừa mới bắt được tín hiệu của người mới, ai trong các anh là người vừa đến?”

Trọng Thủy không nói không rằng chỉ tay vào người Hồng Khanh, do bất ngờ quá hắn lắp bắp nói:

“Tôi không biết đây là đâu, người mới gì thế?”

Người béo nói:

“Thế kỷ hai mươi lăm, có một vụ nổ không gian đưa một đồng người từ quá khứ đến đây, chú là năm bao nhiêu thế hả?”

“Năm 2014!”

“Ồ tốt đấy, dễ nói chuyện hơn hẳn! Đi thôi anh dẫn chú đi đăng ký chứng minh thư!”

Bước ra khỏi nhà của Trọng Thủy, Hồng Khanh phát hoảng nói:

“Đây là tầng bao nhiêu mà cao thế?”

“125 thôi mà, trên đầu chú còn hơn 100 tầng nữa cơ, thôi lên xe đi.”

Gã béo chỉ vào cái xe đang bay lưng chừng trời, oa xin quá, thế kỷ hai mươi lăm có khác. Hắn hết ngó đông ngó tây, thấy cái gì cũng lạ, như một thằng nhà quê ra tỉnh hỏi này hỏi nọ rồi cười hên hêch.

Xe bay khoảng mười phút thì đến một tòa nhà cao cũng không kém nhà của Trọng Thủy:

“Xuống xe!”

Vào một văn phòng, trong phòng chỉ có mỗi một em đang ngồi nhai kẹo cao su, Hồng Khanh quay sang hỏi lão béo:

“Sao phải làm chứng minh thư vậy?”

Lão béo nhìn Hồng Khanh như nhìn một thằng hâm:

“Chúng tôi phải quản lý các anh chứ sao, từ trên trời rơi xuống một đám người, không quản lý có mà loạn à!”

“Tên gì?”

“Vũ Hồng Khanh.”

“Tên lạ nhỉ, chưa thấy trong lịch sử bao giờ, không phải người nổi tiếng hả? Bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi mốt, mà nổi tiếng cái gì?”

“Đến đây toàn là người nổi tiếng thôi, hôm trước ta vừa làm chứng minh thư cho Nguyễn Du đó! Chắc chú là bị lạc vào rồi!”

“Thế có năng lực đặc biệt không?”

“Anh hỏi toàn cái đầu đầu, em là người bình thường mà, chẳng lẽ đến đây ai cũng có năng lực đặc biệt à?”

“Đừng rồi, ai cũng có, anh Du thì có năng lực là viết ra chữ nào chữ đó liền hóa to xong biến thành đá, chọi nhau đau phết đấy, anh Đinh Bộ Lĩnh thì phun lửa các kiểu còn hết cả ra sóng âm nữa!”

“Em chịu anh luôn rồi!”

Lẳng nhẳng tầm nửa tiếng, trên tay hắn đã cầm được cái chứng minh thư mới của mình, cái thẻ này cũng tiện phết, kết hợp cả thẻ ngân hàng, thẻ mở cửa nhà các loại. Khoái trá lượn lờ phố phường một lúc, hắn đã đến chỗ nhà được chỉ định là nơi ở. Một nhà chung cư cao trọc trời, nhà hắn ở tầng chín mươi, được coi là khoảng tầng giữa rồi.

Mở cửa bước vào, ngôi nhà khá đẹp, phong cách nhà kiểu Pháp, đèn ốp luôn vào trần nhà làm cho phòng trông cao hơn, nhà tắm cũng có bồn tắm đứng rồi bồn tắm nằm các kiểu. Đang úp cho mình gói mì thì cửa nhà mở cái ruynh một phát, tý nữa là hắn làm đổ ly mì vào người. Một người cao tầm hai mét bước vào nhà, lưng hùm vai gấu, lông mày rậm như râu róm, ánh mặt sắc lạnh đến rợn người. Hai thằng nhìn nhau một lúc, người kia mở miệng trước:

“Chú mới đến à?”

“Vâng ạ, em chào anh, anh tên gì?”

“Trần Hưng Đạo!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Gặp toàn Thánh

Hồng Khanh giật mình đánh thót một cái, mình được ở chung với với Thánh Trần, cười hi hi tiến lại gần Trần Quốc Tuấn (tên thật của Trần Hưng Đạo):

“Em chào anh Tuấn, sau này em sẽ ở cùng với anh ạ!”

Ánh mắt của anh Tuấn lướt khắp người hắn làm hắn sồn da gà, hắn thảm nghĩ “chẳng lẽ anh Tuấn có đam mê đặc biệt?”:

“Anh đến đây lâu chưa ạ?”

“Ờ anh đến từ tuần trước, mà thằng Trãi về nhà chưa?”

“Trãi nào ạ?”

“Anh cũng chả biết, nó bảo nó tên là Nguyễn Trãi! Nó chưa về à, chú mày biết nấu cơm không?”

“Có, mà anh bảo gì cơ, Nguyễn Trãi á?”

Anh Tuấn nhìn Hồng Khanh như nhìn một thằng đàn, khinh bỉ nói:

“Chẳng lẽ chú không phải người Việt à? Anh nói rõ ràng rồi còn gì, thôi đi nấu cơm đi anh đói rồi!”

Hồng Khanh hết gạt rồi lại lắc đầu, ngáo ngáo ngo ngo bước vào nhà bếp, trong lòng than thầm:

“Ty mi vừa úp xong còn chưa kịp ăn!”.

Mở ngăn tủ, lục lọi một lúc hần liền thấy được một thùng gạo để trong góc, mở ra thì hết mất rồi, lật đật chạy ra phòng khách:

“Anh Tuấn ơi, hết gạo rồi!”

Đang xem đá bóng, anh Tuấn nói:

“Hết thì sang nhà 9012 xin đi!”

Nói xong lại quay sang nhìn TV, hôm nay PSG đá với Chelsea, anh Tuấn hình như là fan của PSG, cổ vũ nhiệt tình lắm, đập bàn đập ghế ầm ầm. Vừa bước ra khỏi cửa, anh Tuấn lại nói vọng ra:

“À nhớ xin thêm rượu nữa nhé!”

“Thánh Trần của chúng ta đây, chỉ biết ăn với uống, như mấy ông chồng văn phòng về nhà là chúi mắt vào cái TV, ta đang lạc ở đâu thế này?”

Đi đến cuối hành lang là nhà 9012, tìm mãi mà không thấy cái chuông nào, hần thầm nghĩ: “Quái nhỉ, thế kỷ 25 gì mà không có chuông cửa là sao?” Tức mình Hồng Khanh liền đập ầm ầm vào cửa.

“Ra đây, ra đây!”

Cửa mở ra, một thằng nhóc lộ mặt ra, ánh mắt như dò hỏi Hồng Khanh:

“Ta đến xin gạo!”

“Ồ mi là nhà nào thế, mà sao không dùng chuông, đập cửa là bị điện giật đấy!”

“Làm gì có chuông mà dùng, ta có mù đâu?”

Thằng nhóc bấu môi khinh bỉ nói:

“Không biết dùng thì nói là không biết, dùng chứng minh thư giờ lên cái màn hình này này.”

Tay thằng nhóc chỉ vào cái màn hình trên cửa, Hồng Khanh liền lấy chứng minh thư trong túi quơ quơ qua cái màn hình, một âm thanh vang lên:

“Vũ Hồng Khanh đến nhà bạn!”

“Đm, xịn thế nữa à!”

Thằng nhóc lại nói:

“Thế bây giờ đã biết chưa, mà lấy gạo à, lấy bao nhiêu thế?”

“Anh Tuấn bảo ta đến lấy nhưng không nói bao nhiêu cả, à mà lấy cả rượu nữa nhé!”

“Tuấn phòng 9010 à, hôm kia vừa lấy năm mươi cân cơ mà, ăn gì mà nhanh thế?”

Nói xong thằng bé liền lấy một cái bút đất sau lưng, liếm liếm đầu bút rồi vẽ lên tường một bao gạo, khoảng một phút sau, bao gạo rơi đánh “đùng” một phát xuống hành lang. Thằng bé lại vẽ một vỏ rượu dưới sân nhà, còn ghi là “Bò Đá” nữa chứ.

“Xong rồi đấy cầm về đi!”

Hồng Khanh còn đang mắt tròn mắt dẹt nhìn đống sản phẩm ở trên sân nhà, thấy cửa sắp đóng hần liền hỏi:

“Mi tên là gì thế?”

“Mã Lương!”

Ném cho Hồng Khanh một câu thẳng bẻ liền đóng cửa cái “rầm”. Khanh cúi xuống định cầm bao gạo lên không ngờ nó không nhúc nhích tí gì, xấn xấn tay áo, kéo lê bao gạo đến gần cửa nhà mình, thờ phỉ phò như sắp chết. Hấn lại đập cửa hét:

“Anh Tuấn ra cứu em!”

“Cái gì thế!”

Mở cửa ra anh Tuấn nhìn thấy Hồng Khanh đang nằm bẹp trên hành lang thờ như sắp chết, cúi xuống anh Tuấn hỏi:

“Chú bị làm sao thế, bị thằng nào đánh à?”

“Bao gạo nặng quá em không bê nổi, kéo về đến đây thì thoát lực không đi được nữa.”

Nhìn về hướng tay chỉ của Khanh, anh Tuấn thấy bao gạo to đùng nằm đó, tiến lại gần lấy hai ngón tay móc vào cái bao, cái bao bị nhóc bồng lên ngang mặt, anh Tuấn liền ném cho Hồng Khanh một câu làm hấn nghẹn họng:

“Có một trăm cân thôi mà, chú yếu thế, còn rượu đâu?”

“Em vác cái bao còn suýt chết, rượu vẫn ở cửa nhà thằng Lương kia kia.”

“Thế chú qua lấy rượu đi, để lâu mất bây giờ!”

Cố gắng đứng dậy, lê lét đến trước cửa nhà Mã Lương lần nữa, nhìn bình rượu to bằng nửa thân người, hấn chỉ biết cười khổ. Đang đứng suy nghĩ làm cách nào chuyển bình rượu thì một con ngựa liền tiến đến gần hấn hi một phát làm hấn giật mình. Một thanh niên tầm hai mươi tuổi đang nhìn hấn với ánh mắt ngờ vực.

“Chú là ai mà đứng trước cửa nhà anh thế?”

Đoán tên này cũng thuộc loại số má trong lịch sử, Hồng Khanh khép nép cúi chào một cái:

“Em tên Khanh, vừa bảo Mã Lương cho bình rượu nhưng nó to quá em không bê được. Anh là ai?”

“Anh tên Gióng, bình rượu có gì mà chú không bê được?”

Kẹp bình rượu vào nách anh Gióng tiến lại gần hỏi:

“Không ngờ là Phù Đồng Thiên Vương!” Khanh ngờ vực hỏi:

“Em tưởng anh lên trời lâu rồi mà, anh cũng bị lạc đến đây à?”

“Anh chẳng biết, anh đang ngủ trên lưng ngựa trên trời bỗng một cái hố hút anh vào, thế là đến đây!”

“Sặc, thế anh lên trời không có việc gì làm hay sao mà lại ngủ thế?”

“Anh cũng buồn vì việc đó đây, lên trời xong Ngọc Hoàng chẳng nói chẳng rằng phong anh chức Quan Chấn Ngựa, toàn ăn với ngủ chả làm việc gì, đến đây vui hơn, có mấy tính có thể chơi game cho đỡ buồn.”

“Làm thần mà cũng khổ vậy sao, thật may mình là người thường!”

Ngồi chém gió trên trời dưới bể với Thiên Vương khoảng nửa tiếng, bỗng từ đằng sau lưng hấn có một tiếng chửi:

“Thằng Khanh đâu, không đem rượu về còn la cà ở đó làm gì hả?”

Hóa ra là anh Tuấn, mặt mũi đỏ phừng phừng đang tiến lại gần, đang định chửi thêm một câu bỗng nhìn thấy Thiên Vương, anh Tuấn khép nép nói:

“A anh Gióng, đi chơi về ạ, rảnh không sang nhà em làm vài chén?”

“Chú Tuấn đấy à, ờ anh cật con ngựa đã rồi sang chơi với chú, thằng em này nói chuyện hay phét đấy, ha ha ha.”

Buổi tối, Nguyễn Trãi cũng đã về, không ngờ nhà thơ vang danh một thời của nước ta lại bị lê, trông mắt cứ dạt sang hai bên nhìn giống hệt một con cóc. Được cái, hồi xưa từ quan ngao du mười năm, học được nhiều món ăn ngon, tài nghệ có khi còn hơn cả đầu bếp cung đình thời đó ý chứ.

Anh Gióng với thằng nhóc Mã Lương cũng đã đến, đang ngồi xem bóng đá với anh Tuấn, phút thứ tám mươi tám Chelsea làm thêm một bàn nâng tỷ số lên 2-0 làm anh Tuấn tức lộn cả ruột. Hồi ra mới biết là cá độ với Nguyễn Trãi, ai thua phải rửa bát một tuần, Nguyễn Trãi đang đứng nấu cơm mà cười phun cả nước bọt vào chảo. Cơm dọn lên, hình như hồi xưa toàn ngồi đất nên bàn tròn ăn cơm trong nhà đã bị chặt mất bốn chân biến thành một cái

mâm com. Qua vài tuần rượu, Hồng Khanh đã hơi ngất ngây, đây là hấn còn dùng chén nhỏ chứ như anh Tuấn, anh Gióng toàn uống bát, đến thẳng nhỏ Mã Lương cũng nhìn Hồng Khanh với anh mắt khinh bỉ.

“Chú làm thế nào mà lạc vào thời này thế?”

Anh Gióng hỏi anh Tuấn, Tuấn chỉ biết lắc đầu rồi nói:

“Em cũng không biết, đang ngồi với mấy anh em uống rượu với Diêm Vương thì bị hút đến đây.”

“Chú cũng bị hút đến đây à?”

Anh Gióng quay sang hỏi Hồng Khanh:

“Vâng em vừa đi làm về, bị hút lên trời đá cả ra quần, còn nghe thấy một âm thanh bên tai nữa chứ, hình như là Lạc Long Quân bắt em đến đây.”

“Lạc Long Quân?”

Cả bàn đều hướng ánh mắt dò hỏi về phía Hồng Khanh:

“Vâng lão còn chửi em mấy câu cơ!”

“Lạ nhỉ, lúc anh bị hút vào có nghe thấy tiếng nói nào đâu?”

Anh Gióng thì thầm một câu, nhưng vị Thánh của chúng ta ăn mà lớn bồng nên tâm hồn ăn uống đã đề cái nghi vấn xuống, cầm bát rượu lên “Zô” một tiếng làm anh em cũng quên chuyện bị hút đến đây.

Tàn cuộc vui, giường ai nấy ngủ, Hồng Khanh trước khi nhận phòng thì mới biết chỉ cần nắm tay vào cửa rồi tưởng tượng ra căn phòng của mình là phòng hấn sẽ y chang tường tượng. Không nghĩ ngợi nhiều, hấn tưởng tượng ra căn phòng trọ của mình ngay, ở đâu quen đấy a, nítu kéo chút ký ức cũng tốt.

Tắm rửa sạch sẽ, nằm vắt tay lên trán nhìn đồng hồ trên phòng chỉ ba giờ sáng hấn mới nhận ra một điều: hấn bị mất ngủ. Với tay lấy bộ quần áo, mở cửa phòng, ra ngoài uống một ly nước, hấn ngơ ngẩn tự hỏi đi hỏi lại:

“Tại sao hấn lại bị chuyển đến đây, một thằng sinh viên không có tài năng gì đặc biệt lại có thể ở chung với những người nổi tiếng trong lịch sử? Lại còn siêu năng lực gì gì đó nữa chứ, hấn không có nó. Tiếng nói của Lạc Long Quân vẫn còn vang vọng bên tai hấn, số phận bắt mình phải đến đây, số phận chó chết.”

“Đừng!!”

Một tiếng sét đánh ngang trời, hình như sắp mưa, mở cửa nhà đứng ra hành lang nhìn về phía cột sét, hấn thấy thật giống cảnh tượng mà mình bị đưa đến đây.

Lại có người sắp đến rồi!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nữ Vương

Mặt trời đã lên cao, nhưng tiếng ngáy vang trời vẫn còn trong ngôi nhà mới của Khanh đệ, do hôm qua uống chưa say lắm, Khanh đệ của chúng ta là người dậy sớm nhất.

Hấn lò dò đi đến nhà tắm giải quyết vài lít rượu tồn đọng trong người, vừa ngồi xuống bồn cầu xả một mớ hấn mới nhận ra rằng mình không biết cách xả nước. Đang loay hoay tìm cách, một âm thanh vang lên:

“Chất thải mang nhiều độc tố, hãy đi kiểm tra sức khỏe!”

“Mẹ kiếp, bồn cầu biết nói, thế kỷ 25 cũng lắm trò ghê.”

Hóa ra còn tự động xả nước, lau cả XXX cho hấn, hấn thảm nghĩ:

“Con không muốn về nữa đâu, ở đây sướng quá!”

Khuôn mặt đang phê pha, bỗng nhiên hắn nghe “Rầm!!” một tiếng làm tụt cả cảm xúc, mặc quần đi ra phòng khách thấy anh Gióng đang thờ hồn hển như gà rù.

“Anh làm sao thế anh Gióng, gặp ác mộng à?”

Anh Gióng hồn hển nói:

“Còn hơn cả ác mộng nữa, anh đang đánh răng bỗng cửa nhà mở tung, có hai ả ăn mặc thiếu vải tiến vào, anh sợ quá sang đây trốn!”

“Có thể mà anh cũng sợ, gái thôi mà!”

Thánh Gióng nhìn Khanh đệ như nhìn thẳng đàn, nói nhỏ:

“Thế anh mới sợ, anh sợ gái lắm!”

Đấy mọi người xem, đến anh Gióng còn sợ gái thì thanh niên FA như mình làm sao mà có bạn gái đây, nhân sinh tịch mịch. Khanh đệ tiến lại gần anh Gióng vỗ vỗ vai an ủi:

“Thôi, về đi anh, không vào hang cọp sao bắt được cọp mẹ!”

“Chú đi cùng anh đi, anh sợ!”

Thờ dài một hơi, không ngờ anh Gióng lại kém cỏi đến mức này, ai biết hồi xưa oai phong cỡ nào. Đi đến nhà anh Gióng, cửa nhà vẫn mở toang, bên trong vọng ra tiếng cười đùa phơ lớ của nhóc Mã Lương còn có tiếng cười khanh khách của con gái, “nghe hay quá, giống chuông gió quá.” Khanh đệ thầm nhủ.

Ngó mặt vào căn nhà của Thánh Gióng, có hai người con gái tầm hai mươi tuổi đang ngồi trên salong chém gió cùng Mã Lương, trên tay còn cầm vài món đồ trang sức lấp lánh.

“Mẹ nó đúng là có siêu năng lực có khác, tán gái cũng ngon lành ghê, về bữa vài món mà đã dụ dỗ được tận hai người.”

“E hèm!” một tiếng, Khanh đệ tiến vào nhà, sau lưng hắn anh Gióng đang giương đôi mắt to như hai quả bóng bàn đánh giá hai ả. Thấy anh Gióng nhát quá, hắn đành phải mở lời trước:

“Xin chào hai vị, các vị mới đến à?” Đang chém gió sung thì bị ngắt, hai người con gái mang ánh mắt bức tức mà nhìn về phía Khanh đệ, không ngờ ánh mắt hai người này sắc lạnh chĩa kếm gì anh Tuấn, chắc hồi xưa cũng có tý số má đây.

“Mà sao như chị em sinh đôi thế nhỉ, giống nhau quá đi, từ trên trời rơi xuống hai người đẹp, từ nay sẽ không còn cảnh buồn chán nữa.” Hắn yy nghĩ.

Người con gái nhìn có vẻ lớn hơn mở miệng, tiếng nói như chim hót vang lên:

“Điều dân to gan, thấy ta sao còn không quỳ xuống, mi là ai?”

“Ái chà, cứng nhì, chẳng lẽ là thê thiếp của vua chúa ngày xưa chăng?”

Khanh đệ không phục nói:

“Xin lỗi, hai vị là ai mà bắt ta quỳ?”

“Ta là Trung Trắc, đây là muội muội ta Trung Nhị. Mi còn không mau quỳ xuống?”

Dường như đã quen với các nhân vật nổi tiếng, Khanh đệ đã không còn shock như ngày đầu nữa, giờ là ma cũ rồi, ma mới tuổi gì, nhân nhạ nói:

“Không quỳ, bây giờ không phải là thời của hai vị nữa rồi, hai vị có thể làm gì được ta?”

Khuôn mặt của chị Đại tối sầm, chị Hai cũng không khá hơn, từ sau lưng lẩy ra một thứ màu xám nhạt, hóa ra là một con voi con. Chị Hai tung con voi lên cao, con voi liền hóa lớn:

“Mẹ nó, chơi gọi pet à???”

Đang định chạy thì voi voi đã quán quanh người Hồng Khanh giờ hắn lên lưng chừng trời, nhấc lên hạ xuống như thang máy:

“Thả ta xuống, bọn mi chơi xấu, không chơi gọi pet!”

“Còn già mồm à, Tiểu Tượng mau đập nó xuống sàn nhà cho ta!”

Tưởng chừng đầu Khanh đệ sẽ vỡ bẹp như một quả dưa hấu, bỗng có một tiếng hét vang lên:

“Aaaaaaaa!”

Mọi người đều nhìn về hướng phát ra âm thanh, một cô gái tầm mười bảy, mười tám đang đứng trước cửa nhà, trên tay còn cầm mấy bông hoa dại. Bàn tay trắng trẻo đang che cái miệng đang há to của mình lại, anh Gióng không biết lúc nào đã chạy tọt vào trong phòng, cửa hé lòi ra đôi mắt đánh giá chung quanh.

Chị Đại bước lên nói:

“Kim Ngân đi chơi vui không, chờ ta xử xong tên này sẽ đi chơi cùng người nhé!”

“Vui ạ, mà đây là ai thế? Bị nhấc bổng lên trời thật khó coi quá!”

Đang ở sát trần nhà, Khanh đệ hét to:

“Ta là Vũ Hồng Khanh, xin chào cô, cô mau bảo hai người thả ta xuống đi, ta bị bệnh sợ độ cao đó!”

“Hí hí, đáng đời, mi tự nhiên lại đi trêu chủ nhân của ta làm gì?”

“Chủ nhân?”

Hai mắt Khanh đệ mở to hỏi.

“Đúng thế, ta là thị nữ của hai người này!”

Chị Hai thấy Hồng Khanh lằng nhằng quá thì bực mình nói:

“Mặc kệ hần là ai, đập cho một trận đã, gặp ta mà dám không quỳ! Tội này ngày xưa là chém đầu rồi!”

“Thôi mà, chị mau thả hần xuống đi, nhìn hần cũng không phải người xấu!”

Nghe thấy Kim Ngân cầu khẩn, chị Hai cũng nguôi nguôi, ra lệnh cho Tiểu Tượng thả hần xuống, con voi liền biến nhỏ lại, vẫy vẫy hai tai bay đến bên người chị Hai. Nó còn dùng vòi dụi dụi vào người chị Hai, trông thật đáng yêu, ai biết chỉ mười giây trước mạng Khanh đệ còn nằm trong tay nó.

Roi cái bịch xuống sàn nhà, xoa xoa vài cái, Khanh đệ bê mông đứng dậy, gãi gãi đầu cười ngớ ngẩn. Anh Gióng giờ mới chui ra khỏi phòng hỏi thăm:

“Chú có làm sao không?”

“Anh em thế đấy, thằng em gặp nạn mà thằng anh chạy còn nhanh hơn thỏ, từ giờ có hai nữ vương ở cùng, anh cũng không sống hần hoi đâu!!”

Hồng Khanh ác ý nghĩ ngợi rồi nói:

“Hoi đau thôi, không sao!”

“Chuồn thôi, anh sợ ở đây lắm, từ giờ anh sẽ ở với chú nhé!”

Anh Gióng thì thăm vài tai Hồng Khanh một câu rồi lại vất chân lên cổ chạy về nhà 9010, Hồng Khanh đứng ngẩn người. Sau khoảng ba mươi giây, Khanh đệ tỉnh táo lại cũng xin phép hai chị chạy về nhà, mới sáng sớm đã đen đầu rồi!

Sau khi bôi thuốc vào mông, Hồng Khanh bắt đầu chuyến đi dạo đầu tiên từ khi đến nơi này. Cảnh vật xung quanh cũng khá giống nơi hần ở, đô thị hóa mà, ở đâu cũng là nhà chọc trời, tường khung sắt thép, cây cối ít đến đáng thương.

Đi dạo khoảng ba mươi phút, mỏi chân rồi, kiếm chỗ uống nước thôi, nhét tay vào túi sờ sờ vài trăm nghìn vừa được anh Tuấn đưa cho yên tâm hần. Hần cũng ngạc nhiên khi anh Tuấn lại có nhiều tiền thế, vung tay là cho hần mấy trăm rồi:

“Anh từ đâu mà có nhiều tiền thế?”

Anh Tuấn chơi ngay một câu xanh rờn hơn cả rau:

“Mã Lương về đấy!!”

.....

Bước vào một quán cà phê tên là STINKBUG, gọi một ly cà phê ngồi nhâm nhi, nhìn xung quanh quán, chả có ai cả, hần nhỏ giọng thì thầm:

“Mẹ nó chẳng lẽ đây là cà phê đèn mờ???”

“Không phải đâu, quán chúng tôi buồn bán nghiêm túc, chẳng qua sáng chả ai vào, đêm mới nhiều vì có tiết mục múa cột!”

“Mẹ, thế mà bảo không phải cà phê đèn mờ, mà chú là ai?”

Người thanh niên chỉ chỉ vào thẻ tên trên ngực:

“Nhân viên Từ Tiêu.”

Hóa ra là tiểu nhị à, thôi đang buồn chém gió chơi vậy:

“Chú làm ở đây lâu chưa? Mà đây là thành phố nào nhì, anh nhìn đâu cũng thấy là lạ!”

“Anh từ trên trời rơi xuống à, đây à thành phố Thủ Đức, quận Hà Nội!”

“Quận Hà Nội, anh nhớ Hà Nội mới là thủ đô cơ mà?”

Từ Tiêu nhìn nhìn Hồng Khanh như muốn tìm trên mặt hấn tí lá cây, như là trên núi xuống vậy:

“Không học lịch sử à, Việt Nam ta chiếm toàn bộ Đông Nam Á từ chiến tranh thế giới lần thứ ba thế kỷ 24 rồi, nước Việt Nam cũ giờ chuyển thành Thủ Đức rồi, các nước Lào, Campuchia, Thái Lan giờ chuyển thành thành phố của mình hết!”

“Oa, Việt Nam khỏe như vậy sao?”

“Chứ sao, Việt Nam giờ là cường quốc rồi, bây giờ tiền Việt ngang với tiền Đô la Mỹ rồi, 1000 đồng Việt giờ bằng 1 Đô la Mỹ đấy, hôm trước Đô còn hạ giá xuống 900 đồng cơ.”

“Khùng vậy sao, thế giờ tình hình thế giới ra sao?”

“Cũng thay đổi khá nhiều đấy, Mỹ đã làm chủ toàn châu Mỹ, Trung Quốc cũng chiếm được vài nước như Mông Cổ, Ấn Độ, Nga giờ thuộc về châu Âu hoàn toàn, nói chung là thay đổi nhiều, về mua sách lịch sử lớp một đọc đi, lâu rồi ta cũng không nhớ hết.”

“Ồ để anh mua đọc vậy, thôi tính tiền đi, anh đi dạo tiếp!”

“200k!”

“Sặc, ăn cướp à, chú vừa bảo tiền Việt giờ bằng tiền Đô cơ mà, vậy là 200 Đô ly cà phê bèo này á?”

“Đây là thủ đô nhé, giá cả khác, trả không? Không trả là ta gọi bảo vệ!”

“Ồ thì trả, làm gì mà nóng!”

Đưa tiền xong Hồng Khanh nghĩ thầm:

“Tý về phải mua kẹo cho nhóc Mã Lương mới được, bảo nó vẽ cho mình vài xấp tiền!”

Lại loay quanh một vòng, nhắm mắt đưa chân kiểu gì mà hấn đã bước ra đến tận Hồ Gươm, Cầu Thê Húc vẫn đỏ chói vắt ngang qua Hồ Gươm nối đến đền Ngọc Sơn. Tháp bút đây à, cổ kính như xưa, vẫn hiện ngang, thẳng đứng như tâm hồn người quân tử đọc sách.

Hóa ra đến bây giờ cảnh vật nơi đây vẫn như xưa, một dòng nước mát bỏng lăn trên má của Vũ Hồng Khanh, hấn nhớ nhà quá.

Đi dạo một vòng Hồ rồi ngồi xuống ghế đá, lắng nghe cảnh liễu đung đưa trong gió, Tháp Rùa nằm giữa hồ vẫn như vậy, cô độc, lẻ loi nhưng nó vẫn toát lên vẻ kiên cường như biểu tượng cho tâm hồn bất khuất của người dân Việt.

Bỗng một luồng gió mạnh thổi đến phía hấn, đang đứng trước mặt Hồ, Hồng Khanh lao đảo như sắp ngã, cố hết sức lấy lại trọng tâm nhưng cơn gió càng ngày càng mạnh rồi một tiếng:

“Tôm!!”

Hấn rơi xuống Hồ Gươm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Kiếm

Không biết đã mê man bao lâu, Hồng Khanh mới mở mắt nhìn xung quanh. Đây là một căn phòng rộng khoảng một ngàn mét vuông, tường xung quanh lấp lánh ánh vàng:

“Không biết là dát vàng hay là làm bằng vàng đây?” Khanh đệ thì thầm.

Ánh sáng dịu nhẹ từ hàng triệu viên dạ minh châu trên trần nhà khiến hần ngỡ đã vào cung điện của một ông vua nào đó.

Đứng dậy, bắt đầu đi xung quanh, bây giờ hần mới nhìn thấy có một tòa cung điện phía xa xa đang tỏa hào quang lấp lánh. Nó như có một sức hút kỳ diệu nào đó khiến Khanh đệ của chúng ta không kìm được tò mò mà tiến tới.

“Người nào cả gan xông vào lãnh địa linh thiêng của ta??”

Một âm thanh mang theo sự già nua của năm tháng nhưng cũng không kém phần uy nghiêm vang lên bên tai hần. Đầu gối của Khanh đệ bị sức ép khiến hần chỉ muốn quỳ xuống mà bái kiến vị chủ nhân của căn phòng này. Cố hết sức mở cổ họng, Hồng Khanh thì thào một câu:

“Xin lỗi đã làm phiền, ta là Vũ Hồng Khanh, đây là đâu, tại sao mà ta lại ở đây?”

Âm thanh uy nghiêm lại vang lên:

“Đây là nhà của ta! Nói, làm sao mà mi có thể ở nơi này?”

Suy nghĩ một lúc, Hồng Khanh bắt đầu nhớ cảnh tượng mình đang đứng trước Hồ Hoàn Kiếm, một cơn gió đã thổi hần rơi xuống Hồ:

“Ta đang đứng trước Hồ Gươm thì bị rơi xuống, cuối cùng là lạc vào đây!”

“Hồ Gươm? Hồ Gươm nào?”

“Ông không biết Hồ Gươm à?”

Âm thanh đó lặng một lúc rồi lại vang lên:

“Từ lần tỉnh cuối cùng của ta, ta không biết Hồ Gươm là Hồ nào cả, mi dám nói dối ta hả?”

Uy áp xung quanh lại xuất hiện, lần này quá bất ngờ nên Hồng Khanh không kịp chuẩn bị nên đã bị đè bẹp xuống sàn nhà. Xương cốt toàn thân Khanh đệ kêu lên “răng rắc” như sắp gãy đến nơi. Tay chân hần cứng đờ, không thể cử động nổi, còn một cái đầu hoạt động được thì khi ngẩng lên, hần thấy một người thanh niên mặc quần áo cổ hời xưa của vua, toàn thân màu vàng.

Trên tay người thanh niên cầm một cây kiếm dài khoảng một mét hai, cả người thẳng tắp như một cây thương đứng trước mặt Hồng Khanh.

“Choang!!”

Cây kiếm đã được rút ra, toàn thân kiếm toát ra khí lạnh như băng ngàn năm, sự sắc bén là không thể tưởng tượng được, Hồng Khanh nghĩ:

“Chỉ cần nó lướt qua cổ ta là đảm bảo rằng mười tám năm sau lại là một trang hảo hán!”

Mũi kiếm tiến lại đến khuôn mặt hần, người thanh niên mang sức ép nặng nề nói:

“Cho mi cơ hội cuối cùng, giải thích cho ta!”

Cố gắng áp chế nỗi sợ hãi, mắt của Khanh đệ bắt đầu đảo như rang lạc, lục lọi chút ít kiến thức lịch sử về Hồ Gươm của mình, sau khoảng một phút Khanh đệ mở miệng:

“Hồ Gươm hồi xưa tên là Hồ Tả Vọng! Ngài có biết không?”

Nghi hoặc nhìn Hồng Khanh, người thanh niên hỏi:

“Mi bảo mi rơi từ Hồ Lục Thủy hả?”

“Đúng rồi, chính là nó, Hồ Lục Thủy hay còn gọi là Hồ Tả Vọng đó, ông có thể cho ta đứng lên không?”

Dường như cái tên Lục Thủy đã giúp Hồng Khanh, giải trừ sức ép kinh người trên cơ thể Hồng Khanh, người thanh niên lại hỏi tiếp:

“Làm sao mi vượt qua được vòng bảo vệ của Hồ mà vào đây?”

Lại ngăn người lần nữa, Hồng Khanh lại hỏi:

“Vòng bảo vệ nào? Ta vừa rơi xuống Hồ đã ngắt đi, tỉnh dậy thì đã ở đây rồi!”

Như một tiếng sét đánh ngang tai, toàn thân người thanh niên bỗng trở nên run rẩy, hấn ngẩng mặt lên trời cười to:

“Ha ha ha, ý trời, đúng là ý trời, một ngàn năm, đã một ngàn năm rồi!”

Tiến lại gần Hồng Khanh, người thanh niên vỗ vỗ vai hấn khiến xương cốt còn chưa kịp hồi phục đã kêu một tiếng “Rắc!!”, Hồng Khanh nhảy lùi ra đằng sau một bước:

“Nhẹ tay thôi đại ca, em là người thường đấy!”

Người thanh niên bĩu môi nói:

“Mi là người thường thì ta đã không phải ở đây một ngàn năm, lại đây với ta nào, cho ta xem cơ thể của mi.” Giờ hai tay che trước ngực, Khanh đệ run run nói:

“Này ta không thích đàn ông đầu đấy, mi chớ lại đây, Aaaaaaa!”

Chưa nói dứt lời, áo của Hồng Khanh đã bị cây kiếm trên tay người thanh niên chém rơi thành ngàn mảnh, lộ ra thân thể cân đối, không béo không gầy của hấn. Người thanh niên lại cười to:

“Đúng rồi, đúng là mi rồi, trời không phụ ta mà, ha ha ha.”

Thấy người thanh niên nhìn chăm chăm vào cơ thể mình, Khanh đệ cũng tò mò hướng ánh mắt của mình xuống, khi nhìn thấy cơ thể mình hấn giật mình một cái, trên cơ thể của hấn có một hình xăm quán quanh. Một con rồng đang lượn lơ xung quanh người hấn, bốn chân đạp mây, giữa ngực thì là đầu rồng, ánh mắt uy nghiêm nhìn như coi thường hết thảy mọi vật.

“Tại sao ta lại có hình xăm rồng thế này? Mẹ ta mà nhìn thấy không chém chết ta mới là lạ!”

Khanh đệ khò sò phun ra một câu làm nụ cười trên mép người thanh niên cứng đờ lại, gõ gõ cán kiếm vào đầu Hồng Khanh:

“Cái tên đàn nhà người nói gì đấy hả, người có biết hàng tỷ người mong muốn có hình xăm của mi không hả? Mi còn không muốn!”

Khanh đệ bĩu môi khinh bỉ nói:

“Cái này thì có gì hay, không phải chi đẹp thôi sao?”

Người thanh niên gằm lên:

“Đẹp cái đầu người, nó là sự chứng nhận thiêng liêng nhất đó!”

“Chứng nhận gì thế?”

“Chứng nhận mi là con cháu của Lạc Long Quân đáng kính chứ sao, thằng đàn, không có nó, mi chưa kịp vào đây đã chết rồi!”

Khanh đệ giật mình nói:

“Lợi hại vậy sao, vậy còn gì nữa không? Ở đây không điện không nước, không TV internet, vào cũng như không!”

“Cái thằng chết tiệt này, mi muốn ăn đòn phải không? À mà năm nay mi bao nhiêu tuổi thế?”

“21 tuổi đẹp trai ngồi ngồi đây, đại ca có em gái cần giới thiệu à?”

“Em gái thì không có nhưng kiếm thì có một thanh đấy!”

Rồi người thanh niên lại cúi đầu thì thầm:

“21 tuổi à, vẫn còn kịp, vẫn còn kịp!”

Dứt lời, bỗng nhiên không khí xung quanh người thanh niên trở nên vận vận, ánh sáng chói mắt lóe lên, một con rùa vàng to đùng bỗng xuất hiện trước mắt Khanh đệ.

“Lên lưng ta đi, nhanh lên, hoàn thành nhiệm vụ của mi đi, ta thêm ra ngoài lắm rồi!”

Ừ ừ cạc cạc leo lên lưng Kim Quy, không ngờ cơ thể to đùng như chiếc xe tăng của thần Rùa lại có thể bay lên trời. Với tốc độ không khác gì âm thanh, “Vèo” một cái thần Rùa đã bay đến tòa cung điện ở phía xa. Ngồi trên lưng anh Quy, Khanh đệ hỏi:

“Đại ca, có thể giải thích cho ta một tý không? Cái gì mà người được chọn, cái gì một cái ngàn năm???”

“Mi không đoán ra ta là ai à???”

“Anh là một con Rùa!!”

Hồng Khanh chắc nịch nói một câu làm anh Quy đang bay tý nữa là đâm đầu xuống đất, lật đật lấy lại thăng bằng, anh Quy nói:

“Đây là địa phương dưới đáy hồ Lục Thủy, bên trên có một vòng bảo vệ, người thường không bao giờ có thể xuyên qua được, chỉ có người đã thức tỉnh dòng máu của Lạc Long Quân trong người mới có thể đến đây!”

Dừng một lúc rồi anh Quy lại nói tiếp:

“Theo ta nhớ cứ mỗi một ngàn năm mới có một người thức tỉnh được dòng máu thần thánh đó, hẳn gọi là người được chọn, thời xưa có một tên là Lê Lợi thì phải, cũng vào đây giống như mi.”

“Oa không ngờ ta cũng có số má đấy chứ, xếp ngang hàng Lê Lợi cơ đấy!!”

Đang tự sướng thì một câu nói của anh Quy làm Khanh suýt ngất xỉu:

“Người được chọn mang sứ mạng thiêng liêng là lấy lại hòa bình cho dân tộc, do sức mạnh quá lớn nên người đó phải đánh đổi linh hồn mình cho thần kiếm!”

“Đánh đổi linh hồn là sao?”

“Là mi vĩnh viễn không bao giờ được đầu thai chuyển thế, chúc mừng nhé, sống tốt đi, mi chỉ có mỗi kiếp này thôi!”

“Sặc, đại ca không đùa chứ, thằng em có tội tình gì mà nỡ làm vậy?”

Anh Quy khinh bỉ nhìn Khanh đệ nói:

“Mang trong mình sức mạnh cực điểm thì phải đánh đổi lại chứ, đòi không ai cho không ai cái gì mà thằng em!”

“Vậy là đại ca, ở đây cả ngàn năm là canh gác cái gì gì đó à?”

“Đúng vậy, nhớ hồi xưa Lạc Long Quân cứu ta lúc ta bị một đàn rồng của bên Trung Quốc đuổi giết, ta gần chết thì người đã nói với ta một câu là:

“Mi còn muốn sống không?”

“Có, xin người hãy cứu ta, làm gì ta cũng đồng ý!”

“Vậy ta sẽ ban cho ngươi nhiệm vụ thiêng liêng nhất!”

“Rồi người bẻ một cái móng vuốt, mài thành một thanh sắt đưa cho ta, bảo rằng về sau có người sẽ thức tỉnh được dòng máu của người, hãy giúp người đó nhặt được thanh sắt này!”

“Là Thuận Thiên Kiếm!”

Hồng Khanh hét to lên, anh Quy cũng gật gật đầu nói:

“Chính xác, nó là Thuận Thiên Kiếm, nó sắp là của mi rồi đó!”

Nhận được câu trả lời hết sức thỏa mãn, Khanh đệ giục:

“Bay nhanh đi đại ca, ta muốn nhìn xem thanh kiếm thần thánh đó như thế nào!!”

“Bây giờ mi chưa nhìn thấy được đâu!”

Rùa Vàng nói một câu rồi im lặng ngay lập tức, dù Khanh đệ nài nỉ cũng không mở mồm thêm nữa, hai người bay khoảng mười phút cuối cùng đã đến được tòa cung điện vàng.

Vừa đến trước cổng cung điện, anh Quy hạ xuống, Khanh đệ cũng nhảy khỏi lưng anh Quy:

“Từ bây giờ là hoàn toàn phụ thuộc vào mi đấy, nhiệm vụ của ta chỉ đến đây thôi, được Thuận Thiên Kiếm chọn hay không là do mi!”

Anh Quy quay đầu định bay đi Hồng Khanh đã hét lên:

“Anh đi đâu đấy, làm thế nào mà đệ rời khỏi đây được?”

“Ta ở đây một ngàn năm rồi, giờ nhiệm vụ hoàn thành ta sẽ được ra ngoài chơi, khi nào mi chết ta lại về canh gác, còn ra thì khi Kiếm chọn mi, tự khắc mi sẽ được dịch chuyển ra ngoài!”

“Vậy ta không được chọn thì sao?”

“Chết!” Nói dứt lời, anh Quy đã bay vút đi để lại Khanh đệ ngẩn ngơ đứng trước cổng cung điện, thờ dài một hồi, lấy hết dũng cảm bước chân qua cổng, vừa đặt chân xuống một giọng nói uy nghiêm vang lên:

“Hãy bước vào cung điện!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một cái mười năm

“Ông là ai?”

Hồng Khanh cất cao giọng hỏi, nhưng thứ hắn nhận được chỉ là âm thanh đập vào bức tường vàng vang lại tai hắn.

“Thôi kệ, lên thôi!”

Khanh đệ thì thầm, dường như hắn đã quên lời dặn của anh Quy, hùng hổ mà bước qua cổng của cung điện. Đập vào mắt hắn là một khoảng sân rộng lớn, một con đường dài xuất hiện, cuối đường chính là nơi hắn phải đến. Hai bên con đường cũng là một khoảng sân, nhưng thật kỳ lạ, chẳng có một cái gì cả, hoàn toàn là trống không. Tuy nhiên nó lại mang lại cho Khanh đệ một cảm giác ớn lạnh:

“Ồ người mới kìa!”

Không khí đang im lặng cực điểm bỗng nhiên vang lên một âm thanh như sấm nổ, Hồng Khanh giật mình mà ngồi bệt xuống đất, lại một âm thanh nữa vang lên:

“Một ngàn năm rồi, nhân sinh thật tịch mịch, khắc khắc khắc!!”

Lần này là một tràng các âm thanh, tuy to nhưng lời lẽ không mấy thân thiện cho lắm:

“Không biết thằng này có qua được cửa không?”

“Đương nhiên là không rồi, mà mi còn định cổ vũ cho nó qua cửa nữa hả thằng ngu này!”

“Một ngàn năm chưa có ăn gì cả, thịt người hắn là rất ngon, ha ha ha!”

Hai chân đã đứng lên được mặt đất, Khanh đệ lại hét to:

“Ai vậy, các ông là ai?”

Mặt sân bắt đầu bắt đầu trở nên vặn vẹo, các hình thù được in trên mặt sân trời lên, mười con rồng nhe nanh múa vuốt xuất hiện.

“Gầm!!”

Chục con rồng đồng loạt kêu to một tiếng như muốn xóa tan sự tịch mịch mà bọn chúng phải chịu đựng ngàn năm qua:

“Sảng khoái, sảng khoái quá, nằm một chỗ một ngàn năm, cuối cùng đã được hoạt động rồi!”

Nhìn đàn rồng uốn éo trên không trung, Khanh đệ của chúng ta chỉ biết ngẩn người nhìn, hắn nghĩ:

“Động vật quý hiếm có khác, lần đầu được nhìn thấy phải nhìn cho đã mới được.”

Chạy loạn quanh sân, như đi tham quan sở thú, Khanh đệ nhìn đông nhìn tây, ngắm nghía các kiểu, nào là rồng xanh, rồng đỏ, rồng vàng, tiếc là không có máy ảnh để tác nghiệp, nếu không đảm bảo lên báo rồi.

“Loài người, mi đang làm gì thế?”

Một con rồng vàng cúi cái đầu to đùng của nó về phía Khanh đệ, hai mắt như hai cái chuông đồng trùng trùng nhìn. Vẫn còn thích thú khi phát hiện ra

loài động vật mới, Khanh đệ cười nói:

“Các ông là loài rồng đúng không, nhìn hoành tráng thật đấy, mà sao các ông lại ở đây???”

Ngạc nhiên trước câu hỏi của Khanh đệ, một con rồng lại mở miệng:

“Mi không sợ bọn ta sao?”

“Làm sao mà phải sợ, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy loài rồng, xem ra các ông còn hiền lành hơn ở trên phim nhiều!”

“Ha ha ha ha!”

Đàn rồng cười to, có vài con còn bị sặc cả nước bọt, bắn tung tóe lên mặt của Khanh đệ. Một con đỏ cổ kim con tức cười xuống, nói:

“Mi bảo bọn ta hiền lành à, ha ha ha, loài người đúng là động vật cấp thấp mà!”

“Đừng có mà chém, loài người là động vật cao cấp nhất! Các ông chẳng phải bị loài người nhốt ở đây sao?”

Khanh đệ không phục, phản bác lại, và thứ hắn nhận được là tiếng quát vang trời:

“Láo toét, không loài người nào có thể nhốt bọn ta ở đây, chỉ có Lạc Long Quân mới có thể nhốt bọn ta ở đây mà thôi! Ranh con, mi mà không ngoan ngoãn, bọn ta sẽ cho mi biết thế nào là cục hoa rộng mở, biết chưa?”

Khanh đệ bĩu môi, không thêm tranh luận hơn thua cùng đàn rồng này, thực ra là hắn vừa chợt nhớ ra nhiệm vụ của mình mà thôi. Hắn vất chân lên cổ chạy thẳng vào cung điện, bỏ mặc đàn rồng đang ngẩn ngơ, có vài con còn làm vài động tác thể dục.

Tám biển đề hai chữ “Lạc Cung” uy nghiêm trên trần nhà, Hồng Khanh bước vào, xung quanh phòng toàn là kiếm, kiếm nằm la liệt trên sàn, kiếm được treo trên giá, nơi đây như một kho binh khí thời cổ đại vậy.

Hồng Khanh ngẩng mặt nhìn lên phía trên bậc thang, trong phim thì là chỗ vua ngồi, nhưng tại đó không có cái ghế nào cả, chỉ có một cái bệ bằng vàng, bên trên chính là Thuận Thiên Kiếm đang nằm im.

Vài giọt mồ hôi rơi xuống vì hồi hộp cũng một phần là do kích động, chân hắn run run tiến lại gần bệ vàng:

“Lấy hay không lấy???”

Câu hỏi xuất hiện trong óc Khanh đệ, hắn tát cho mình một phát:

“Đúng là ngu mà, không lấy thì 100% là chết, lấy thì may ra còn sống!”

Đặt tay lên thân kiếm, dùng sức nhấc lên, Khanh đệ giật mình, cây kiếm hoàn toàn không hề nhúc nhích. Hắn làm động tác xấn tay áo lên, gồng hết các bắp thịt mỏng mảnh của mình nhấc cây kiếm lần nữa:

“Vẫn không lên! Cái gì thế này? Chẳng lẽ phải trích máu nhận chủ như trong tiểu thuyết?”

Nghĩ cái làm liền, Khanh đệ cắn một cái vào đầu ngón tay, một giọt máu xuất hiện, cẩn thận bôi bôi khắp thân kiếm, điều kỳ diệu đã xảy ra, thân kiếm bỗng nhiên phát sáng, giọng nói từ thân kiếm vang lên:

“Chào con của ta!”

Bên ngoài mười con rồng bỗng hóa thành mười người thanh niên, thanh niên mặc áo đỏ nói:

“Trích máu nhận kiếm rồi, chúng ta phải làm gì đây?”

“Phải phá hoại, không cho hắn được công nhận chứ làm gì!” Áo vàng nói.

“Nhưng lần trước không phải là thất bại rồi sao? Ta cũng đến giới hạn tuổi thọ rồi, có lẽ không cố nổi một ngàn năm nữa.”

“Dù sao thì cũng phải cố gắng thôi, muốn tự do đâu phải dễ, cùng lắm thì phải theo hắn luôn thôi, nhưng tốt nhất vẫn là lấy lại tự do.”

Mười người cùng thở dài một hơi, nếu anh Quy ở đây sẽ nhận ra mười tên này chính là kẻ đuổi giết mình hồi xưa, hóa ra chúng bị nhốt ở đây.

“Chào con của ta!”

Khanh đệ cũng chào:

“Chào anh Kiếm!”

Thanh âm lại vang lên:

“Ta không phải kiếm, ta là Lạc Long Quân, con đã vào được đây, thì chắc Kim Quy đã nói cho con biết mọi chuyện rồi chứ?”

Khanh đệ gật gật đầu, rồi lại lắc lắc, dường như là vẫn chưa hiểu lắm:

“Có gì không hiểu?”

Ngập ngừng một chút rồi Hồng Khanh mở miệng:

“Tại sao Người không giúp bọn con đánh kẻ thù mà phải làm ra cái kiếm này?”

Giọng nói của Lạc Long Quân bỗng trở nên tang thương:

“Con biết không, nước Việt của chúng ta tuy nhỏ bé nhưng lại là một mảnh linh địa. Tài nguyên phong phú, long mạch chảy quanh đất nước, nhân tài được sinh ra rất nhiều, nước ta lưng dựa vào núi, mặt hướng ra biển Đông, là một thế cực đẹp, ngàn đời không suy.”

Dừng một chút, Lạc Long Quân lại nói tiếp: “Vì chúng ta nắm giữ quá nhiều thứ tốt, khiến xung quanh ghen ghét, họ đã nhắm nhe chiếm nước của chúng ta đã được bốn ngàn năm. Bọn thần xung quanh khi bị ta đánh đuổi đã tập hợp lại với nhau ép ta và đặt ra một luật lệ: Thần không thể can thiệp vào chiến tranh!”

“Thế lúc đó Người đã làm gì?”

Hồng Khanh thắc mắc.

“Sau khi bọn Thần kia đã có hiệp định, chúng dồn ép chúng ta bằng chiến tranh liên miên, làm người của chúng ta chết rất nhiều, sắp đến bờ diệt vong. May là lúc đó trên trời đã cử xuống Âu Cơ, nàng chỉ là một tỷ nữ của Ngọc Hoàng, với một mục đích duy nhất: không để nòi giống của nước ta mất!”

Mắt của Hồng Khanh mở trừng trừng, miệng cũng mở thành một cái lỗ to đùng, hẳn không thể tưởng tượng được truyền thuyết ngày xưa lại là như vậy, cố gắng lấy lại bình tĩnh, Khanh đệ nói:

“Vậy là Người đã lấy Âu Cơ?”

Giọng nói tiếc nuối vang lên:

“Không, chúng ta không hề là vợ chồng, nàng cũng không hề yêu ta, nàng nói:

“Sống với người chỉ là nghĩa vụ của ta mà thôi!”

Ta đã muốn phát điên khi nghe câu nói đó.

Cuối cùng thì khi nàng sinh ra cái bọc mang một trăm trứng, chúng ta đã chia ra, mỗi người mang theo năm mươi quả. Nàng mang năm mươi quả về Thiên giới ấp dề chúng có thể mang linh khí của Vua và có thể thông trị mặt đất, còn ta mang về biển, ban cho chúng sức khỏe và sự khéo léo, dạy chúng cách đối mặt với những nguy hiểm đến từ biển!”

“Nhưng bọn Thần kia thật sự là quá ngang ngược và mưu mẹo. Chúng âm thầm chiếm đất của chúng ta, ép người của chúng ta phải lấy người của bọn chúng, làm hồng huyết mạch của chúng ta, đến bây giờ huyết mạch của ta đã bị chôn vùi, may mắn lắm mới có người có thể đánh thức được dòng máu đó.”

Cả hai người cùng thở dài một hơi ngao ngán, tâm trạng đều nặng nề, cuối cùng sự thật lại tàn khốc như thế. Khôi phục lại trước, Lạc Long Quân nói:

“Con đã hiểu nỗi khổ của ta chưa? Ta đã cố hết sức lực, khả năng của ta để duy trì nước Việt này, bây giờ nhiệm vụ quan trọng đó đang nằm trên vai con đó, hãy cho ta thấy sự huy hoàng của người Việt ta một lần nữa xuất hiện!”

Nhắc đến mới nhớ, Hồng Khanh liền hỏi:

“Vậy tại sao con không cầm được kiếm lên vậy?”

“Thuận Thiên Kiếm nặng mười ngàn cân, bây giờ con chưa thể cầm được nó đâu, muốn được nó chấp nhận, con phải cầm lên được và chém ra được một kiếm!”

Há hốc cả mồm, Khanh đệ hét lên:

“Mười ngàn cân, một trăm cân con còn không cầm nổi, Người không đùa con đó chứ?”

“Huyết mạch của con đã thức tỉnh, sức mạnh của con sẽ được tăng lên nhanh thôi, hãy luyện tập đi!”

“Luyện tập, luyện tập kiểu gì bây giờ?” Hồng Khanh thì thầm.

“Trong căn phòng này có mười ngàn cây kiếm, mỗi một cây có một chiêu võ khác nhau, hãy dùng nó luyện tập với mười con rồng ngoài kia!”

Hồng Khanh khóc không ra nước mắt:

“Đó là rồng nha, con yếu thế này sao mà đánh lại bọn chúng?”

Lạc Long Quân lại ôn tồn giải thích:

“Đừng sợ, sức mạnh của bọn chúng đã bị ta phong ấn lại rồi, chúng không thể làm hại con được, nhưng hãy cẩn thận, mười con rồng này rất mưu mẹo, chúng sẽ không dễ yên cho con đâu!”

Hồng Khanh đang định mở miệng thì lời nói của Lạc Long Quân lại vang lên tiếp:

“Con có mười năm, hãy dùng nó để luyện tập trong này, sau mười năm mà con không thể cầm được kiếm lên, con sẽ bị đàn rồng ngoài kia giết chết và bọn nó sẽ được thả ra ngoài, vậy nên cố lên, con của ta!”

Dứt lời, ánh sáng từ Thuận Thiên Kiếm biến mất, để lại Khanh đệ ngẩn ngơ!!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cố Gắng

Hồng Khanh nhủ nhủ đôi lông mày, xem ra Khanh đệ đang nghiền ngẫm những lời của Lạc Long Quân. Một con người bình thường như hắn, chỉ biết ăn học, đi làm, rồi làm phiền bôn cầu, bây giờ lại nắm giữ tương lai của cả dân tộc.

“Sức mạnh càng nhiều thì nhiệm vụ càng lớn!”

Câu nói chỉ xuất hiện trong vài quyển tiểu thuyết hắn đọc nay lại áp dụng trên chính bản thân hắn, thực lòng hắn không mong muốn điều đó chút nào.

Nhìn nhìn thanh Thuận Thiên Kiếm nằm trên bệ, nó dài khoảng một mét, gỉ sét và cũ kỹ:

“Đúng là không thể đánh giá mọi vật qua vẻ bề ngoài của nó!”

Thì thầm một câu rồi Hồng Khanh đứng lên, ánh mắt đã mang thêm vài phần quyết tâm, nếu đã không chống lại được số phận, chi bằng ta nắm giữ nó trong bàn tay.

Căn phòng chứa mười ngàn thanh kiếm bị một luồng gió thổi vào, tiếng “Leng Keng” vang lên, đúng là nghe tiếng có thể biết chất lượng của kiếm. Thanh âm nhiều thanh kiếm đập vào nhau nhẹ nhàng, trong vắt làm tâm trạng nặng nề của Hồng Khanh giảm bớt phần nào.

Tiến đến nhất một thanh đang nằm trên sàn nhà, bên tai Khanh đệ bất ngờ có một tiếng nói:

“Hỏa Kiếm hạng một cấp không, nặng năm cân sáu lạng!”

Tiếng nói vừa dứt thì trong não hắn xuất hiện một bóng người không có mặt, toàn thân bốc lên một ngọn lửa vàng nhàn nhạt. Toàn thân người đó thẳng tắp như một cây thương, lạnh lùng cực điểm, bất thành linh người đó chém ra một kiếm vừa nhanh vừa mạnh. Khi đường kiếm được chém ra, Khanh đệ cảm thấy người hắn như bị phân làm hai nửa, ném vội thanh kiếm xuống đất thở hồng hộc:

“Quá bá đạo rồi, hóa ra đây là cách học mà Lạc Long Quân nói.”

Mồ hôi lạnh Khanh đệ tuôn ra như tắm, bỗng nhiên bụng hắn kêu lên “rọt rọt”, làm hắn nhận ra đã một ngày rồi mình vẫn chưa ăn uống gì, mọi chuyện xảy ra quá nhanh với hắn a! Đang phân vân không biết tìm đồ ăn ở đâu thì bên ngoài vọng ra tiếng “cạn chén”, cánh mũi của Khanh đệ phập phồng, mùi gà quay thơm phức ập vào như nước lũ.

Bước chân ra khỏi tòa cung điện, mười người thanh niên đang ngồi giữa sân nhậu nhẹt tung bừng, chém gió tung trời, tiếng cười đùa, tiếng chửi mắng trộn vào nhau khiến tòa cung điện uy nghiêm biến thành một cái chợ.

“A người anh em, ngồi xuống làm một chén nào, nhìn mi chắc là đói lắm rồi phải không?”

Gao Đỏ nhìn về phía Khanh đệ, vừa nói vừa vẫy vẫy cái đuôi gà trên tay, bây giờ Khanh đệ chả hơi đâu quan tâm xem hắn nói gì, ánh mắt như cái đèn pin chiếu chăm chăm vào cái đuôi gà. Nuốt nước bọt cái “Ưc”, không ngại ngần ngồi xuống cùng mười con rồng chén chú chén anh. Gao Vàng vỗ vỗ vai Khanh đệ đang như hổ đói càn quét bàn nhậu:

“Ăn từ từ thôi, còn nhiều mà, thằng em vào trong đó nhận kiếm chưa?”

Ngẩng mặt lên cùng cái miệng đầy thịt, Khanh đệ áp ứng nói:

“Nhận rồi, mà sao anh biết vậy?”

Cả đám rồng cười to một tiếng, Gao Đen cười khặc khặc nói:

“Chú em đâu phải người đầu tiên đâu, bọn ta sống ở nơi này đã bốn ngàn năm, có cái gì mà không biết! Nào, thằng em làm chén rượu cho đỡ ghen đi!”

“Ta không biết uống rượu!”

Khanh đệ đỏ mặt nói, hắn cũng xấu hổ vì điều này, hai mươi một tuổi xuân, ra đời cũng được hai ba năm, nhưng mỗi lần đi nhậu cùng lũ bạn học, hắn toàn uống coca với nước lọc.

Vài con rồng mở to mắt nhìn Khanh đệ như một sinh vật lạ, nhưng đối với lũ cáo già này có gì mà bọn hắn chưa gặp, kíp che dấu lại cảm xúc, con Gao Trắng mở miệng:

“Làm một nam nhân không biết uống rượu là không được rồi, hồi anh mười tuổi đã chén chú chén anh với mấy lão trong bộ tộc rồi đấy, chú ở đây mười năm, bọn anh sẽ luyện cho chú ngàn binh không say, nào lên một chén!” Gao Trắng giờ cao cái chén rượu, cả bọn cùng hùa theo, Khanh đệ càng không ngoại lệ, lời nói hào hùng của Gao Trắng đã động đến cái “Tò” của thằng đàn ông trong hắn.

“Oa thật ngọt, thật mát!”

Uống cạn một chén, Khanh đệ liền hô lên một tiếng:

“Rượu ở đâu mà ngon thế?”

“Ha ha ha, chú nhìn lại xem đây là đâu, lãnh địa của Lạc Long Quân đấy, cái gì ngon nhất, cái gì tốt nhất đều ở đây cả, thật sự ăn đồ này xong ta không muốn làm thần tiên ăn sương uống khí nữa!”

Gật đầu cái rụp, Khanh đệ cũng đồng tình, thần tiên thì có gì tốt, đây mới chính là hưởng thụ, ăn được, uống được còn thần tiên à, hện kiếp sau đi!

“Nhưng mà hình như mình không có kiếp sau thì phải, kìa, đời được mấy tỷ, anh hùng không chấp nhặt tiểu tiết!”

Khanh đệ nghĩ thầm một câu rồi lại đưa một miếng thịt chó lên mồm mà ngấu nghiến, hắn không để ý rằng mười nụ cười của lũ rồng đều lộ ra vẻ khoái trí.

Tiệc đến nhanh tàn cũng nhanh, Khanh đệ như một cái xác không hồn nằm ngáy “Khò Khò” trên sân, hắn đang nằm mơ. Trong mơ hắn được gặp lại bố mẹ và hai đứa em nhỏ của hắn.

“Khanh à, con có khỏe không?”

Đó là mẹ hắn, người phụ nữ đó vẫn ân cần như ngày nào, luôn quan tâm hỏi thăm hắn.

“Anh à mình đi chơi đi, em mới được mua xe ô tô đồ chơi này!”

Lại là hai đứa em nhỏ hắn, luôn muốn rủ hắn chơi cùng. Khung cảnh đang êm đềm bỗng nhiên hắn nhìn thấy trên trời có một cái hố đen to đùng, nó đang cố sức hút hắn lên, bố mẹ rồi em hắn thì vẫn sinh hoạt trong ngôi nhà ấm cúng. Hắn muốn mở mồm kêu to nhưng cái gì đó đã chặn đứng cổ họng hắn, cổ vùng vẫy nhưng toàn thân hắn cứng đơ:

“Aaaaaa, bố mẹ ơi, các em ơi!!!”

Khanh đệ ngồi bật dậy rồi nhìn xung quanh, hóa ra là hắn gặp ác mộng, hai dòng nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt non nớt từ lúc nào. Con say lại ủa đến, mệt mỏi nằm xuống, giấc ngủ kéo đến và Khanh đệ lại ngủ.

Mười con rồng còn đang khoái trá cười thì bỗng giật mình nhìn về phía Khanh đệ, Gao Trắng thủ thủ nói với cả đám:

“Đúng là dòng máu Lạc Long Quân, Thập Niên Tửu mà nửa ngày hắn đã tỉnh rồi, kiểu này chúng ta phải tính kế khác thôi!”

Cả bọn đang cười đùa bỗng trầm mặc, hai mươi con mắt đảo như rang lạc, bỗng Gao Tím nói một câu:

“Hay là ngày nào chúng ta cũng làm thế này, chỉ cần hần say mười năm là xong!”

Vừa nói xong đàn rồng đã hội đồng tẩn cho Gao Tím một trận, Gao Nâu chửi:

“Mày ngu vãi đái, dòng máu hần thức tỉnh thì càng ngày càng khỏe, biết đâu sau một năm chúng ta say trước hần ý chứ!”

Xoa xoa vài cái u trên đầu, Gao Tím hỏi:

“Vậy phải làm sao, chẳng lẽ phải luyện tập cùng hần à?”

“Đúng rồi, chúng ta sẽ luyện tập cùng hần!”

Gao Đỏ bỗng hét lên một tiếng làm cả bọn lại hướng ánh mắt nghi hoặc nhìn hần. Gao Đỏ hất mặt một cái rất phiêu:

“Chúng ta luyện tập cùng hần nhưng chỉ cần hần vùng kiếm lên, chúng ta chịu thua là xong, hần cũng không luyện được cái gì cả!”

Ánh mắt cả bọn bỗng rực sáng như đèn pha, cao kiến, cao kiến, cách này quá hay đi, cả bọn giơ ngón cái lên làm mũi của Gao Đỏ suýt nữa nổ tung, cả bọn cười khăng khặc rồi nằm xuống, mười con rồng bắt đầu ngáy to sáng khoái.

Tiếng ngáy to như sấm của mười con rồng làm Khanh đệ tỉnh giấc, ngồi dậy bỗng Khanh đệ cảm thấy cơ thể mình thật sung sức, cảm giác sáng khoái lan tỏa khắp thân thể. Nhìn đám Gao đang nằm ngủ, thật may ai tưởng tượng được, tiếng ngáy to như vậy lại xuất phát từ mấy khuôn mặt đẹp trai đến nghịch thiên. Khuôn mặt sắc cạnh nam tính, đôi lông mày lá liễu tôn thêm vẻ lãng tử, mỗi móng như kiếm mỗi tội đang đầy nước dãi.

Tìm được nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt xong thì tiếng ngáy bên ngoài cũng chấm dứt, Khanh đệ chạy ra đã thấy đám Gao đang ngồi ăn sáng rồi.

“Bọn này bản thể, không đánh răng rửa mặt đã ăn sáng rồi!”

Khinh bỉ nghĩ, Khanh đệ cũng được đám Gao mời xuống ăn cùng:

“Thế nào, khỏe chưa?”

Gao Vàng ôn tồn hỏi thăm hần, càng ngày Khanh đệ càng thấy đám rồng này giống đám anh quan tâm một thằng em nhỏ vậy, Khanh đệ chỉ ậm ừ cho qua chuyện, hình như giấc mơ hôm qua đã kéo hần lại thực tế phũ phàng này.

Lại bước vào cung điện một lần nữa, lần này Hồng Khanh đã quyết tâm luyện tập, niềm hy vọng nhỏ nhoi của hần chính là được về nhà.

Cầm cây hỏa kiếm hôm qua ra giữa sân, Khanh đệ chỉ vào Gao Đỏ nói:

“Anh Đỏ lại đây luyện kiếm với em!”

Cả đám rồng nở nụ cười thần bí, Gao Đỏ cười hi hi nói:

“Thằng em muốn anh luyện kiếm với chú sao, có được không đó, cẩn thận anh đánh cho khóc nhè nhé!”

Hồng Khanh đành mặt lại nói một câu quyết tâm:

“Lên đi!!”

Nói vừa dứt câu, Khanh đệ đã vùng kiếm lên chém một nhát, Gao Đỏ cũng hét to một câu nhưng tay hần nhấc lên thật chậm chạp vô lực. Tay vừa chạm vào Khanh đệ, Khanh đệ đã bị bay ngược về sau nhanh hơn cả tốc độ âm thanh, cả đám rồng mắt nổ mắt xị nhìn Khanh đệ, trong đầu cả đám xuất hiện chung một câu:

“Yếu như vậy sao??”

Gao Đỏ cũng không thể tin vào tay của mình, hần hoàn toàn không dùng lực chút nào, thằng này quá yếu đi. Đang ngẩn ngơ, Khanh đệ đã ngồi dậy, hần hoàn toàn không bị thương, nhưng bị bay thật mất mặt, hét to một câu, Khanh đệ lại vùng kiếm về Gao Đỏ. Lần này Gao Đỏ đã khôn hơn, không đánh Hồng Khanh nữa, hần chỉ biết vừa né tránh vừa cười khò.

Mười phút trôi qua, “Keng” một tiếng, cây kiếm đã rơi xuống đất còn Khanh đệ nằm trên mặt đất thở như sắp chết. Gao Đỏ tiến lại gần vỗ vỗ vào vai hần:

“Nghỉ tý đi nhá, anh đi nấu cơm cho chú!”

Vô lực gật đầu một cái, mặt Khanh đệ đỏ ửng vì mệt, cũng có thể là do xấu hổ. Đám rồng cũng ngo ngoe ngán lác đầu, muốn giả vờ cũng không xong với cái thằng này.

Một tuần trôi qua...

“Ái!”

Gao Đỏ nằm trên mặt đất diễn như một nghệ sĩ giật giải Oscars, hân thờ hồng học nói:

“Mi phải nhẹ tay một tý chút, tý nữa thì đứt tay ta rồi!”

Hồng Khanh cười cười, một tuần luyện tập, trừ ngày đầu tiên ra hẳn đã đánh cho Gao Đỏ kêu cha gọi mẹ. Sung sướng ngồi xuống, đám rồng chạy lên khen hẳn không đứt miệng:

“Khanh đệ à, đệ thật khỏe nha, thằng này tuy yếu hơn anh một chút nhưng chú cũng quá khủng đi!”

Gao Vàng vừa giơ ngón cái, vừa cầm cái khăn lau mặt cho hẳn. Bên cạnh thì Gao Trắng đã cầm ly nước dí vào tay Khanh đệ:

“Uống ly nước đi, hôm nay sẽ ăn mừng Khanh đệ!”

Hồng Khanh ngồi nghỉ một lúc rồi bước vào cung điện cất kiếm, nhưng hẳn không biết mười cái mặt đằng sau lưng đang nở nụ cười hèn mọn, bị ỏi đến cực điểm

Vừa đặt thanh kiếm cẩn thận lên giá, bỗng Thuận Thiên Kiếm sáng bùng lên, tò mò bước lại thì trong óc của Khanh đệ đã vang lên tiếng chửi:

“Mi đang làm gì thế hả? Quá ngu!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Luyện tập và ra ngoài

Sau hai ngày trong cung điện, hẳn đi ra khỏi cung điện với một khuôn mặt trầm lạnh, Khanh đệ như biến thành một con người khác. Chỉ mũi kiếm vào mặt Gao Đỏ:

“Con Gao Đỏ kia, mi sẽ phải chết!!”

Một đường lóe lên làm Gao Đỏ tối tăm mặt mũi, lăn một vòng trên đất Gao Đỏ giật mình nói:

“Khanh đệ bình tĩnh ta là Gao Đỏ đây, không phải kẻ địch!”

Ngửa mặt lên trời Khanh đệ cười vang nhưng tiếng cười thật thê lương:

“Kẻ địch a!! Mi chính là kẻ địch của ta, nào lại đây!”

Đưa thanh kiếm lên ngang ngực, một thế thủ tiêu chuẩn của một kiếm sĩ, đàn rồng như ngẩn ngơ, khôi phục trước tiên Gao Xanh nói nhỏ:

“Hình như hẳn đã phát hiện ra rồi, kế hoạch phá sản!”

Đám Gao “Ồ” một tiếng rồi cùng nhau cười khò, không ngờ kế hoạch lại phá sản nhanh như thế.

Trong cung điện, Thuận Thiên Kiếm phát ra ánh sáng nhàn nhạt, nó đã tự rời khỏi bệ đá, bay lên và chứng kiến hết thái hành động của Khanh đệ:

“Cố lên đi chàng trai trẻ, ta đã tịch mịch một ngàn năm rồi!”

Lại một đường kiếm nữa, đây chính là chiêu nằm trong thanh Hỏa Kiếm đầu tiên, khí thế bá đạo của một đường này làm Gao Đỏ cảm thấy bị uy hiếp, giờ một cánh tay lên đánh vào Khanh đệ, Hồng Khanh lại bị bay ngược lại như ngày đầu tiên.

Cả đám rồng thờ ra một hơi:

“Hắn vẫn còn yếu a!”

Nằm bẹp trên mặt đất lạnh băng, một dòng nước từ đôi mắt Khanh đệ chảy xuống, hẳn hét lên:

“Tại sao, tại sao ta lại yếu thế này!!”

Ngồi xuống nhìn vào mặt Khanh đệ, Gao Đỏ phun ra một câu:

“Mi vốn là một tên phế vật, còn đòi lấy mạng ta à, nằm mơ! Cứ ở đấy mà chờ chết đi!”

Nhỏ một bãi nước bọt vào mặt Khanh đệ, cả đám liền cười to một tiếng, để lại khuôn mặt nhăn nhúm của Hồng Khanh.

Một tuần trôi qua, ngày nào Khanh đệ cũng bị đánh cho nằm bẹp trên mặt đất, không những thế những tiếng chửi rủa, nhục mạ của đám rồng làm Khanh đệ học cả máu, nhưng hắn không nản chí, mỗi khi bị như thế, tiếng nói của Thuận Thiên Kiếm lại vang lên trong đầu hắn:

“Mi có muốn về nhà không? Muốn thế, mi phải cầm được ta lên!”

Ngồi giữa cung điện, giống một con thú hoang nhấm nháp vết thương, ánh sáng từ những khóa dạ minh châu nhẹ nhàng chiếu lên những vết bầm tím như muốn xoa dịu hết thấy mọi nỗi đau.

Vội tay cầm một thanh kiếm, âm thanh lại vang lên:

“Hóa Kiếm hạng một, cấp ba, nặng mười lăm cân!”

Lại cái cảm giác linh hồn bị chém thành hai nửa, một chiều kiếm từ bên trên đỉnh đầu hắn hạ xuống, đường kiếm nhanh gọn, bá đạo.

“Kiếm ý?? Kiếm ý là cái gì a?”

Tiến lại gần Thuận Thiên Kiếm mà thì thầm, hắn và đã có thỏa thuận với Thuận Thiên Kiếm rằng:

“Mỗi một tháng mi sẽ đã phép hỏi ta một câu hỏi!”

“Hãy cho biết đi kiếm ý là gì?”

Giọng nói già nua ngàn năm nhưng vẫn hùng hậu có lực từ Thuận Thiên vang lên:

“Kiếm ý là mọi ý thức, suy nghĩ của mi hòa vào kiếm, nghĩ nó sắc bén nó sẽ chém xuyên mọi vật, nghĩ nó nhanh thì ánh sáng còn chậm hơn nó một nhịp, muốn nắm được kiếm ý người dùng kiếm phải yêu thương kiếm trước.”

Dừng một chút Thuận Thiên lại nói:

“Người ta nói trên đời có ba ngàn kiếm ý nhưng thực ra kiếm ý chỉ có một đó là linh hồn của đường kiếm với linh hồn của mi hòa làm chung vào một thể!”

Mông lung suy nghĩ, Khanh đệ mở miệng:

“Vậy sao ta vẫn không nắm được một chút nào?”

Một tiếng thở dài từ Thuận Thiên lại vang lên:

“Tại tâm hồn mi không bình tĩnh, vất hết thấy mọi tức nuối, thù hận trong lòng, chỉ chấp nhận kiếm là thứ duy nhất mi sẽ hiểu!”

Lời nói từ Thuận Thiên giống một tiếng sét đánh ngang tai hắn, hắn hiểu rồi, hoàn toàn hiểu rồi, hóa ra từ trước đến giờ hắn quá chấp nhất, không buông bỏ cái gì cả, nam nhi nâng lên được bỏ xuống được. Bỏ qua quá khứ, cất sau đục vọng trong lòng, tương lai sẽ rộng mở.

Một cái nháy mắt liền năm năm, cuộc sống của Khanh đệ đã thành một hệ thống, sáng thì đánh nhau hỗn loạn với đám Gao, nghỉ ngơi ăn uống khoảng nửa giờ, hắn lại đến sân đăng sau cung điện, vừa ngâm mình trong suối nước nóng vừa tổng hợp lại trận đánh ban sáng.

“Nếu thật không phải ta nắm tương lai của đất nước, sông trong này đến già ta cũng nguyện ý! Nước nóng này còn tinh khiết hơn cả nước lọc ta uống ngoài kia a!”

Năm năm qua hắn đã nắm hết được chiêu thức của ba ngàn thanh kiếm, càng học càng nhanh hơn, dòng máu Lạc Long Quân đã dần dần mang lại điều kỳ diệu trước nay chưa từng có. Hắn đã cao lên một mét tám, khuôn mặt sắc lạnh, toàn thân cơ bắp không quá to có điều lực lượng nằm trong đó thật khủng bố, hắn đã nâng được thanh kiếm nặng bốn ngàn cân.

“Thằng em biết hưởng thụ ghê ha!”

Tiếng nói từ sau truyền lại, Khanh đệ đang nằm trong suối cũng ngẩng đầu lên nhìn, mười con rồng không mảnh vải che thân đang đứng xếp hàng trước

suối.

“Bọn mi sao đến được đây?”

Khanh đệ trầm giọng nói, đám Gao chỉ mỉm cười, Xanh Biển giải thích:

“Mi phải biết chỉ có tòa cung điện là bọn ta không vào được thôi, còn nơi này ta muốn đi đâu chẳng được, có phải bị ta đánh cho ngu rồi không, ha ha ha!”

Đàn rồng tuy mạnh mẽ nhưng trong mắt vẫn còn vẻ lo lắng ẩn hiện, năm năm qua Khanh đệ đã mạnh lên rất nhiều, từ thằng kiếm không cảm nổi bây giờ đã có thể chống chọi bọn hán nửa buổi sáng.

“Thằng em làm gì mà phải khổ thế, đòi người được mấy cái mười năm a, cứ sống sung sướng làm bạn với bọn ta, biết đâu bọn ta sẽ tha cho mi một cái mạng, ngày ngày chịu đòn không phải là ngược đãi thân thể bố mẹ ban cho sao!”

Nhìn Gao Đen như một thằng ngu, Khanh đệ mở miệng:

“Có phải mi sợ ta năm năm sau sẽ giết mi nên giờ muốn thân thiết với ta không?” “Ha ha ha, loài rồng linh thiêng như bọn ta mà phải sợ một thằng nhóc còn hôi sữa như mi sao, chẳng qua ta thấy mi ngược đãi bản thân nên có ý tốt nhắc nhở thôi, oa suối nước nóng này thật thoải mái, cũng biết hưởng thụ đây!”

“Đến đây tắm mà còn lẩm nhẩm, nhanh nhanh rồi biến đi! Đừng làm phiền ta!”

Hồng Khanh vẫy vẫy cái tay đuổi đám Gao đi.

“A còn cứng miệng à, anh em lên nào, đừng tưởng bọn ta không thể giết mi mà to mồm nhé!”

Vậy là một trận đòn được mở ra, nhân vật chính của chúng ta nằm ôm đầu chống chịu một loạt đấm đá từ đám rồng lưu manh.

“Đã quá đi, từ mai chúng ta ngày nào cũng đến đây tắm đi!”

Xanh Lục mở miệng than, đám còn lại cũng cười to, Gao Bạc nói:

“Khắc khắc, mi nói đúng ý ta, hành hạ một người cũng là một niềm lạc thú a, chỉ tiếc là chúng ta chỉ còn hành hạ hán được năm năm nữa!”

Cảm đấm đánh xong nguẩy dít bỏ đi để lại Khanh đệ như một đám bùn nhão trên mặt đất, có kiếm lại về thù hận nằm sâu trong đôi mắt, gắng gượng đứng dậy mặc quần áo, Khanh đệ lại đắm chìm trong tu luyện. . .

Thời gian như một tên vận động viên chạy có thuốc lá cháy trong quần, nháy mắt Hồng Khanh đã ở nơi này được chín năm mười tháng. Mười ngàn thanh kiếm hán đã cầm được hết, chỉ còn lại Thuận Thiên Kiếm là vẫn không nhúc nhích, hình như nó vẫn chưa chấp nhận hán.

Đám Gao giờ cũng không làm hán tổn thương được nữa, tuy không đánh bọn chúng bị thương được, Khanh đệ cũng đã không còn bị bạo hành như ngày nào.

Đứng trước cung điện, chàng thanh niên non nớt ngày nào giờ đã thêm phần già dặn, tấm lưng lực lượng thẳng tắp như một cây thương, ánh mắt sắc lạnh như nhìn thấu tâm hồn người khác đang hướng về phía đám rồng đang to nhỏ với nhau:

“Hán đã mạnh mẽ rồi, chúng ta đã không thể làm gì nữa a!”

Gao Trắng thở dài ngao ngán.

“Nhưng hán vẫn không cầm được Thuận Thiên Kiếm, mà chỉ còn hai tháng nữa mà thôi!”

Gao Cam lên tiếng cổ nù kéo chút hy vọng. Cả bọn đang chém gió thì Khanh đệ đã mang kiếm đến gần quất:

“Mấy con thần lẩn, chuẩn bị chịu chết!”

“Lại đến rồi a!”

Đám rồng lại thờ dài đứng lên thủ thế, đường kiếm của Khanh đệ nhẹ nhàng uyển chuyển như nước, tay hán đang cầm Thủy Kiếm hạng mười cấp một trăm, cây kiếm cuối cùng trong hệ Thủy.

Lại một trận chiến long trời lở đất, Gao Đỏ đã lười kiếm lướt qua mặt, làm mồ hôi chảy ròng ròng, hán là Hòa Long vốn kỵ nước, bị Thủy Kiếm của Khanh đệ dòn không còn chỗ thở. Thấy đồng đội gặp nguy hiểm, Gao Nâu gầm lên tấn công Khanh đệ để cứu Gao Đỏ. Tuy là hệ Thổ nhưng Gao Nâu cũng khá chặt vật mới cần được kiếm của Hồng Khanh.

Mười con rồng này sống với nhau cũng hơn bốn ngàn năm, phối hợp thật không một kẽ hở, sau khoảng ba tiếng, Khanh đệ đã bị đẩy lùi thờ hồng học, đám rồng cũng không khá hơn, quần áo mang style cái bang nát bét.

“Bọn mi thật cứng đầu!”

Ném cho đám rồng một câu rồi lại tiến về cung điện, đám Gao nghiêng rằng “kèn kẹt” nhưng cũng không dám lao lên.

“Câu hỏi cuối cùng rồi, mi muốn biết cái gì?”

Trong cung điện Thuận Thiên nói với Khanh đệ, đây đã là tháng cuối cùng, thời hạn mười năm đã càng ngày càng gần.

“Làm sao để cầm được mi lên? ta đã có thể nâng hai mươi ngàn cân nhưng vẫn không nhắc được mi lên? Vì sao?”

“Tại mi vẫn chưa hiểu ra điều cuối cùng, mười ngàn thanh kiếm không chỉ mang lại chiêu thức cho mi đâu, ta chỉ có thể nói vậy thôi!”

“Mười ngàn thanh kiếm ư?”

Một tia lóe lên trong đầu Khanh đệ, nhưng chiêu thức trong mười ngàn thanh kiếm, như một cuộn phim chạy trong đầu hắn, từng chiêu từng chiêu xuất hiện.

Đứng dậy nhặt một thanh kiếm trên sàn nhà, Khanh đệ diễn tập lại động tác trong đó, càng tập càng hăng say, ba ngày rồi mười ngày, hắn chìm sâu trong diễn luyện.

Ngày thứ hai mươi chín.

“Keng” một tiếng thanh kiếm cuối cùng bị Khanh đệ ném xuống đất, đứng trước cửa cung điện hít sâu một hơi rồi hét:

“Ta làm được rồi, ta hiểu rồi!!”

Đám Gao đang ngủ đều giật mình tỉnh dậy, bọn chúng đang nằm mơ ăn thịt Khanh đệ thì hiện thực phũ phàng đã thức tỉnh bọn chúng.

“Hắn làm được rồi?”

Cả đám còn đang lo lắng hỏi nhau, thì Khanh đệ đã cầm một thanh kiếm trên tay tiến lại. Thanh kiếm chỉ dài một mét hai, cũ kỹ rỉ sét, màu sắc ảm đạm nhưng lại toát lên sức mạnh kinh khủng. Hướng mũi kiếm đến đám rồng Khanh đệ trầm giọng:

“Cho bọn mi nói lời cuối cùng!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Kim Ngân

Đôi mắt sắc lạnh của Khanh đệ nhìn đàn rồng như nhìn một đồng xác chết, dơ cao thanh Thuận Thiên, ánh sáng từ kiếm phát ra ngập tràn hết thảy mọi khoảng không:

“Khanh đệ à có gì từ từ nói, chúng ta xin lỗi mà!”

Gao Tím cố hết sức hét to lên, thân thể của hắn đã bị khí thế bá đạo của Thuận Thiên khóa chặt, hoạt động đã là điều không thể với đám Gao.

“Muộn rồi!”

Phun ra một câu, Khanh đệ đã hạ một nhát kiếm xuống, sức mạnh từ thanh kiếm bộc phát:

“Aaaaaa!!”

Đàn rồng cố co cụm lại vào nhau, chúng đã hóa thành bản thể, Gao Nâu liều chết lao lên đưa tấm lưng mình ra, Xanh Biển cùng Xanh Lục cũng nhanh không kém, dùng hết năng lực tích tụ trong người chống đỡ lại một kiếm.

“Rầm!! Ầm ầm ầm!”

Mười con rồng bay ngược ra đằng sau cả trăm mét không biết sống chết, mặt đất cũng bị nhát kiếm chia thành hai nửa tuy vậy Khanh đệ lại nhú mày, cúi xuống nhìn thanh Thuận Thiên hỏi:

“Tại sao? Tại sao ngươi lại không dồn hết sức!”

Thanh Thuận Thiên thoát khỏi tay Khanh đệ bay lên ngang mặt hắn rồi giọng nói già nua lại vang lên:

“Bọn chúng chưa thể chết được!”

Dường như không tán thành với Thuận Thiên, Khanh đệ gầm lên:

“Cho ta một lý do, mười năm qua bọn chúng đã hành hạ ta cả thể xác lẫn tâm hồn, bọn chúng đáng chết ngàn vạn lần, một kiếm vẫn chưa đủ, ta muốn băm chúng thành triệu mảnh!!”

“Chàng trai à, ta biết mi căm hận chúng đến tận xương tủy, nhưng bọn chúng chưa thể chết được, nhiệm vụ của bọn chúng còn chưa kết thúc!”

Kim nén cơn điên trong người, mười năm qua Hồng Khanh đã học được sự nhẫn nhịn tuyệt vời, thở ra một hơi, giọng nói Khanh đệ không còn mang sự tức giận, phải chăng chỉ còn lại đôi phần lạnh lùng:

“Nhiệm vụ gì?”

Lần này Thuận Thiên không nói gì mà bay về phía đám Gao đang nằm bẹp đằng xa, bây giờ đàn rồng không còn sự hống hách ngày nào nữa, mười con nằm trên mặt đất, miệng thổ huyết liên tục. Nhìn vào vết thương trước ngực đàn rồng, tâm tình của Khanh đệ cũng hòa hoãn phần nào, vết thương sâu hoắm, lõm cả xương:

“Đáng đời!”

Nhỏ một bãi nước bọt vào đàn rồng, Khanh đệ mắng. Thuận Thiên bay lên đỉnh đầu của đàn rồng hỏi một câu:

“Bọn mi đã đến giới hạn rồi phải không?”

Là con bị thương ít nhất, Gao Đỏ cổ gượng dậy nói một câu:

“Đúng vậy, bọn tôi chỉ còn sống được một trăm năm nữa! Thực sự bọn tôi làm vậy cũng là muốn tự do, hưởng thụ nốt phần hơi tàn này thôi!”

Việc đáng giận tất có điều đáng thương đằng sau, bạn không thể chỉ nhìn theo hướng của mình mà phán xét. Bọn chúng làm sai và bọn chúng thừa nhận điều đó, nhưng chúng không thể không làm, chúng cô đơn đã quá lâu rồi, sự tự do vốn có cũng mất theo, tất cả những điều đó làm chúng sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để lấy lại mà thôi. Khanh đệ thở dài một hơi, chút thù hận cũng đã tan biến, bây giờ hắn chỉ còn lại sự thương hại trong lòng. Không để ý Hồng Khanh đang đứng trầm mặc, Thuận Thiên lại nói:

“Bọn mi có muốn ra ngoài không?”

Như một tiếng sét đánh ngang tai, đám rồng nằm trên đất như ăn phải thuốc kích thích mà bật dậy, mười cái miệng đồng thanh nói:

“Muốn, hãy cho bọn tôi ra ngoài đi, bảo bọn tôi làm gì bọn tôi cũng làm!”

Như đã đoán trước đàn rồng sẽ nói thế, thanh âm mang chút tiếu ý từ Thuận Thiên vang lên:

“Thực sự là làm gì cũng được?”

Đàn rồng nhìn nhau rồi cười khỏ, chúng còn lựa chọn nào khác đâu, cả lũ gật đầu cái rụp nói:

“Đúng thế!”

“Như bọn mi biết, Thuận Thiên vốn không có cán kiếm, chỉ có lưỡi kiếm mà thôi, ta muốn bọn mi hãy kết hợp lại với nhau tạo thành cán kiếm và vỏ kiếm của Thuận Thiên, bọn mi có làm không?”

Đàn rồng nghe thấy thế thì kháng nghị:

“Vậy thì khác gì bọn tôi ở trong này, vẫn không có tự do mà!”

Thuận Thiên “Hừ!” một tiếng làm đàn rồng đang cứng cổ ngẩng đầu lên run lên bần bật:

“Vậy bọn mi cứ ở đây mà chờ chết đi!”

Nói lời rồi quay đi làm đàn rồng sợ hãi kêu:

“Từ từ nào, có thể thương lượng, có thể thương lượng mà, vậy khi không có việc gì chúng tôi có thể ra ngoài chơi không, chúng tôi thì sẽ không phá phách.”

Ngắm nghĩ một lúc rồi Thuận Thiên mở lời:

“Cũng được!”

Cả đám rồng hoan hô một tiếng, trông chúng như một lũ trẻ nhận được quà vậy, vài con còn khóc ầm ỹ cả lên, trông thấy cảnh này Khanh đệ cũng phải bật cười.

Công việc của lũ rồng nhanh chóng hoàn thành, mỗi con đưa ra hai giọt máu, giọt đầu tiên nhỏ vào Thuận Thuần Kiếm, còn giọt còn lại thì hóa thành một cái dấu đỏ rồi bay vào lòng bàn tay của Khanh đệ.

Đang định thắc mắc về cái dấu đỏ trong lòng bàn tay thì Thuận Thiên đã mở lời:

“Bây giờ chỉ có mi là có thể rút kiếm khỏi bao mà thôi, trừ khi có người mạnh hơn cả mười con rồng này mới có thể rút kiếm ra!”

“Ồ” một tiếng Khanh đệ nói:

“Hóa ra là nhận diện dấu vân tay, hiện đại đấy chứ!”

Tiến lại gần Thuận Thiên định cầm lấy bông đầu gối Khanh đệ khụy xuống, bây giờ hần mới để ý là mình bị thoát lực.

“Sức mạnh của mi mới chỉ đủ chém ra một kiếm mà thôi, vừa này nếu đám rồng không chịu thua trước cô lẽ người chết đã là mi rồi.”

Bao kiếm nằm trên đất khi nghe thấy Thuận Thiên nói vậy rung lên bần bật kháng nghị:

“Ý trời a, bọn ta đúng là ngu mà!”

Thở ra một hơi Khanh đệ đã đứng dậy được, cùng Thuận Thiên tiến vào cung điện làm nhiệm vụ cuối cùng:

“Thoát khỏi đây!”

Tiến lại gần bệ đặt Thuận Thiên, Khanh đệ bất ngờ khi thấy một chiếc nhẫn đặt trên bệ:

“Đó là nhẫn không gian, có thể chứa được mười thanh kiếm, mi hãy chọn ra mười thanh mang đi đi, mi không đủ sức dùng ta mà!”

Hết bát ngò này đến bát ngò khác, Khanh đệ thì thầm

“Công nghệ hồi xưa đã xịn như vậy sao?”

Không nghĩ ngợi nhiều Khanh đệ chọn ra mười thanh lần lượt là: Hỏa Kiếm, Thủy Kiếm, Mộc Kiếm, Thổ Kiếm, Kim Kiếm, Lôi Kiếm, Quang Kiếm, Thời Không Kiếm, Hắc Kiếm và Phong Kiếm. Tất cả đều là mười thanh kiếm hạng mười cấp một trăm nặng chín ngàn chín trăm chín mươi chín cân.

“Về thôi!” Khanh đệ trên bệ mà nói.

Thế kỷ hai mươi lăm, bờ Hồ Hoàn Kiếm, mười hai giờ đêm.

“Aaaaaa!”

Một tiếng hét xé tan màn đêm yên tĩnh, những chiếc cửa sổ của vài ngôi nhà kế bên đều mở toang ra, người trong nhà lộ đầu ra, đều không thấy gì.

“Đm, thằng nào điên thế, mười hai giờ đêm hét hét cái gì!”

“Đm, ông mà tìm ra mày ông sẽ chôn mày, không cho mày đẻ trứng!”

“Gâu Gâu Gâu!”

Hoàng loạt những tiếng chửi, tiếng chó sủa vang lên, mười hai giờ đêm mà đứng giữa phố cổ hét thì không tâm thần cũng là thằng trốn trại và người vừa hét to chính là Khanh đệ của chúng ta đấy!

Tiếng hét mang hết u uất, buồn phiền tích tụ suốt mười năm của hần xỏ ra, làm tâm trạng Khanh đệ thoải mái đến không ngờ.

Trở về căn nhà trọ mà hần được phát, tiếng cười đùa huyền ảo, tiếng chém gió ngất trời của anh Tuấn vang khắp nơi.

“Mình đi mười năm mà không ai nhớ nhưng gì sao, lại còn nhậu xuyên đêm thế này?”

Khanh đệ bất mãn thì thầm, nghe được lời của hần Thuận Thiên nói:

“Mi ở trong không gian của Lạc Long Quân mười năm chỉ bằng một ngày ở ngoài thôi, còn chưa đủ thời gian gọi công an tìm trẻ lạc nữa là!”

“Ồ, hóa ra là thế!”

Khanh đệ vừa nói vừa thò tay vào túi quần định lấy chứng minh thư mở cửa. Móc hết túi này đến túi khác mãi mà không thấy, đang định chửi thề thì hần giật mình nhớ ra, vào năm đầu tiên bị đàn rông ăn hiếp, tấm thẻ của hần đã biến thành đồ chơi của lũ rông. Nói là đồ chơi cho lịch sự thôi, chứ thực ra lũ rông dùng tấm thẻ để cạo lông hần.

Thờ dài một câu đen đui, lấy to gõ gõ cửa, tiếng dép lạch bạch vang lên, cửa mở ra, Khanh đệ giật mình, trước mặt hần là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, mái tóc dài màu bạc mang theo mùi hương tự nhiên làm hần ngẩn người.

“Mi là ai?”

Người con gái mở miệng, giọng nói lạnh như băng tuyết ngàn năm phát ra làm tâm hồn Khanh đệ rung lên một cái thật mạnh, hồi phục lại hần nói:

“Ta là Vũ Hồng Khanh, đây là nhà ta!”

“Nhà mi, sao ta cả ngày không thấy mi, lừa đảo hả!”

Vừa dứt lời cô gái đã rút ra từ trong người con dao nhỏ dơ lên trước mặt Khanh đệ, trong nhà tiếng cười đùa cũng biến mất, thẳng nhóc Mã Lương không biết đứng sau lưng cô gái từ lúc nào miệng ngậm tấm lá mặt ra, nó nói:

“Người mình cả, người mình cả, Khanh đệ à đi đâu từ sáng tới giờ thế, sắp tàn cuộc nhậu đến nơi rồi này!” Thấy nhóc Mã Lương nói vậy, cô gái lách người tạo một lối đi cho Khanh đệ, tiến lại gần Mã Lương, Khanh đệ hỏi nhóc:

“Người mới hà, là ai thế?”

“Người mới nào?”

Hồng Khanh lấy tay chỉ chỉ vào bóng lưng cô gái nói:

“Cô gái kia kia, hồi sáng ta có thấy đâu?”

Mã Lương nhìn theo hướng tay Khanh đệ rồi nói:

“Không phải đâu là Kim Ngân tỷ đó, người đi cùng Chị Đại và Chị Hai ấy!”

Khanh đệ ngẩn mặt, cố lục lại trí nhớ của mình rồi cúi đầu nói với nhóc Lương:

“Hồi sáng rõ ràng là người khác mà!”

Thằng nhóc bữu môi nói:

“Đệ ngu thế, đó là năng lực của Kim Ngân tỷ đó, sáng thì tóc vàng hiền lành, dễ thương, khi mặt trời lặn sẽ biến thành như thế kia!”

“Ồ” một tiếng Khanh đệ gõ vào đầu thằng nhóc một phát:

“Mi gọi ai là đệ hà, lông còn chưa dài mà dám lên mặt với ta!”

Nhóc Mã Lương xoa xoa cục u trên đầu, ánh mắt tức tối nhìn Khanh đệ rồi chạy lại bàn nhậu, Hồng Khanh cũng ngồi xuống, anh Tuấn thấy hần liền cười to:

“Sao hà, đi chơi mà quên cả đường về, có gì hay không?”

Thấy anh Tuấn hỏi hần cũng chỉ cười rồi lắc đầu, cả lũ cũng không thèm quan tâm hần nữa lại chén chú chén anh, chém gió tung trời. Nhìn bầu không khí này, Hồng Khanh cảm thấy hai mắt uồn uồn, không khí này rất giống gia đình hần, ấm áp lạ thường. Cầm một bát rượu to ngửa cổ uống cạn, Hồng Khanh liền cười vang mà không biết có một đôi mắt đẹp đang đánh giá hần.

Tiệc tàn, giường ai nấy về, Khanh đệ cũng vào phòng của mình, đặt lưng xuống giường, ký ức mười năm như một cuộn phim chạy trong đầu hần.

“Tất cả đã qua rồi!”

Thì thềm một tiếng rồi nhắm mắt, một giấc ngủ ngon sau mười năm khổ cực đã đến với hần!!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Biển

Thế kỷ hai mươi lăm, ban đêm, địa phương nào đó tại Trung Quốc...

“Ta đang ở đâu thế này? Cung điện của ta đâu rồi?”

Một người đàn ông béo mập với đôi mắt tò mò đang nhìn nhìn xung quanh, nơi đây là một khu rừng rậm, cây cối toàn là những cây cao vài chục mét. Một người toàn thân mặc giáp dính đầy bùn đất bỗng chạy lại gần người béo nói:

“Bẩm bệ hạ, xung quanh không thấy bất cứ gì, đến cả loài vật cũng không có!”

Người béo trầm mặc trong giây lát, đôi mắt sắc lạnh mang khí thế khinh đảo trời đất quét qua một đám binh sĩ đang đứng trang nghiêm:

“Tất cả chuẩn bị vũ khí, chúng ta phải thoát ra khỏi đây!”

“Rầm” một tiếng, hàng nghìn ngọn giáo đâm xuống đất, không một ai nói một tiếng nào, dường như mệnh lệnh được phát ra từ người đàn ông kia còn quan trọng hơn cả sinh mạng bọn họ vậy.

Cây cối xung quanh chỉ trong một vài hô hấp đã bị trụi hết lá, binh sĩ đứng là binh sĩ, hành quân phải im lặng, họ buộc lá cây vào giày để giảm thiểu âm thanh. Hàng nghìn người cùng bước đi mà chỉ nghe được tiếng “Xào xạc” nho nhỏ.

Người béo ở trung tâm của đám binh sĩ, cái kiệu nho nhỏ vừa được tạo đã đưa hắn lên cao để quan sát, bỗng một người trẻ tuổi tiến lại thì thầm vào tai hắn:

“Bẩm bệ hạ, chúng thần phát hiện ra một cái cổng lớn cách đây hai trăm mét, mong ngài đưa ra chỉ thị!”

“Tiến lên! Chúng ta có mười ngàn người, còn gì có thể đánh bại chúng ta!”

Mệnh lệnh được phát ra một cách quyết đoán.

“Ầm” cái cổng bằng thép đã bị ngàn bàn chân dẫm đạp mà đổ xuống, đoàn quân liền tràn ra ngoài, người béo cũng đã xuống kiệu, hắn cúi đầu nhìn tấm biển bị rơi nói:

“Ký tự gì thế này, chẳng phải ta đã thống nhất chữ viết rồi hay sao, tên nào to gan dám dùng chữ này!” Người đứng bên cạnh cũng nhìn tấm biển rồi thủ thỉ:

“Đây hình như là chữ giản thể, chữ kia hình như là chữ “Vườn” thì phải!”

“Ồ ề ồ ề!”

Tiếng còi báo động vang lên làm toàn người giật mình, người đứng bên cạnh gã béo hét:

“Bảo vệ bệ hạ, có quân địch!”

Ngay lập tức gã béo đã được ngàn người vây vào giữa, giáo mác ngập trời được nâng lên, mười ngàn khuôn mặt sắc lạnh chăm chú quan sát.

Một tiểu đội xe ô tô đèn xanh đỏ từ trên trời hạ xuống, tiếng loa phóng thanh vang lên:

“Tất cả đứng im, các người đã bị bao vây, hãy bỏ vũ khí xuống! Chúng ta là cảnh sát, các người là ai mà lại đột nhập vào vườn thực vật của quốc gia!”

Người béo từ giữa đám quân hét mặt lên quát to:

“Dân man di ở đây dám cuồng vọng trước mặt ta, lập tức xuất hiện!”

Vừa dứt lời một đám người cầm súng tiến về phía đội quân, tiếng loa lại vang lên:

“Bỏ vũ khí xuống!”

“Tất cả chuẩn bị vũ khí, ta Doanh Chính kêu gọi các người chiến đấu, chúng ta đã thống nhất sáu nước, không việc gì có thể làm ngăn bước quân Tần vĩ đại của ta!”

“Sátttttt aaaa!”

Hồng Khanh đang nằm trên giường thì giật mình tỉnh giấc, nhìn đồng hồ mới là năm giờ sáng, nếu là ngày hôm qua cũng có thể nói là mười năm trước, việc thức dậy vào lúc năm giờ sáng chắc chắn là một cực hình với Khanh đệ.

Nhưng thời thế thay đổi, chàng trai đã không phải em của ngày hôm qua, năm giờ sáng chính là giờ mà Khanh đệ phải thức dậy để luyện tập. Rửa mặt rửa mũi xong xuôi, cầm theo cái nhẫn chứa mười thanh kiếm ra khỏi nhà. Đường phố năm giờ sáng cũng có vài người già dậy tập thể dục, đúng là dù có hiện đại đến đâu, con người vẫn còn giữ thói quen tập thể dục.

Đáng sợ không phải bạn làm điều gì tệ hại mà là không biết phải làm gì, các cụ dù đã hưu chí vẫn giữ một thói quen tốt là một điều hạnh phúc của đất nước!

“Không khí thật thoải mái, ánh mặt trời, ta yêu mi!”

Khanh đệ thật muốn hét to một câu, mười năm sống không có ánh mặt trời thật đúng là cực hình a.

Làm vài động tác rồi lấy một thanh Thủy kiếm ra, các chiêu thức từ một ngàn thanh kiếm hệ Thủy lướt qua đầu Khanh đệ một lượt. Chiêu thức được diễn luyện như nước chảy mây trôi, không có một sự trì trệ, người và kiếm đã hòa thành một thể thống nhất.

Các cụ già xung quanh nhìn Khanh đệ múa kiếm mà cũng gật gật đầu:

“Thanh niên là phải thế này a, chịu khó luyện tập, nhìn chàng trai trẻ này ta lại cảm giác trở về năm hai mươi tuổi!”

Cụ bà bên cạnh bĩu môi, nói chen vào:

“Năm ông hai mươi tuổi không phải sáng sớm nào cũng ngồi chực ở hàng phố trước ngõ nhà ta sao, tán gái chứ luyện tập gì!”

Cụ ông không cho là phải nói:

“Đó không phải là luyện tập thì là gì, tôi mà không chăm chỉ thì bà đã chạy theo thằng hàng xóm rồi!”

Nhiều người già xung quanh đều cười vang, đến tuổi của họ rồi thì điều đó không còn là cái gì xấu hổ cả. Ký ức đối với người già là một cái gì thiêng liêng, họ luôn nhớ về nó, nói ra và cùng cười cùng khóc, họ tự hào vì đã có nó!

Một tiếng rồi hai tiếng qua đi, mặt trời cũng khởi động xong và bay lên cao, còn Khanh đệ vẫn đắm chìm trong luyện tập, hân cang luyện càng hăng say.

“Phù!”

Thở ra một hơi, cuối cùng bài khởi động trong ngày đã kết thúc, hồi phục lại sự tỉnh táo nhìn xung quanh, đập vào mắt Khanh đệ là một ánh mắt chăm chú nhìn hấn.

“Thật đẹp!”

Một ý nghĩ nháy lên trong óc Khanh đệ, ánh mắt đó đến từ Kim Ngân, mái tóc vàng óng cùng khuôn mặt thiên thần, chiếc mũi không cao nhưng rất phù hợp với vẻ mặt ngây thơ của nàng.

“Hi hi, mi làm sao thế?”

Tiếng nói nhẹ nhàng, mềm mại như gió xuân tràn vào tai Khanh đệ như muốn cướp lấy linh hồn hấn.

“Ta...ta đang tập luyện!”

Lấp bắp phun ra vài chữ nhỏ như muỗi kêu, rồi ngượng ngùng cúi đầu, Ngân muội bên cạnh càng cười to hơn, hình như nàng đã quá quen với cảnh này:

“Mi luyện tập chăm chỉ như vậy thì tại sao hôm qua bị Tiểu Tượng đánh cho suýt tè ra quần thế, phải chăng giấu nghề?”

Khanh đệ lắc đầu không nói gì cả, hấn không muốn nói đến cái mười năm đau khổ của hấn, đàn ông có tôn nghiêm của đàn ông, không thể tỏ ra yếu đuối được. Cả hai cùng im lặng, cố phá sự ngượng ngùng Khanh đệ hỏi:

“Sao cô dậy sớm thế?”

“Sớm? mi biết bây giờ là mấy giờ không, chín giờ rồi, ta mà còn ngủ chác thành heo!”

“Cô mà là heo chác là con heo đẹp nhất đấy!”

Cố nén lại câu nói chuẩn bị phun ra trong đầu, Khanh đệ lại hỏi:

“Thế đã ăn sáng chưa?”

Khuôn mặt Kim Ngân hiện lên nét tiếu ý:

“Chưa, mi định mời ta đi ăn hả?”

Gãi đầu gãi tai, Khanh đệ nói:

“Ồ thì...ta mời cô!”

“Ta ăn nhiều lắm đấy nhé!”

“Không sao?”

Thế là cả hai cùng đi ăn sáng, thật sự là Khanh đệ chả biết quán ăn mẹ nào, hắn đến đây được một ngày đã bị roi bùm cái xuống hồ mười năm. Đi đến quán cà phê STINKBUG một lần nữa, ba mươi phút rồi mà không có quán nào, thôi thì đâm đại vào đây vậy.

“Quý khách dùng gì?”

Ngẩng đầu lên cả hai cùng đồng thanh:

“Lại là mì à!”

Hóa ra là tên phục vụ Từ Tiêu, tên chết tiệt này làm gì ở đây:

“Cho ly cà phê với lại cái menu món ăn!”

Tên Từ Tiêu bĩu môi nói:

“Ta không hỏi mi, cô em xinh đẹp này dùng gì, để anh mang lên cho em nhé!”

“Hi hi hi, ta dùng theo hán!”

Ngân muội chỉ tay vào Khanh đệ cười, lần này Từ Tiêu quay sang với khuôn mặt không thân thiện cho lắm nói:

“Dùng gì, nói nhanh đi, ở đây cái gì cũng có!”

“Cho hai ly cà phê sữa và hai bát phở!”

Không thèm nói thêm gì quay đi, được hai bước Từ Tiêu nói thầm:

“Ăn phở uống cà phê, thằng này trên trời rơi xuống hay sao không biết!”

Không thèm để ý thằng dở này, Khanh đệ quay sang nói với Kim Ngân:

“Ta gọi thế được chưa, muội thích ăn phở không?”

“Ta còn chưa ăn phở bao giờ nữa, nó là gì có ngon không?”

Đôi mắt Kim Ngân mở to dò hỏi lăm lăm cảm Khanh đệ tý thì rơi xuống đất:

“À nó là một loại mì, ngon lắm!”

“Ồ ta thích ăn mì lắm đấy, có lẽ mì chuẩn bị gọi thêm ba bát nữa đi, hi hi!”

Không khí lại trở nên trầm mặc, bỗng nhiên TV gắn trên tường chuyển đến phần tin nóng hổi:

“Ngày hôm qua Trung Quốc vừa có một vụ tập kích ở vườn thực vật quốc gia, theo như được biết có khoảng mười nghìn người bạo loạn, cảnh sát phải điều động cảnh vệ được phép sử dụng vũ khí để dẹp loạn!”

“Loạn thật rồi!”

Một vài người trong quán nói to nói nhỏ, bên cạnh Khanh đệ cũng có một người nói như vậy, nhưng giọng hán không mang chút bất ngờ nào mà lại mang thương tiếc nhiều hơn. Khanh đệ liền nhìn về phía đó, một thanh niên tầm hai ba mươi tuổi, khuôn mặt không lấy gì là đặc biệt.

Dường như cũng cảm nhận được ánh mắt của Khanh đệ, người thanh niên cũng gật đầu chào rồi tiến lại bàn hán ngồi xuống:

“Người anh em này, tôi có thể ngồi đây không?”

Khanh đệ nhìn hán một cái thật sâu rồi gật đầu, nhờ đám Gao rèn luyện nên hán rất miễn cảm với sự nguy hiểm, tuy vậy người này lại mang đến cảm giác

thân thiết với hắn.

“Ta là lão Bọ, người cứ gọi vậy là được, người là người nơi nào, ta ở đây hơn mười năm, khách trong quán ta đều biết, mi là người lạ mà cũng dám vào quán ta sao?”

Khá bất ngờ với câu nói của lão Bọ, Khanh đệ hỏi:

“Tại sao ta không thể vào đây?”

“Không phải, ai vào cũng được, nhưng mi vào mà chỉ uống cà phê với ăn phở thì là người đầu tiên đấy, ha ha ha!” “Ồ, vậy ở đây có gì hot?”

Nhìn Khanh đệ một lúc rồi lão Bọ mỉm cười nói:

“Nơi đây là nơi bán tin tức! Mi dám đến hỏi thì bọn ta dám bán tin cho mi!”

Bất ngờ với câu trả lời của lão Bọ, ánh mắt của Khanh đệ bỗng nhiên trở nên sắc lạnh, sát khí tuôn ra:

“Tại sao mi lại nói với ta những lời này, mi muốn gì ở ta?”

“Ha ha ha, sát khí thật tốt, mi làm ta ngạc nhiên đấy, bình tĩnh đi ta không có ý xấu gì.”

Giọng Khanh đệ càng lạnh hơn:

“Vậy tại sao?”

Câu trả lời của lão Bọ lại làm Khanh đệ giật mình:

“Ta biết mi là ai và ta cảm thấy mi khá thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Thiện Nữ, Ác Nữ

Bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt của lão Bọ có nét cười gian đến không ngờ còn Khanh đệ ngoài sự nghi hoặc ra có chăng là thêm sự bối rối.

“Cạch!”

Tiếng động mạnh phát ra từ chiếc bàn, hóa ra là tên Tử Tiêu với khuôn mặt táo bón mang đồ ăn thức uống đến. Do cú đặt mạnh đó mà nước trong bát phở đã bắn ra ngoài, văng một ít lên quần áo của Khanh đệ.

“Không cẩn thận được một chút sao?”

Khanh đệ tức tối nói.

“Ta phải phục vụ một đồng khách, vô tình thôi, không phải lau đi là xong sao!”

Tên Tử Tiêu bĩu môi khinh bỉ rồi chỉ tay vào tờ khăn ướt trên bàn. Đang cười gian tà nhìn Khanh đệ thì hắn giật mình:

“người ngồi cạnh cái tên này sao trông quen quen thế nhỉ?”

Lão Bọ cũng đã hướng ánh mắt sắc lạnh của mình lên nhìn Tử Tiêu, hắn là chủ quán mà nhân viên dám làm ăn hỗn láo thế này làm hắn mất hết cả thể diện. Lão Bọ trầm giọng nói:

“Làm ăn như thế hả, cậu biết đây là khách của tôi không? Còn không mau xin lỗi, hay muốn tôi trừ nửa tháng lương của cậu!”

Mồ hôi lạnh tuôn đầy đầu Tử Tiêu, đen đui cho hắn, muốn trêu chọc Khanh đệ mà lại làm ông chủ tức giận, thực hiện ngay tuyệt chiêu cún con biến hình, Tử Tiêu khép nép:

“Xin lỗi, xin lỗi nhé đại ca, thằng em không cẩn thận, là lỗi của em để em lau cho!”

Khanh đệ nghe tiếng xin lỗi từ Tử Tiêu mà nổi hết cả da gà, phẩy tay bịt mũi Khanh đệ nói:

“Thôi không cần, lượn đi!”

“Dạ, em xin lượn, anh chị ăn ngon miệng nhé!”

Nói xong hắn liền chạy như bay, lão Bọ cũng nhìn Khanh đệ mà cười cười:

“Xấu hổ quá, ta cũng không ngờ quán lại có nhân viên này, để xin lỗi ta mời đệ bữa này nhé, có ăn uống thỏa thích!”

Kim Ngân từ nãy không nói gì mà mãi mê ăn phở nhưng vừa nghe thấy có khuyến mãi thì ngừng mắt lên nói ngay:

“Được, vậy cho thêm ba bát nữa, món này ngon quá nhưng hơi mặn, cho thêm vài bình nước lọc đi!”

Hai người đàn ông mắt tròn mắt dẹt nhìn Kim Ngân, rồi một câu hỏi đều xuất hiện trong đầu họ:

“chẳng lẽ gái đẹp phải ăn nhiều như sao?”

“Khụ khụ!”

Phá tan bầu không khí im lặng, lão Bọ ho khan một tiếng rồi nói:

“Phục vụ người đẹp như cô đúng là một vinh hạnh của tôi, Khanh đệ có muốn ăn thêm gì không, anh mời!”

“Không cần đâu!!”

Khanh đệ xoa xoa tay, lão Bọ cũng lấy có chuẩn bị mà chuồn chuồn ót vào trong quán, để lại đôi mắt to tròn của Ngân muội đang nhìn chăm chăm vào tấm menu.

“Ợ ợ ợ ợ!!”

Ngân muội tay xoa xoa bụng bước ra khỏi quán, sau khi chiến đấu ba bát phở, hai cái bánh mì, và một ly cafe Ngân muội đã phun ra một câu làm Hồng Khanh chả biết nên khóc hay nên cười:

“Được nửa bụng rồi, đi chơi thôi!”

Thế là hai người bắt đầu cuộc đi dạo, dường như Ngân muội rất ham học hỏi, thấy gì cũng chỉ vào rồi hỏi:

“Đây là gì?”

Ngân muội chỉ vào một vật vuông vuông nằm trên bàn.

“Điện thoại, có thể đứng từ đầu bên kia thế giới nói chuyện với đầu bên này!”

Rút từ trong người một tờ tiền dày cộp, Kim Ngân liền đưa cho người bán hàng một tờ và nói:

“Cho ta ba cái!”

“Cô làm sao mà có nhiều tiền thế, mà cô biết xài tiền à?”

Hồng Khanh thấy xấp tiền mà giật mình, chỗ đó cũng phải cỡ trăm triệu chứ không ít.

“Mã Lương vẽ cho ta đây, hắn nói:

“Thích gì, muốn mua gì thì cứ rút một tờ ném ra đưa cho người bán hàng là xong!”

Thế là cuộc càn quét của Kim Ngân bắt đầu, hết mua điện thoại, máy ảnh, quần áo, lại mua bánh kẹo ăn. Hình như Ngân muội sinh ra là một thùng com không đáy, thấy gì là cũng muốn cho vào mồm thử, bước vào cửa hàng nào cũng ném vài tờ tiền xuống, may mà có Khanh đệ cản lại không thì Ngân muội cũng ăn nhầm kim cương với đường phèn.

Xấp tiền càng ngày càng ít mà đồ trên tay Khanh đệ càng ngày càng nhiều, may mà hắn có mười năm tập luyện, hai ba ngàn cân cũng chả là vấn đề nếu không thì đảm bảo phải đi bệnh viện vì bị gãy xương.

“Cười lên nào!!”

Nửa ngày qua đi, Ngân muội đã tìm được cách sử dụng máy ảnh, hết chụp đông chụp tây bắt đầu tự sướng. Trong máy đủ loại tư thế, chu môi phồng má cũng như thật, đúng là con gái, bản năng đứng trước ống kính sinh ra liền có. Miệng Khanh đệ méo xệch, cười mà như khóc, mặt hắn bị hàng chục túi đồ che gần hết, còn mỗi đôi mắt.

“Ngân muối à, cho ta nghỉ xiu đi!”

Khanh đệ mở miệng cầu xin, tuy không có cảm giác mệt mỏi nhưng hần xấu hổ, nhìn Hồng Khanh bây giờ như một cây treo quần áo di động vậy.

“Mi yếu thế, đi chơi tiếp nào, nghỉ gì mà nghỉ!”

Cổ vận công làm vài giọt mồ hôi chảy ra, mặt hần bắt đầu tái xanh, Ngân muối thấy thế thì liền tiến lại gần, khuôn mặt xinh đẹp cùng hơi thở toàn mùi bánh kẹo dí sát vào hần:

“Nhiều mồ hôi vậy sao, vậy ngồi xuống đây nào! Xin lỗi nha, tại ta ham chơi!”

Cảm nhận mùi hương con gái thơm ngát, trong đầu Khanh đệ hết lớn:

“Ông trời a, thật không muốn sống mà!”

Bàn tay Ngân muối không biết lúc nào đã có một tờ giấy ăn, đưa lên lau mặt cho Khanh đệ:

“Ngồi nghỉ một tý đi, rồi ta đi tiếp.”

Nói rồi liền nắm lấy bàn tay của Khanh đệ mà kéo đến cái ghế bên đường, bàn tay mềm không xương, mát lạnh, làm trái tim Khanh đệ muốn nổ tung. Hần ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh đẹp đó đang cười hiền lành mà nhìn hần, ông mặt trời cũng sắp lặn chuẩn bị tắt đèn mà bật tương lai.

Cảm xúc Khanh đệ đang dâng trào thì bỗng nhiên một cảm giác lạnh lùng mang lẫn sát khí truyền đến. Không nghĩ ngợi nhiều, Khanh đệ vất hết mọi đồ đạc trên người, chiếc nhẫn trên tay lóe sáng, Hỏa Kiếm đã được rút ra.

“Ngân muối cẩn thận, có địch!”

Khanh đệ quay lưng lại như muốn bảo vệ Kim Ngân, quét đôi mắt sắc lạnh ra xung quanh, không phát hiện ra ai cả! Nghĩ ngợi một lúc, Hồng Khanh một tay nắm tay Kim Ngân một tay cầm kiếm mà chạy đến một hẻm, hần cần tìm một góc để thủ.

“Ta giết mi!!”

Đang chạy bỗng bàn tay nơi đang nắm tay Ngân muối trở nên đau nhức, quay đầu nhìn lại, mái tóc màu bạc cùng con dao dính máu đập vào mắt Khanh đệ.

Buông vội tay Ngân muối rồi hét lên:

“Cô bị điên à, tôi đang cứu cô đó, có người muốn giết chúng ta!”

Thanh âm như băng tuyết ngàn năm từ chiếc miệng kia cất lên:

“Chỉ có ta muốn giết mi thôi, dâm tặc!!”

Nói dứt lời, con dao đã hướng đến ngực, nơi trái tim Khanh đệ đang nằm đó, mà phóng đến!

Trung Quốc, thủ đô Bắc Kinh...

“Nhanh lên!”

Một người đàn ông mặc comple đen đang ngồi trong xe ô tô dục dã, tuy ông ta có khuôn mặt béo tròn nhưng lại toát ra khí thế kinh người, không ai khác đó chính là Thủ Tướng của Cộng Hòa Dân Chủ Nhân Dân Trung Hoa. Một tuần nay, không ngày nào ông ta được ngủ ngon, điện thoại reo lên mọi lúc và tin ông ta nghe được nhiều nhất chính là:

“Một vị từ quá khứ đã tới đây!”

Ban đầu chỉ có một vài người không lấy gì là mạnh mẽ cho lắm, rồi dần dần cỡ Triệu Tử Long, Dương Gia Tướng lần lượt tới, làm hần đau đầu không ngót. Và lần này, khi hần tay đang ôm vợ trên giường thì bị mười ngàn người cùng hai cái tên Doanh Chính, Cái Nhiếp kéo lên ô tô mà phi như bay.

“Vua cũng đã đến, không biết ông trời định làm gì đây?”

Chiếc xe chuyên dụng đang chạy với vận tốc 200km/h trên đường cao tốc thì bầu trời đột nhiên sấm chớp ùng ùng, mây đen kéo đến dày đặc cộng thêm sương mù trắng xóa.

“Ketttt!”

Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường vang lên, Thủ Tướng đang cố nhắm mắt nghỉ ngơi thì giật mình, nhìn người lái xe của mình mà hỏi:

“Tại sao lại dừng xe lại, chúng ta có công việc quan trọng không thể chậm trễ!”

Nhòai người dậy trách mắng người lái xe đã theo hấn mười năm nay, tâm trạng không tốt thì lời nói cũng cộc cằn theo.

“Người là người đứng đầu Trung Hoa hiện giờ?”

Câu nói phát ra từ người lái xe làm Thủ Tướng lạnh người, toàn thân hấn cứng đơ lại, không thể cử động, cổ sức mấp máy môi nói:

“A Kiệt, anh bị làm sao thế hả??”

Giọng nói mang theo uy áp kinh người lại vang lên:

“Ta không phải A Kiệt, ta là Chúc Dung, mi hãy trả lời câu hỏi của ta!”

Cổ nển cảm giác muốn quỳ lạy, Thủ Tướng lắp bắp trả lời:

“Đúng thế, tôi là Thủ Tướng của Trung Hoa! Ngài.. ngài là Chúc Dung thật sao?”

“Đúng thế, ta là Thần, ta là Chúc Dung, mi phải cảm ơn phúc tổ ba đời vì đã được gặp ta, bây giờ ta có chuyện quan trọng muốn mi làm hãy nghe cho rõ!”

Thủ Tướng đã hoàn toàn shock rồi, chỉ biết gật gật cái đầu ra vẻ đồng ý, hấn không nói được một tiếng nào nữa bởi vì uy áp của Thần quá khủng bố.

“Đất nước của chúng ta đã trải qua năm ngàn năm, không biết đã đánh chiếm bao nhiêu quốc gia lớn nhỏ, không nơi nào nghe đến chúng ta mà không sợ hãi. Nhưng rồi bọn mi, những kẻ ngủ say trong chiến thắng đã thu mình lại như một con chó, mang sự sợ hãi rồi đánh chiếm lẫn nhau, làm hỏng hết thấy sự vinh quang hào hùng ngày xưa, bọn mi có xứng đáng làm con cháu của ta không!”

“Vì để hoàn thành bá nghiệp mà dân tộc ta luôn mong mỏi, giờ đây ta sử dụng sức mạnh của mình, đưa về nơi này những người mà các ngươi gọi là nhân tài, ta muốn bọn mi hãy dùng hết sức lực của mình, đánh chiếm toàn bộ, làm chủ thế giới!”

Thủ Tướng nghe những lời phát ra từ Thần mà run sợ, hấn chưa từng nghĩ sự tình lại đi đến bước đường này, biết vậy hồi xưa không tranh cử làm gì!

“Mi đồng ý ta sẽ ban cho mi sức mạnh, còn không sẽ là cái chết mà thôi!!”

Hấn còn lựa chọn nào khác ngoài gật đầu đây, đâm lao rồi theo lao thôi.

“Tốt lắm! Con của ta, hãy làm thật tốt, còn một điều nữa, bọn Thần của vài nước khác cũng đã đánh hơi thấy ý đồ của ta nên cũng đang tìm cách chống đối, hành động nhanh đi!”

Chúc Dung vừa dứt lời thì uy áp cũng biến mất, sau năm phút, chiếc xe chuyên dụng lại lăn bánh trong màn đêm. Thời cuộc sắp biến đổi!!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tương lai khó đoán

Đường phố Hà Nội, mặt trời đã lặn, nhiều ngôi nhà xung quanh bắt đầu sáng đèn, xe cộ cũng đông đúc hơn, mọi người đang cố chạy nhanh để về với gia đình của mình.

Giờ này cũng là giờ các đôi nam thanh nữ tú bắt đầu hoạt động và công viên luôn là địa điểm lý tưởng bàn chuyện yêu đương hoặc đánh trận giả. Xa xa, một đôi nam nữ đang đuổi nhau, chàng trai tay xách nách mang khổ cực chạy, nữ thì tay cầm dao chém loạn xạ, văng tục chửi bậy ngập trời.

“Dâm tặc đứng lại!!”

Từ ngữ trong sáng từ chiếc miệng nhỏ nhắn như hoa anh đào phun ra, chàng trai thì càng chạy càng hăng, ngoái đầu lại nói:

“Ta không phải dâm tặc, cô hiểu lầm rồi!”

Vừa chạy vừa ra sức giải thích, Khanh đệ cảm thấy bỗng dưng muốn khóc a.

“Hiểu lầm cái đầu người, ban mày ban mặt nắm tay ta, sờ mó lợi dụng, may mà ta tỉnh lại không thì không biết mi định làm gì, đứng lại, cầm chạy!”

Nhiều cặp đôi xung quanh đều hướng cặp mắt tò mò nhìn Ngân muội và Khanh đệ, một em đang nằm trong lòng tình nhân mở miệng:

“Đấy anh xem, người ta tình cảm thế kia cơ mà!”

“Anh không muốn em vác dao lừa anh thế đâu, rõ ràng là đòi nợ mà!”

Cô gái bĩu môi:

“Thế mà đòi là tình thánh này nợ, đây là cách để tăng thêm không khí nóng bỏng trong tình yêu đấy, anh chả biết cái gì cả!”

Chàng trai gật gù ra vẻ đã hiểu hần thâm nghĩ:

“Thề này chưa hay, tình thánh ta phải bị rượt bằng mã tấu hoặc dao phay có khi nóng bỏng hơn cái loại này a!” Tròng đuôi rượt yêu thương diễn ra thêm khoảng ba mươi phút nữa, Ngân muội đã bắt đầu thấm mệt, bước chân cũng chậm lại, Khanh đệ thấy vậy tượng sự việc đã ngoài ngoai tiến lại gần xin lỗi:

“Tôi sợ cô rồi, có gì phải từ từ bình tĩnh chứ!”

Vừa dứt lời thì một vệt sáng lóe lên, đường dao sắc lạnh xoẹt qua ngay cổ hần, may cho Khanh đệ đã ngửa cổ né kịp thời. máu nóng dồn lên não, vịn tay một cái tùm vào cổ tay Ngân muội, “Keng” một tiếng, con dao đã nằm dưới đất.

“Cô thật cứng đầu, rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt! Để tôi xem nào, có đau không?”

Ngồi ôm cổ tay nhưng ánh mắt Ngân muội vẫn sắc lạnh nhìn Khanh đệ, giọng nói như băng tuyết ngàn năm vang lên:

“Ta không một đám tặc như mi thương hại!”

Giật lại cánh tay bị thương, rồi lẳng lặng đi đến một cái ghế ngồi xuống. Khanh đệ cười khổ, suốt hai mươi mốt năm nay, đây là lần đầu tiên hần gặp sự tình như thế này. Lẽo đẽo đi sau lưng Kim Ngân, Khanh đệ đâu có dám ngồi cùng, chỉ đứng mà suy nghĩ, cố vận hành bộ não tìm lời giải thích.

Ba mươi phút trôi qua, một người ngồi một người đứng mặc kệ dòng người qua lại, cuối cùng Khanh đệ lại là người mở miệng trước:

“Trời tối rồi, chúng ta phải về thôi, cô còn đau không?”

Ngân muội vẫn im lặng không nói gì, không khí càng làm cho hần bối rối:

“Cô không cần phải im lặng như vậy chứ, tôi đã nói sự tình không phải như cô nghĩ, tôi đang đi chơi với cô mà, hãy nhìn đồng hồ mà cô mua này!”

Vừa nói Khanh đệ giơ một tá hành lý linh kinh mà Kim Ngân đã mua, cuối cùng Kim Ngân cũng đã ngẩng đầu lên nhìn nói:

“Những gì ngươi nói là sự thật!”

Mừng hết lớn, rốt cuộc thì khối băng này cũng mở miệng, nhanh nhẩu giải thích một tràng, Khanh đệ bắn như súng liên thanh kể lại quá trình từ sáng cho Ngân muội nghe. Càng nghe, hai má Kim Ngân càng đỏ ửng:

“Ta..ta mà lại ham ăn như vậy sao?”

Khanh đệ nghĩ thầm:

“Không phải ham ăn đâu mà là ăn như heo, ăn suốt tám tiếng thì heo cũng không bằng được a!”

Nghĩ thì vẫn là nghĩ thôi, cho hần lên trời hần cũng không dám nói ra những lời ấy, gật đầu cái rụp rồi lại giải thích tiếp, cuối cùng Khanh đệ hỏi một câu:

“Cô thực sự không nhớ gì sao?”

Kim Ngân lắc đầu, cô thực sự chả có tí ý thức gì về chuyện đây cả:

“Một ngày ta ngủ mười hai tiếng, trời tối ta mới tỉnh, khi tỉnh dậy thì thấy mi nắm tay ta lôi đến đây nên ta mới nghĩ mi là đám tặc!”

“Cô không biết rằng mình có một con người khác sao??”

Khanh đệ mông lung hỏi, hần không ngờ, một người sống lâu như vậy, ngày ngủ mười hai tiếng lại không có chút ý thức nào về bản thân cả.

“Từ bé ta đã như vậy rồi, hai chị cũng không nói gì cho ta biết, hằng đêm ta chìm sâu vào luyện tập võ công, đôi lúc làm nhiệm vụ giết người thôi!”

“Thật đáng thương, một cô gái như vậy đã có tuổi thơ dữ dội rồi!”

Ngẩng mặt nhìn lên trời, đã tối muộn, cũng đến lúc nên về rồi, cúi xuống nói với Kim Ngân một câu:

“Thôi về thôi, biết đâu thời nay sẽ có cách chữa bệnh cho cô, yên tâm đi, ta sẽ giúp hết sức mình!”

Gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hai người cùng sóng bước đi về tuy vậy khoảng cách vẫn chưa thể gần gũi lại, Khanh đệ đi sau lưng cô khoảng ba mét, khoảng cách này khá an toàn tạo cho Ngân muội sự hài lòng, cô đã cười với hắn.

Cuối cùng đôi bạn trẻ đã về đến nhà, tiếng nói ồm ồm lại phát ra từ nơi Khanh đệ ở, mấy đại ca này ngày nào vui đùa huyền ảo, bản tính anh hùng hình như đã đánh rơi khi đến đây mất rồi.

“Trác đệ à, để mừng ngày gặp mặt, hôm nay chúng ta phải nhậu cho ra trò nào!”

Tiếng nói ồm ồm của anh Tuấn bắn xa cả cây số, chưa đến cửa mà đã sặc mùi rượu rồi, Khanh đệ và Ngân muội ngẩn người nhìn nhau rồi cười khỏ, họ đều là loại không thích nhậu một tý nào.

Mở cửa tiến vào, phòng khách đã không khác một cái chợ là mấy, toàn anh hùng hảo hán đang ngồi sa lông chém gió ngất trời. Một người đàn ông, tầm bốn mươi tuổi, ngẩng đầu nhìn Khanh đệ rồi đứng lên nói:

“Tại hạ Lê Hữu Trác, không biết đây là vị anh hùng nào?”

Khanh đệ ngẩn người, lần đầu tiên có người hỏi hắn câu này, mà lão này là ai nhi, mặt tròn như bánh bao thế kia.

“Ta là Vũ Hồng Khanh, không phải anh hùng hay hảo hán, chỉ là một người trẻ tuổi, mà ông là Lê Hữu Trác nào, làm nghề gì thế?”

Đôi mắt ti hí của lão Trác đánh giá Khanh đệ một lúc rồi mở miệng:

“Ta chỉ là một thầy lang thôi, huynh đệ cao lớn, khỏe mạnh, đôi mắt có thần, cơ thể ẩn chứa lực lượng kinh người, chắc chắn là một anh hùng a!”

“Mẹ kiếp, thầy lang giờ lại kèm theo bói toán à, mà thầy lang nay sao nghe quen quen thế không biết!”

Lục lợi chút điểm ba thi tốt nghiệp của mình, Khanh đệ cuối cùng hô to lên:

“Ông là Hải Thượng Lãn Ông à, trời ơi là thần y đấy!!”

Lão Trác cười cười khoe hàm răng P/S của mình nói:

“Quá khen, quá khen, chỉ là người dân yêu mến tặng cho danh hiệu mà thôi!”

Vừa thấy Khanh đệ trở về, anh Tuấn từ ghế sa lông vọt lên nói:

“Cái gì anh hùng, cái gì thần y, ngồi xuống hết cho anh, hôm nay luận anh hùng trên bàn nhậu a, các chú đừng nói chuyện không mời chân sao!”

Và thế là theo mệnh lệnh của đại tướng ngàn năm, anh em lại một lần nữa tụ tập, Mã Lương vẽ không mời tay, nào rượu Nữ Nhi Hồng, nào Quốc Lũì đây đấy, mỗi người ôm một vại mười cân mà nói chuyện tung trời.

Hóa ra lão Trác cũng lên trời mà đến đây, may mắn cho hắn được trẻ lại hơn ba mươi tuổi, hình như Lạc Long Quân đều cho bọn hắn tuổi trẻ và năng lực đặc biệt.

Đang cao trào chém gió thì bỗng TV chuyển đến đoạn bản tin, cô phát thanh viên trẻ trung với khuôn mặt căng thẳng nói:

“Ngày hôm nay, chính quyền Trung Quốc có một sự thay đổi lớn, Thủ Tướng chính thức từ chức, đưa một người khác tên Doanh Chính lên bổ nhiệm, tái lập lại chính quyền quân chủ, mọi nơi tập trận được điều động, rất có thể sẽ nổ ra một cuộc chiến tranh lớn.”

Mọi người đang ở trên bàn nhậu bỗng nhiên tất cả đều buông chén xuống, chực con mắt hướng lên chiếc TV mà theo dõi. Khanh đệ đang ở trong phòng vệ sinh, đang mặc quần thì trong túi rơi ra một tờ giấy:

“Sáng mai gặp ta ở quán StinkBug, đi một mình! Lão Bọ.”

Thế kỷ hai mươi lăm, Châu Mỹ, thủ đô Wasington, nhà Trắng...

“Thưa Tổng Thống, quân đội Trung Quốc bắt đầu có sự thay đổi, chúng ta phải làm gì!”

Một người tóc bạc, mặc một bộ vét đen đứng lên nói, xung quanh bàn tròn là các vị bộ trưởng của Mỹ, người đứng lên chính là bộ trưởng quân sự tối cao.

“Tin tình báo đã gửi về chưa?”

Ngồi chính giữa chính là Tổng Thống, khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt có thần toát lên sự tự tin kinh người.

“Mới nhận được, hiện giờ Trung Quốc đã điều động mọi lực lượng, đoàn người Long Nha cũng đã rời căn cứ tiến về Bắc Kinh!”

Tổng Thống trầm ngâm một lúc rồi phát ra một mệnh lệnh làm mọi người trong phòng đều giật mình:

“Tập trung đội Avengers ngay, mở căn cứ bí mật, cho một chục chiếc tàu ngầm ở biển đông trôi lên một nghìn mét chờ mệnh lệnh! Chiến tranh sắp nổ ra rồi, chúng ta phải đón đầu.”

Châu Âu, đất nước Hy Lạp, đền thờ thần Zeus. ...

Ánh sáng lóe lên từ ngôi đền linh thiêng, hàng chục vệt sáng tiến vào phía trong.

“Các Thần của ta, Đông Phương đã khơi mào chiến tranh, chúng ta đã ngủ say quá lâu rồi, bây giờ chúng ta phải chiến đấu!”

Một người đàn ông cao hai mét, toàn thân mặc giáp, khí thế tản ra xung quanh sắc mùi máu củi xuống:

“Thần Zeus tối cao, ta thần Ares luôn luôn là ngọn giáo của người!”

Một vài vị Thần cũng đứng lên biểu hiện lòng trung thành, nhưng khí thế hùng hùng đã bị một lời từ Zeus đánh bay:

“Chúng ta không thể ra tay được, hiệp ước của Thần không cho phép, giờ ta mệnh lệnh cho các người hãy, thức tỉnh dòng máu của mình trong con của các người, bán thân vẫn được phép chiến đấu!”

“Vâng thưa Thần vĩ đại!”

Thế kỷ hai mươi, Nhật Bản, thủ đô Tokyo. ...

“Nô bi ta à, ta bị gọi về rồi, hãy ở lại học hành tốt nhé!”

Nô bi ta vừa đi học về thấy Đô rê mon đang định chui vào máy thời gian liền kéo mèo ú lại dò hỏi.

“Đô rê mon à, đừng bỏ ta mà, hôm nay Chaien nói sẽ đánh ta một trận, hãy cho ta bảo bối đi!”

“Xin lỗi Nô bi ta, ta không thể giúp cậu được nữa, từ nay về sau hãy cố gắng hết mình, và luôn nhớ về ta nhé!”

Nói rồi liền chui vào ngăn bàn, để lại ánh mắt dò dẫm đầm nước mắt của chàng trai đeo kính yếu ớt!!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Người con lai

“Choang!”

Âm thanh bát vỡ chói tai vang lên trong ngôi nhà của Khanh đệ, lật đật từ phòng vệ sinh chạy ra, vừa ra đến nơi đã thấy khuôn mặt anh Tuấn đỏ bừng, Khanh đệ vội vàng hỏi:

“Có chuyện gì thế mọi người, sao lại đập bàn phá ghế thế!”

Đang ngẩn ngơ thì anh Tuấn đã hét to:

“Không thể chịu nổi bọn này nữa rồi, đã bị chúng ta đánh tề cả ra quần thể mà vẫn nuôi ý định xâm lược!!”

Anh Tuấn nói không đầu không đuôi càng làm cho Khanh đệ như lạc vào sương mù:

“Nói rõ đi anh Tuấn, bọn nào mà khiến anh tức giận thế!”

Đôi mắt đỏ ngầu của Tuấn ca cũng dịu xuống đôi chút nhìn Khanh đệ:

“Còn bọn nào nữa, chính là bọn Trung Hoa kia kìa, khi anh còn sống đã đánh bọn nó chim cút mấy ngàn dặm, ai ngờ lòng tham của chúng vẫn không bớt, một lần nữa định xâm lược nước ta.”

Nhiều người xung quanh cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, cuộc đời họ gắn liền với chiến tranh giữa hai nước Hoa-Việt, và sứ mệnh của mọi người vẫn chưa kết thúc, có lẽ đây là cơ hội cuối cùng đối với các vị anh hùng.

Chị Đại và Chị Hai cùng đồng thanh:

“Mai chúng ta đi báo danh tòng quân, không thể để lịch sử tái diễn được!”

Lời hai Chị được toàn thể ủng hộ chỉ có mỗi Khanh đệ là không nói gì, một người thời bình như hắn, chiến tranh chỉ là chuyện trong sách vở. Nhưng dòng máu yêu nước chảy quanh thân thể đã gạt bỏ hết thảy mọi cái chần chừ, nắm chặt tay thành quả đấm, hắn thăm thẳm:

“Minh cũng phải góp sức thôi!”

Lại một buổi sáng yên bình, đây sớm đã là việc nằm trong tư điển của Hồng Khanh, tới qua trước khi đi ngủ, đàn rồng từ thanh Thuận Thiên mà nhào đòi đi chơi làm hắn không ngủ nổi:

“Khanh đệ, mi thật không công bằng, về đến nơi là đi với gái, ném anh em ta ở trong nhẵn, ta kháng nghị!”

Gao Đỏ nóng nảy kêu lên, làm lũ rồng cũng nháo hết cả, bọn chúng chỉ còn mỗi cái niềm vui này mà thôi.

“Được rồi sáng mai ta đưa mọi người đi chơi được chưa, giờ ta phải ngủ! Bọn mi cũng ngủ đi mệt quá!”

Lần này tới lượt Gao Bạc hét:

“Ngủ cái gì, ngủ cả ngàn năm nay rồi, mà mi khỏe thế không ngủ một ngày cũng chả chết được, ta đề nghị đi ăn đêm!”

“Im hết cho ta, một là để ta ngủ hai là ngày mai bọn mi cứ ở trong nhẵn đi!”

Thế là đám rồng im bật, lẩm nhẩm chửi thề, bốn giờ sáng đám Gao đã đánh thức nhân vật chính của chúng ta với lý do:

“Ta thấy đệ hôm qua uống nhiều, sợ tiểu ra giường nên đánh thức đệ dậy đi vệ sinh, mà trời cũng sáng rồi nên dậy a, dậy sớm có lợi cho sức khỏe lắm đây!”

Lôi thanh Thuận Thiên ra ngoài, đám Gao đã không đợi được mà rồng lên, lần lượt mười tên biến hình:

“Sưông quá đi, hóa ra đây là không khí a, ồ mặt trời kia mọi người, đẹp quá, muốn cắn nó một phát ghê!”

Bốn giờ sáng đám Gao đã làm loạn cả ngôi nhà, từ phòng anh Gióng bay ra một đọt tre, nó bay ngang trời rồi tặng cho Khanh đệ một hit giữa mặt:

“Sáng sớm đã ầm ầm cái gì hả, muốn sống hay muốn bị thông!”

Tre anh Gióng chả khác gì cây gậy vàng của khi đá, hóa lớn hóa nhỏ đều xong, cũng nặng ngang Định Hải Thần Châm, thế là cả lũ bị một cây tre to dùng quét mông mà biến khỏi nhà.

Vừa ra khỏi nhà, đám Gao như trẻ con thấy kẹo rú lên, ôm ngang người Khanh đệ mà nhảy từ tầng chín mười xuống:

“Đi chơi thôi anh em ơi!”

Ném cho mỗi tên một cục tiền rồi phui tay như đuổi ruồi, Khanh đệ nói:

“Bánh cuốn, xôi xéo, chim cút, thích mua cái gì ném một tờ ra là xong, đừng làm phiền ta!”

Không nói không rằng, đám Gao xách đít lên và đi:

“cuối cùng cũng yên ổn với cái lũ này rồi!”

Luyện tập gần bốn tiếng ở công viên gần đó xong, Khanh đệ nhớ ra hôm nay mình phải gặp lão Bọ, tờ giấy hôm qua đã mang lại cho hắn khá nhiều nghi hoặc.

Đến trước cửa quán café StinkBug, vẫn là không khí hắc ám bao quanh quán, quét ánh mắt một cái bên trong quán, lão Bọ đã ngồi đó từ lúc nào vậy tay

gọi hắn:

“Khanh đệ, ở bên này!”

Ngồi xuống bàn, Hồng Khanh đã đi vào vấn đề luôn:

“Có gì mà phải gọi ta ra đây, nói nhanh đi!”

Lão Bọ cười cười một cái nói:

“Chú em bình tĩnh đi, ăn sáng uống nước đã nào, quán anh mới cập nhật món mới nè, thịt chó mutton bốn món, có muốn ăn không?”

Lắc đầu Khanh đệ nói:

“Thôi khỏi đi, ăn sáng bằng thịt chó để bội thực chết à, có gì nói đi, cho ly cà phê được rồi!”

Vẫy tay gọi Từ Tiêu đến, lão Bọ dặn dò một lúc, hình như hôm qua bị mắng thì phải, tên Tiêu ngoan ngoãn lễ phép đến làm người khác buồn nôn.

“Bây giờ trong nhà đệ có bao nhiêu người?”

Câu đầu tiên của lão Bọ đã làm Khanh đệ ngạc nhiên, tính nhẩm một lúc rồi nói:

“Năm người, anh Tuấn, anh Trãi, anh Trác, em còn có anh Gióng chạy sang ở nhà nữa, có vấn đề gì sao?”

Lão Bọ nghiêng đầu tính toán rồi nói:

“Quá ít, đến nay mới có tám chục người thì làm sao đánh nhau đây!”

Khanh đệ thắc mắc hỏi:

“Chục người nào?”

Thờ dài rồi lão Bọ mở miệng giải thích:

“Người được Lạc Long Quân đưa đến, bên ta quá ít mặc dù toàn là người tài cả nhưng bên địch đông và hung hãn lắm, có lẽ ngày mai sẽ khá hơn!”

“Ngày mai? Ngày mai sẽ có người đến nữa sao? Mà sao lão biết có người đến!”

“Ta là...”

Chưa kịp nói hết câu thì cửa quán mở ra, mười người thanh niên đẹp trai đến nghịch thiên tiến vào quán:

“Tiểu nhị đâu cho mấy bình rượu uống coi!”

Hóa ra là Đám Gao, tên nào tên nấy đều đeo một cái kính râm to tởm, tay xách nách mang một đồng hồ nhìn như nhà quê lên tỉnh vậy:

“Khanh đệ bên kia kia, qua ngồi đi!”

Gao Vàng lên tiếng, cả bọn đều nhìn về phía tay chỉ của hắn, ồ ạt tiến lại bàn lão Bọ và Hồng Khanh.

“Quá đã Khanh đệ ơi, thực bỏ công các anh theo mi đến đây, sống ở đây chúng ta cũng không muốn làm thần tiên a!”

Gao Nâu vừa đặt mông xuống đã hô lên, Gao Trắng cũng tiếp lời:

“Đứng đứng, quá phê, chúng ta vừa đến một chỗ gọi là Công Viên Nước Hồ Tây, tuy hơi bé nhưng chơi thì thôi rồi, mai ta lại đi tiếp nhé!”

Thật là xấu hổ với mấy con giun này, may mà quán chả có ai không thì Khanh đệ chắc sẽ đập đầu vào tường mà tự tử quá.

“Mấy anh làm gì cái gì ở đây vậy, không phải ta bảo đừng làm phiền ta sao?”

Mấy con rồng đều cười khò mở miệng:

“Đừng trách bọn anh, có trách thì phải trách Thuận Thiên, chúng ta không thể rời khỏi mi trong vòng bán kính mười km a, mà từ sáng những gì có trong bán kính chúng ta đã chơi hết rồi, mi ngồi một chỗ thế này làm anh em cũng chẳng đi đâu được!”

Lão Bọ đang ngồi im lặng bỗng hét lên:

“Thuận Thiên? Mi đã lấy được Thuận Thiên rồi sao?”

Hai mươi hai con mắt đều hướng về lão Bọ, Khanh đệ đang định mở miệng thì Gao Đồ đã nói:

“Mi là ai, sao ta cảm thấy có mùi của mấy con trùng bên Tây Phương hả!”

Nói dứt lời một hỏa cầu đã xuất hiện trên tay Gao Đồ dọa cho lão Bọ tái mét hết cả mặt mũi, xua xua tay cố giải thích:

“Bình tĩnh đã người anh hùng, ta không phải như mi nghĩ đâu!”

Đám rồng đánh mặt lại hét:

“Ta không phải người. Cho mi một cơ hội giải thích, nếu không đúng ta sẽ giết mi! Ta ghét nhất chính là mấy con trùng Tây Phương!”

Giọng nói mang nét u buồn của lão Bọ vang lên:

“Ta là người từ hai ngàn năm trước, mẹ ta một người mang dòng máu thần thánh của Lạc Long Quân nhưng chưa thức tỉnh, một người đàn bà hiền lành, tàn bạo. Nhưng số phận trớ trêu, trong một lần vào rừng kiếm củi, đã bị một người đàn ông hãm hiếp mà sinh ra ta!”

Lời nói mang nét thù hận vô bờ từ lão Bọ phát ra làm không khí quán café trở nên lạnh ngắt, hai tay lão đã nắm chặt lại:

“Vì tự nhiên có thai nên mẹ ta bị hắt hủi đuổi khỏi làng, ngày ta sinh nhật hai tuổi cũng là ngày mất của bà, rồi ta được một lão già nhặt về. Lão già đó là một người tu tiên, tuy ta có đôi mắt màu xanh nhưng vì tư chất tốt lão đã dạy cho ta hết thảy mọi bản lĩnh. Trời xanh có mắt, hai trăm tuổi ta đã có thể phi thăng lên trời nhưng đúng lúc đó Lạc Long Quân xuất hiện nói với ta một câu:

-Mi không thể lên trời vì một nửa dòng máu của mi không thuộc chủng tộc của chúng ta!

Lúc đó ta như điên dại, khổ cực hai trăm năm bỗng hóa hư không, ta hận mà bạc đầu!”

Đang nói bỗng nhiên tóc của lão Bọ đã biến thành màu trắng, vẻ mặt thê lương ngàn năm làm đám rồng cùng Khanh đệ không nói nên lời.

“Ta hận kẻ đã mang lại cuộc sống đó cho ta, thà rằng ta không có trên đời! Cũng may Lạc Long Quân thấy ta khổ cực đã cho ta một lời hứa:

-Hai ngàn năm sau, nếu mi giúp chủng tộc ta thắng trong trận chiến, ta sẽ cho mi cơ hội báo thù!

Và ta cũng biết kẻ đó chính là hoàng tử của tộc Rồng bên Tây Phương, không một mối mà tạo thế lực nhưng hấn quá mạnh, một mình ta không đánh được hấn, nhưng bây giờ cơ hội của ta đã đến rồi! Ha ha ha!”

Tiếng cười chói tai của lão Bọ làm mọi người rùng mình, một kẻ sống hai ngàn năm trong hận thù thật đáng sợ. Lão Bọ bật dậy nắm lấy vai Khanh đệ nói:

“Khanh đệ ta biết mi đã được chọn là người nắm giữ Thuận Thiên, mi phải giúp ta báo thù, thế lực, tiền tài hai ngàn năm tích lũy thậm chí cả mạng già này cũng sẽ cho đệ, ta chỉ cần đệ nói hai từ “Đồng ý” mà thôi!”

Mông lung tỉnh lại, Khanh đệ quá shock vì câu chuyện của lão Bọ, nhìn ánh mắt quyết tâm mang theo ý cầu xin, linh hồn Khanh đệ bỗng nhảy một cái thật mạnh:

“Nhưng ta không biết làm gì cả, tuy ta có Thuận Thiên nhưng ta quá yếu!”

Cố gắng nắm chặt vai Khanh đệ cầu xin:

“Không sao, chỉ cần đệ đồng ý, ta sẽ giúp đệ có sức mạnh, ta thề bằng cả mạng của ta!”

Dường như do ý chí của lão Bọ đã đã động đến Khanh đệ, hấn nói:

“Ta không cần mạng của lão, nhưng ta hứa sẽ giúp lão!”

Lão Bọ nghe được lời Khanh đệ thì ngẩn người rồi ngửa cổ lên trời cười vang:

“Ha ha ha, trời giúp ta rồi, trời xanh sau hai ngàn năm cũng mở mắt rồi!”

Một ánh mắt từ trong quán hé ra nhìn đám người Hồng Khanh, ánh mắt màu tím lóe lên sự sắc lạnh, Từ Tiêu nở một nụ cười bí hiểm mang theo nét gian xảo!!!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thuận Thiên và lời kêu gọi

Từ biệt lão Bọ, Khanh đệ và đám rồng cùng nhau trở về, lúc đi cười đùa trở lại nỗi buồn đã tràn ngập trong mắt. Trong quán café chỉ có lão Bọ và Từ Tiêu, một người thì vừa xem TV vừa cười khềnh khệch, còn một người tay cầm điều thuốc, miệng nhâm nhi ly café đã gần cạn, bỗng nhiên lão Bọ mở miệng:

“Từ Tiêu, mi đã theo ta được bao nhiêu năm?”

Câu hỏi bất ngờ từ lão Bọ khiến Tiêu đệ ngẩn người, trầm ngâm một lúc rồi hần nói:

“Tính đến hôm nay, tôi đã theo ngài được ba trăm sáu mươi ba năm!”

Gật gật đầu lão Bọ lại nói tiếp:

“Thời gian trôi thật nhanh, nhớ ngày nào, mi vẫn còn là đứa nhỏ tay cầm kẹo mút nhìn ta và hỏi:

-Ông là ai?”

Ký ức ủa về trong đầu óc của lão Bọ, lão vẫn nhớ như in ngày hôm đó, một ngày trời nắng chang chang như đổ lửa, một thằng nhóc đứng một mình trong công viên nhìn hần. Đôi mắt thằng bé không phải màu đen cũng chẳng phải xanh mà là màu tím, đúng chính xác là màu tím.

“Sao con lại đứng ở đây, bố mẹ con đâu?”

Thằng bé nhìn nhìn người thanh niên mang ánh mắt già nua một lúc rồi mở cái miệng nhỏ nhắn ra:

“Họ bỏ tôi ở đây rồi đi mất rồi!”

Không thể tin vào tai mình, lời nói phát ra từ đứa trẻ năm tuổi lại có nội dung như thế:

“Con không sợ sao? Ta nghĩ con phải khóc khi bị bỏ lại chứ?”

Thằng nhóc lại ngẩng mặt lên nói:

“Khóc là gì?”

Lần này lão Bọ đã thực sự bị lời nói của thằng bé làm cho mê muội, nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói khàn khàn vang lên:

“Con không biết khóc là gì à? Đó là nước từ đôi mắt con chảy ra khi tâm trạng con vui hoặc buồn, chẳng lẽ con chưa từng khóc?”

Lắc lắc cái đầu nhỏ nhắn, Từ Tiêu nghi hoặc hỏi:

“Tôi chưa từng khóc, khi mẹ tôi khi sinh tôi ra, tôi đã cười, chẳng lẽ con người nhất định phải khóc sao?”

Hai ngàn năm sống trên đời, đây là lần đầu tiên có người hỏi lão Bọ vấn đề này:

“Khóc là gì, tại sao phải khóc, chẳng lẽ trời bắt ta sinh ra phải sợ hãi mà khóc, chẳng lẽ khi buồn ta không thể cười, cười trời, cười đất, cười thiên hạ!”

“Đúng con người không nhất thiết phải khóc, nhóc con, mi đã bị bỏ lại ở đây chỉ bằng đi theo ta, ta sẽ cho mi đứng trên đỉnh cao mà cười thiên hạ?”

Lần này Từ Tiêu nở một nụ cười ranh mãnh mà nói:

“Ông là ai, tại sao ta phải đi theo ông?”

Lão Bọ nhìn thằng bé lém lỉnh cười, bỗng nhiên trong thâm tâm lão xuất hiện một niềm vui chưa hề có, bàn tay lão Bọ đưa lên, một quả bóng nước tròn tròn đã nằm trong tay, giờ nó ngang mặt Từ Tiêu:

“Ta là thần tiên đấy!”

Nhìn quả bóng nước trước mặt, đôi mắt tím sáng bùng lên, nó hỏi:

“Thần tiên là gì? Có thể ăn kẹo mút không?”

Nhìn thằng bé giờ giờ cây kẹo lên, khuôn mặt lạnh ngàn năm của lão Bọ bỗng nở hoa, hóa ra đứa trẻ vẫn chỉ là một thằng bé ngây thơ:

“Ha ha ha, thần tiên có thể bay, có thể thổi lửa phun nước, sống ngang trời đất, còn kẹo mút, mi ăn được bao nhiêu ta sẽ cho mi ăn bấy nhiêu!”

Thằng bé chỉ chờ có thế, gật đầu mạnh một cái rồi nói:

“Được, ta sẽ đi theo ông! Mà nói trước ta ăn nhiều lắm đấy nhá!”

Đưa bàn tay gầy của mình ra trước mặt Từ Tiêu, lão Bọ cười:

“Ha ha ha, tốt lắm, một lựa chọn thông minh, ta không hề mi thất vọng đâu! Mi tên là gì?”

Nắm lấy tay lão Bọ, giọng nói trong vắt, êm tai của đứa trẻ con vang lên:

“Ta tên là Hoa Từ Tiêu, nhưng từ nay chỉ còn là Từ Tiêu mà thôi!”

Gật đầu một cái, lời nói của lão Bọ tỏ ra hài lòng:

“Được, từ nay ta sẽ gọi mi là Từ Tiêu, còn mi cứ gọi ta là Lão Bọ là được!”

“Tại sao lão lại hỏi vấn đề này?”

Âm thanh từ Từ Tiêu vang lên đã kéo lão Bọ khỏi dòng ký ức ba trăm năm, nhìn thẳng bé trước mặt mình đã lớn, một tiếng thờ dài từ lão Bọ:

“Hơn ba trăm năm rồi, ta và mi đã nhìn hết mọi vật trên đời, bản lĩnh mi cũng đã học gần hết, cũng đến lúc kết thúc cái sự nhầm chán này đi thôi!”

Lão Bọ càng nói càng khó hiểu làm Từ Tiêu cũng mông lung không biết gì, hần lại hỏi:

“Lão định đi à?”

Đôi mắt già nua của lão Bọ đánh giá người học trò trước mặt, lời nói cùng cái nhìn xoáy sâu tiến về phía Tiêu đệ:

“Vẫn câu hỏi ba trăm năm trước, mi có đi theo ta không?”

Lần này Từ Tiêu nhìn lão ranh mãnh mà mở lời:

“Vậy ta cũng hỏi lão câu hỏi ba trăm năm trước, đi theo lão có gì tốt!”

Tiếng cười từ lão Bọ như muốn phá tan cái quán café nhỏ:

“Ha ha ha, không có gì tốt, chỉ có một sống hai chết mà thôi!”

“Được, ta đi theo lão, nhớ mua kẹo mút nhé!”

“Không sợ sao?”

“Vốn ta sinh ra đã chẳng sợ gì rồi!”

Hai người một cái ba trăm năm, chỉ cần một ánh mắt mà thôi!!!

Khanh đệ và đám rồng sau khi ăn chơi nhảy múa một hồi đã về đến nhà, mười người cười toét miệng còn người còn lại chả biết khóc thật hay giả vờ khóc. Khanh đệ trầm nghĩ:

“Lần sau dù bị Ngân muội vác đạo lừa, ta cũng không dẫn mấy con giun này đi chơi, thực là hại não mà!”

Cả lũ khi từ quán StinkBug trở về, vì thấy không khí chán quá, đám Gao đã mở miệng đòi đi biển, thế là cả lũ bay một hồi đến Đồ Sơn. Vừa xuống đến nơi, đám Gao như chuột yêu gạo hét to mà lao như điên xuống biển, không thèm để ý xung quanh mà nuy vì môi trường luôn.

Mà cũng công nhận mấy con rồng này lúc hóa thành người đẹp trai cực điểm, ánh mắt trong suốt mơ màng, lông mày lá liễu, cặp môi mỏng vênh lên khinh đời kết hợp với thể hình chuẩn men đã làm một đàn ong bướm lao vào như thiêu thân.

Mỗi tên tay ôm hai em mà chém gió tung trời:

“Em này tên gì thế, bao nhiêu tuổi, đã có người yêu chưa!”

Cô gái đang nỉ non trong lồng ngực Gao Đồ lên tiếng:

“Anh hỏi gì kỳ quá, người ta mới mười tám còn chưa biết yêu là gì đâu nhá!”

Gao Đỏ khềnh khếch cười:

“Thế giờ nằm trong ngực anh đã biết yêu chưa?”

Người con gái nói:

“Không thèm đề ý anh, mà kia là người quen của anh sao?”

Lấy tay chỉ về phía Khanh đệ đang ngồi xây lâu đài cát một mình, Gao Đỏ cùng nhìn theo, phun ra một câu làm tên nhân vật chính tởm máu mà chết:

“Không phải đâu, chỉ là người khuôn vác đồ mà thôi!”

Cô gái cũng gật đầu đồng ý với Gao Đỏ:

“Thảo nào xấu trai thế, khuôn vác là đúng rồi!”

Thu đám Gao đang biểu tình vào thanh Thuận Thiên, mở cửa bước vào nhà, đập vào mắt Khanh đệ là một mái tóc vàng đang ngồi sa lông, mùi thơm từ đó phát ra, sộc lên mũi kéo Khanh đệ tiến lại gần. Vừa định gọi Ngân muối thì đập vào mắt hắn là lão Trác đang quỳ gối xuống, cầm lấy tay Ngân muối mặc sức sờ soạng nắn bóp, còn mắt Ngân muối thì lim dim, nửa nhắm nửa mở:

“Bỏ tay ra lão dâm y, ban chiều mà đã giờ thối đòi bại hả?”

Lão Trác chưa kịp lên tiếng thì Khanh đệ đã chạy đến cầm bàn tay Ngân muối rồi gạt đôi móng heo ra khỏi, thấy vậy lão Trác xua xua tay nói:

“Người anh hùng, không phải thế, ta đang chữa bệnh mà!”

Khanh đệ bĩu môi nói:

“Đến cả lời nói cũng trôi chảy như nước, đảm bảo là đã bị bắt nhiều lần rồi, ta thật xấu hổ về lão mà, uống danh thần y a!”

Bỗng nhiên một luồng không khí lạnh từ đằng sau gáy Khanh đệ xuất hiện, quay mặt lại đã thấy mái tóc trắng dài cùng cái nhìn sắc lạnh như dao của Ngân muối:

“Không phải chứ, sao hôm nay ta lại đen đuôi thế này, biến hình thật đúng lúc a!”

Thực sự Khanh đệ chỉ muốn kêu to với lão thiên bất công, lần nào nắm tay gái cũng dính biến hình, giọng nói như băng tuyết lại vang lên:

“Cho mi hai giây để bỏ tay ta ra, không thì đảm bảo từ nay mi sẽ phải đi vệ sinh bằng một tay!”

Rút tay lại nhanh hơn cả rút kiếm, Khanh đệ mở miệng:

“Không phải đâu Ngân muối à, ta chỉ bảo vệ muối mà thôi!”

Bên cạnh lão Trác có cơ hội trả thù chêm thêm một câu:

“Đến cả lời nói cũng trôi chảy như nước, đảm bảo là đã bị bắt nhiều lần rồi, ta thật xấu hổ về người mà, uống công làm anh hùng a!”

Đúng là cười người hôm trước hôm sau người cười, gậy ông đập lưng ông mà, mới năm phút trước còn khí khái, lắm liệt, giờ đây thì giống như bị bắt gian vậy.

Đúng lúc tang gia bối rối thì anh Tuấn và anh Gióng từ ngoài cửa tiến vào mang theo một đám người, ồn ào mà tiến vào, vừa thấy Khanh đệ anh Tuấn đã nói ngay:

“Khanh đệ về rồi à, lại đây chào các anh đi nào, toàn nhân tài nước ta đó!”

Cúi đầu chào to một tiếng, rồi quay sang hỏi anh Tuấn:

“Đám người này là ai thế anh, tiểu đội nào mà đông thế?”

Anh Tuấn cười cười giải thích:

“Thằng em đến sau mà không biết à, đếm xem có bao nhiêu người!”

Lặng lặng đếm nhẩm một lúc, rồi nói:

“Tám mươi hai người, mà họ là ai thế?”

Anh Tuấn nhìn Khanh đệ như nhìn thẳng đần, gõ một cái thật mạnh vào đầu hắn rồi nói:

“Văn Miếu tám mươi hai Tiến Sĩ đấy, chú giả ngu hay ngu thật thế hả?”

Khanh đệ giật mình nhớ lại lời lão Bọ, hắn nghĩ thầm:

“Không phải lão Bọ nói mai mới đến sao, không ngờ đến sớm hơn một ngày lận, có lẽ kế hoạch nên làm đêm nay thôi!”

Hai mươi phút sau mọi người đã đông đủ cả, lần này do quá nhiều người nên cả đội phải lên tầng thượng ăn uống, mỗi người một bát rượu to tướng, đang chuẩn bị uống bỗng Khanh đệ đứng lên nói:

“Mọi người bình tĩnh, nghe em nói một câu đã!”

Cả lũ hướng ánh mắt về phía Hồng Khanh mà dò hỏi, hắng giọng một cái rồi cất lời:

“Hôm nay đủ mọi anh hùng ở đây, ngoài kia đang chuẩn bị có chiến sự, chúng ta không thể ăn không ngồi rồi mà nhìn khói lửa tứ phương được, đệ nói có phải không?”

Mọi người cùng đồng thanh hô “Phải”, Khanh đệ lại tiếp lời:

“Nhưng chúng ta không quyền không thể, không thể ra mặt mà sai khiến người dân được!”

Mọi người lại gật đầu, không ai nói lời nào cả mà chỉ trầm ngâm, Khanh đệ từ trong người rút ra thanh Thuận Thiên giờ cao lên trời hét:

“Trong tay đệ là Thuận Thiên Kiếm, nay đệ kêu gọi mọi người cùng đứng lên mà chiến đấu, bằng mồ hôi nước mắt đổi lại hạnh phúc vạn dân, mọi người có dám đi cùng đệ không?”

Nhìn thanh kiếm trong tay Khanh đệ, mọi người cùng đồng loạt đứng lên, tiếng nói từ Thuận Thiên bỗng phát ra:

“Chào các con của ta, ta là Lạc Long Quân!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Di chuyển trong đêm

Mọi người như chết lặng, tiếng nói trầm thấp uy nghiêm từ Thuận Thiên phát ra khiến trái tim họ nảy lên liên hồi. Nuốt một ngụm nước bọt lớn xuống cổ họng, anh Tuấn mở lời:

“Lạc Long Quân!! Có phải ngài chính là Long Quân trong truyền thuyết với Âu Cơ không?”

Những người xung quanh cũng chăm chú lắng nghe, đây chính là câu hỏi xuất hiện trong óc họ lúc này. Tiếng nói từ Thuận Thiên từ tốn như muốn xoa dịu tâm hồn trời đến tai mọi người:

“Đúng vậy các con của ta! Ta chính là Lạc Long Quân mà các con nghĩ đến!”

Dừng một chút rồi Lạc Long Quân lại nói:

“Hình như ở đây thiếu vài người đúng không? Mà thôi, sự tình đã cấp bách lắm rồi, ta sẽ đi thẳng vào vấn đề luôn!”

Mọi người nín thở chờ đợi, không khí vui vẻ lúc đầu như chưa từng có, không ai dám thở mạnh dù là một hơi:

“Mọi người có lẽ đã biết rõ lý do ta đưa mọi người đến đây!”

Cả đám cùng gật gật đầu, họ tuy nghỉ ngơi ăn chơi nhưng vẫn là những người đứng đầu thiên hạ, một sự tình như vậy họ đã sớm đoán ra rồi:

“Không phải chỉ có mình ta đưa các ngươi đến đây, bọn Thần bên Trung Hoa, Nhật Bản rồi Tây Phương cũng lần lượt đưa kẻ thù của chúng ta về!”

Nhiều tiếng thở dài cùng vang lên, vẫn là chiến tranh, máu lửa tứ phương, xương cốt chồng chất, tiếng khóc than tiếng tiếc hận của ngàn vạn người lần lượt xuất hiện trong hồi ức của những vị anh hùng ngồi đây.

“Vậy nên các ngươi chính là những kẻ thay đổi vận mệnh dân tộc ta, và Hồng Khanh người có Thuận Thiên Kiếm chính là người ta tin tưởng trao quyền

kêu gọi, các người có hai nhiệm vụ:

-Một là phải bảo vệ dân tộc, không cho kẻ thù chiếm đoạt mảnh đất linh thiêng này!

-Hai là đi theo Hồng Khanh, bảo vệ hấn. Nếu hấn chết, thì mọi năng lực của các người cũng tan biến theo, nhớ kỹ lời ta!”

Mệnh lệnh từ Lạc Long Quân khiến cả đám ngơ ngẩn nhìn Hồng Khanh, một chàng trai trẻ tuổi, gầy yếu lại có tầm quan trọng như vậy sao?

Thanh Thuận Thiên bỗng nhiên phát ra ánh sáng cực mạnh chiếu lên người Khanh đệ, một hình xăm con rồng như ẩn như hiện mà lượn quanh thân thể hấn. Khí thế của bậc quân vương làm cả đám quỳ rạp xuống nền nhà.

“Đây là ấn ký của ta, nếu bất kỳ ai trong các người làm hại Hồng Khanh vậy thì chỉ có cái chết mà thôi, ta cũng sẽ làm kẻ đó ngàn năm sống trong kiếp súc sinh, bị trăm vạn người chà đạp!”

Nói xong câu cuối cùng, ánh sáng cũng theo đó mà biến mất, Thuận Thiên lại lẳng lặng chui vào chiếc nhẫn trên tay Khanh đệ, nhìn lướt qua khuôn mặt ngẩn ngơ của đám người, Khanh đệ xấu hổ mà ho khan một tiếng:

“Như mọi người đã nghe, chúng ta không thể ngồi im phải không, đệ cũng không phải là mạnh mẽ gì nhưng sẽ luôn đứng lên mà chống lại kẻ địch!”

Vẫn im lặng, hình như mọi người vẫn còn shock sau màn vừa rồi, Khanh đệ lại mở lời:

“Ể mọi người có nghe em nói không thể!”

Vừa dứt lời, Chị Hai đang ôm Tiểu Tượng hét lên:

“May quá, mấy hôm trước ta còn suýt giết Khanh đệ, may quá đi mất, Tiểu Tượng a, lần sau ta có định làm gì ác thì nhớ ngăn ta lại nhé!”

Tiểu Tượng cũng lắc lắc cái vôi như đồng ý, nó dương hai cái tai to đùng bay đến Khanh đệ cọ cọ vào người hấn như xin lỗi, Khanh đệ thầm nghĩ:

“Đúng là có kẻ quyền thì trong mắt mọi người đều là kẻ dễ thương a, lần trước còn oánh ta gần chết, nay đã như cún thế này!”

Anh Tuấn cũng hồi phục lại nhìn Khanh đệ vỗ vai nói:

“Chú cứ yên tâm, có anh ở đây thẳng nào động đến một cọng lông của chú, anh đảm bảo mẹ nó cũng sẽ không nhận ra nó là con gì!”

Lão dâm y cũng phụ họa theo:

“Khanh đệ cứ yên tâm, tuy anh không khỏe nhưng độc dược trong thiên hạ anh không biết một ngàn cũng tám trăm, ghét thẳng nào cứ chỉ mặt cho anh, đảm bảo thẳng đấy đi vệ sinh không cần rửa!”

Tám mươi hai vị tiến sĩ cũng tiến lại tay bắt mặt mừng, tiếng chúc mừng rồi vỗ mông ngựa vang lên liên hồi làm mũi Khanh đệ như bị cúm mà ửng đỏ hết cả! Cổ thu cái miệng cười ngoác ra của mình Khanh đệ nói:

“Cảm ơn mọi người, đệ sẽ cố hết sức mình, bây giờ chúng ta có nên chuẩn bị gì không?”

Anh Gió từ nãy ngồi im không nói gì, hóa ra đang ngồi ché tằm, đưa cho Khanh đệ một cái rồi nói:

“Chuẩn bị cái gì, cứ đi thôi, anh có mỗi con ngựa mà, bay được, chạy được, chú cứ ngồi với anh nhé!”

“Đấy, có mỗi anh Gió là tâm lý, mấy tên kia chỉ chém gió là giỏi!”

Khanh đệ thầm hô một câu, rồi gật đầu, đám người cũng hô phải, họ đến đây mang mỗi cái xác chả có đồ đạc gì mà chuẩn bị cả, thiếu thì có Mã Lương kia, chỉ sợ thẳng bé không đủ nước bọt liếm đầu bút mà vẽ thôi.

Bầu trời đêm đầy sao, ánh trăng tràn ngập vạn vật bằng thứ ánh sáng dịu nhẹ của mình tạo cho người nhìn một cảm giác mát lạnh. Gió mùa xuân mang chút ẩm ướt lướt qua khuôn mặt của Khanh đệ, hấn đang ngồi trên chiến mã của anh Gió mà bay.

“Anh Gió à, tốc độ tình yêu đi anh, thẳng em bị gió đánh rất mệt lắm rồi!”

Anh Gió thì lại lạnh nhạt nói:

“Chú chả biết gì cả, đây là tốc độ chậm nhất rồi, có năm trăm cây một giờ thôi mà! Chú nhìn bên cạnh kia, đám rùa của lũ tiến sĩ cũng bay ngang mình rồi!”

“Ai bảo rùa là chậm nhỉ, rùa gì mà bay năm trăm cây trên giờ thì ta cũng muốn chậm như rùa a!”

Khanh đệ thì thầm rồi lại nhìn sang hai bên, bên trái là đám rùa của Văn Miếu tám mươi hai tướng, anh Tuấn ngồi con to nhất, một tay cầm bình rượu, một tay vỗ vai người lái nhìn rất phong cách. Bên phải là hai con voi, Đại Tượng và Tiểu Tượng đã hóa thành bản thể, một con đực một con cái sóng vai nhau mà bay. Bụng xệ chạm gót chân mà bay cũng ngang ngựa anh Gióng.

“Đúng là không nên nhìn hình thể mà đánh giá tốc độ a!”

Châm ngôn của vài bộ phim nước Nhật bỗng xuất hiện trong óc Khanh đệ. Nhìn voi chán rồi quay sang nhìn người, hai Chị cười voi mà thực ra là nằm trên voi thì đúng hơn, ngẩng trắng ngăm thor, tiếng nói như chuông gió làm màn đêm bớt phần tịch mịch. Chỉ có mỗi Ngân muội là ngồi ngẩn ngơ, ôm chặt voi, mồ hôi cứ chảy ròng ròng:

“hóa ra là sợ độ cao!”

Khanh đệ thực muốn cười to một tiếng, Ác nữ ngày nào giờ không khác tiểu miêu là mấy, trông thế này có phải dễ thương không, cứ cầm dao làm gì không biết!

Bay một lúc đã đến nơi cần đến, cửa khẩu Hữu Nghi, Lạng Sơn. Sau khi bàn bạc với nhau, mọi người đều chọn nơi đây là nơi khởi đầu, với mười lối vào nước ta, khả năng rất cao Trung Quốc sẽ tập kích ở đây.

Vừa xuống đất anh Tuấn đã cầm cái ipad 10 to như tờ báo mà chọc ngoáy, khoảng năm phút trôi qua, anh Tuấn hô to:

“Anh em đâu rồi, lại đây hết nào!”

Gần trăm cái đầu cùng cúi xuống nhìn cái ipad dưới đất, hình ảnh 3D trôi lên, bản đồ Lạng Sơn đã hiện ra trước mắt mọi người, chỉ vào một điểm anh Tuấn nói:

“Vùng này tám phần mười là núi, là một nơi dễ thủ khó công, nếu địch chiếm được chắc chắn chúng ta sẽ gặp khó khăn, trên cao đánh xuống, thiệt hại là không thể đo lường!”

Không một ai nói lời phủ nhận, cửa ngõ của nước ta luôn là một cứ điểm nguy hiểm, nếu không thủ vững, bị cô lập thì chỉ chờ chết mà thôi.

“Chúng ta phải phân tán ra thôi, tuy ít người cũng phải làm, quá nhiều yếu điểm rồi!”

Chị Đại đúng là đại tướng ngàn năm, vừa nhìn bản đồ đã phân tích được lợi hại rồi, Chị Hai thì chỉ vào một ngọn núi ghi Mẫu Sơn rồi nói:

“Ta nghĩ nên chia làm mười tổ đội rải rác khắp ngọn núi này!”

Anh Tuấn gật gù đầu nói:

“Hồi trước anh đánh quân Nguyên cũng dùng kế này, còn một nơi là Ai Chi Lăng, anh sẽ thủ ở đấy, có ai đi theo anh không?”

Quét mắt nhìn mọi người, đội hình quá ít, nếu chia nhỏ sẽ rất khó, một người trong tám mươi hai tướng đứng lên nói:

“Tôi cùng mười anh em sẽ cùng thủ với đại tướng!”

Anh Tuấn nhìn người vừa tiến lên rồi nói:

“Quá nhiều rồi, chỗ anh chỉ cần năm người thôi, hay chia cho các đội khác đi, anh một mình cũng đã cảm chắc năm phần thắng rồi!”

Đúng là Thánh Trần, tuy biết nguy hiểm nhưng không để anh em khổ cực, chịu áp lực gấp đôi người thường mà thành thoi như không, anh Gióng thấy vậy cũng không thua kém nói:

“Một mình anh một cổng thôi, hồi trước anh có mỗi một mình mà cân cả ngàn thẳng mà!”

Mọi người đều nghẹn họng, hai anh đã cân hai cổng rồi, giảm bớt áp lực cho mọi người, nhưng nam nhi đồ máu cũng không thể đồ lệ, ánh nhìn mang theo sự đáng kính từ cả đám đều hướng về hai người này.

Khanh đệ thấy vậy cũng không chịu thua kém, dù gì thì mình cũng luyện tập mười năm nay, không thể là bùn vàng trong quần được, hấn hô lớn:

“Một mình đệ cũng xin một cổng!”

Mọi ánh mắt đều hướng về phía hấn, anh Tuấn lắc lắc đầu:

“Không được, chú là một phần tử quan trọng, nguy hiểm không được nằm trong từ điển của chú, để việc này cho bọn anh đi! Anh khuyên chú ở hậu phương với lão Trác, lão Trãi với nhỏ Mã Lương!”

Lời anh Tuấn được mọi người ủng hộ, đúng vậy, Khanh đệ là một củ khoai nóng bỏng, roi một cái là về với đất ngay. Không chịu thua, Khanh đệ rút Thuận Thiên ra rồi nói:

“Ra đi, đám Gao này!”

“Rồng!!!”

Mười tiếng rồng ngâm vang lên, làm xáo trộn màn đêm yên tĩnh, mười thân ảnh cùng xuất hiện, Khanh đệ mở lời:

“Đệ xin giới thiệu, đây là mười vị rồng canh giữ Thuận Thiên, có họ đệ sẽ không sợ nguy hiểm nữa rồi!”

Uy áp từ mười người thanh niên làm chân tay cả đám bần rùn, Gao đỏ ngáp ngáp nói:

“Gọi chúng ta ra có việc gì, không biết là đến giờ ngủ rồi sao?”

Khanh đệ bức tức nhìn mười tên ngáo ngơ này:

“Đánh nhau đến nơi rồi còn ngủ cái gì, ngủ ngàn năm chưa chán sao?”

Gao Trắng nghe thấy đánh nhau thì mắt sáng như đèn ông sao:

“Đâu, đâu đánh nhau ở đâu, Khanh đệ đúng là tri kỷ a, ta thích nhất là đánh nhau đấy!”

Bỏ tay với cái bọn ất ơ này quá, Khanh đệ thở dài:

“Còn chưa đánh, nhưng sắp rồi, bây giờ là đang sắp xếp đội hình thôi!”

Gao Trắng bừa bãi nói:

“Chuẩn bị mà cũng gọi, còn chưa đánh mà, mất thời gian quá đi, khi nào đánh thì hăng gọi anh ra nhé!”

“Vụt!!” một tiếng, đám Gao lại chui vào Thuận Thiên, để lại ánh mắt ngẩn ngơ của đám người anh Tuấn, Khanh đệ cười nhẹ một cái:

“Thế nào, đủ sức thủ một cổng chưa?”

Anh Tuấn chẳng nói chẳng rằng tiến đến gõ một cái thật mạnh vào đầu Khanh đệ:

“Đám giấu đồ ả, thằng nhóc này cũng quá âm hiểm đi!”

Rồi anh Tuấn vỗ vỗ tay nói:

“Được rồi, vậy cho đệ một cổng, anh em cũng nên hạ trại đi thôi, đêm nay anh sẽ gác!”

Mười phút trôi qua, lều trại đã ngay ngắn dựng lên, một đêm trước trận chiến cứ thế mà trôi qua!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đại thi hào đến

Sùng Tả, Quảng Tây, Trung Quốc..

Một thanh niên da ngăm đen đang ngồi thở phì phò, hơi thở nặng nề như trâu, trời quá nóng làm hắn phải dốc một bình nước lớn mà đồ hết xuống đầu:

“Mẹ kiếp, phương Nam đúng là nóng chết người mà!”

Tiếng than thở to như bò rống làm chim chóc xung quanh toán loạn mà bay đi, một người tay cầm thương bên cạnh nói:

“Lý Quý, mi đứng lên ngay cho ta, còn chưa đến điểm tập kết, ngồi nghỉ cái gì hà!”

Lý Quý nhìn người cầm thương năn nỉ nói:

“Lâm Xung đại ca, cho đệ nghỉ một tý đi mà, chúng ta đã ba trăm dặm rồi đấy, đệ không Đới Tung đâu!”

Khuôn mặt danh thép của Lâm Xung không một chút nề nang nhìn Thiết Ngưu mà hét:

“Ai bảo đệ ăn lẩm, trước khi đi còn tổng cả một rổ bánh bao, nửa con hươu rừng, căng da bụng trùng da mất rồi lại lấy có một mồi, khi ăn thì đệ có một không?”

Cố nài nỉ Lý Quý nói:

“Đệ xin huynh mà, cây thương của huynh có một trăm cân, đôi rìu của đệ là ba trăm cân a, vác nó đâu phải dễ, nghỉ năm phút đi mà!”

“Haizz!”

Tiếng thở dài của Lâm Xung vang lên não nề, cái con trâu này chỉ giới ăn ngủ đi một tý đã kêu trời kêu đất, không thể làm gì hơn, Lâm Xung cũng lấy bình nước bên hông tu ừng ực.

“Canh ba đêm này phải tập kết rồi, chỉ còn hai canh giờ, không biết có kịp không?”

Lâm Giáo Đầu thì thầm nói, Lý Quý đang ngồi đung đưa vạt áo thấy vậy chêm vào:

“Làm gì mà không kịp, không phải chỉ là một nước nhỏ thôi sao, đánh sớm hay muộn một chút cũng không vấn đề!”

Giáo Đầu của mười vạn cấm quân bĩu môi, khinh bỉ nói:

“Con trâu như đệ thì biết cái gì, nước Việt tuy nhỏ nhưng nhân tài tràn ngập, địa hình lại dễ thủ khó công, không đánh bắt ngờ, chỉ sợ thương vong thảm trọng!”

Hắc Toàn Phong không cho là đúng mà lên tiếng:

“Có gì mà phải sợ, đại gia ta ở đây, ta chỉ sợ đôi rìu này chưa vung lên quân địch đã đá ra quần, chạy ba ngàn dặm mà thôi!”

Lâm Xung ắc lắc cái đầu, đúng là không nên nói chuyện với những thằng ngu a, không khéo mình ngu theo nó mất, nhìn trời một cái rồi lên tiếng:

“Đi thôi, quá năm phút rồi, Tống Giang đại ca có khi đã đến nơi rồi!”

Không tình nguyện đứng lên, Lý Quý vừa đi vừa lăm bầm tức tối, hai bóng người tan biến trong rừng cây âm u. ...

Ánh mặt trời một mồi nhú lên khỏi dãy Bắc Sơn báo hiệu một ngày mới lại tới, sương sớm vẫn còn đọng trên nhưng bông hoa đào rừng, màu hồng nhạt xen lẫn ánh sáng ấm áp làm cảnh vật thêm phần tươi đẹp.

Một bóng người trong làn sương khói mờ ảo đang cời trần, tay cầm kiếm vung lên hạ xuống, mỗi chiêu mỗi thức được hần diễn luyện như nước chảy mây trôi, đều đặn mà nhịp nhàng. Bỗng một tiếng nói trong trẻo từ đằng sau vang lên cắt đứt những động tác đó:

“Sáng sớm mà đã tập luyện rồi, ngại thật chăm chỉ!”

Khanh đệ quay mặt ra nhìn đằng sau, Kim Ngân không biết đã đứng đó từ lúc nào, khuôn mặt ngây thơ còn ngái ngủ, đôi mắt nửa mở nửa khép lăm lăm Kim Ngân đệ đập liên hồi, khuôn mặt hần đỏ bừng lên lí nhí nói:

“Sao cô dậy sớm thế, mới năm giờ sáng mà!”

Giọng mũi của Ngân mũi vang lên:

“Tại mi tập luyện làm ta không ngủ được đó, bắt đền đi!”

Không khí mập mờ lan tỏa còn nhanh hơn gió xuân, một nam một nữ đứng nhìn nhau, nam thì cời trần cơ bắp cuộn cuộn, nữ thì xinh đẹp tuyệt trần với khuôn mặt buồn ngủ, chợt một tiếng ngân vang lên cắt đứt tâm trạng của hai người:

“Làn thu thủy, nét xuân sơn, Hoa ghen thua thắm liễu hờn kém xanh. Đẹp, thật là quá đẹp!”

Cả hai cùng giật mình nhìn vào một góc rừng, một lão già tay cầm bình rượu, miệng đung đưa nhành cỏ đang nhìn Kim Ngân với vẻ say mê. Khanh đệ tiến lại gần lão đầu rồi mở miệng:

“Lão là ai thế, nơi đây rừng núi vắng vẻ, không phải là nơi lão nên đến mới phải!”

Lão già bấy giờ mới giật mình, mộng đẹp bị người khác đánh thức khiến lão tức tối nhìn Khanh đệ mà hằn học:

“Còn mi là ai mà cản đường ta, không thấy ta đang nhìn người đẹp sao!”

“Mẹ nó, ở đâu ra lão già dê này không biết, râu dài tới rốn rồi còn người đẹp với chả đẹp người!”

Khanh đệ tức tối mắng thảm, cố nén chút lý trí kính già yêu trẻ nhìn lão già nói:

“Ta là ai thì liên quan gì đến lão, nơi đây không phải nơi lão nên tới, nên đi đi thôi!”

Lão già dường như chịu hết nổi Khanh đệ, người trẻ tuổi bấy giờ thật thô lỗ quá đi, lấy từ sau lưng ra cây bút, lão giơ lên trời viết một chữ, nét chữ hùng hồn có lực, lúc vung vẩy lại nhẹ tựa dải lụa.

Khanh đệ ngỡ người không biết lão đang làm gì thì trên đầu hắn đã xuất hiện chữ “Phạt” bằng đá to dùng đang rơi xuống. Không chút hoảng hốt, Khanh đệ đưa hai tay lên trời, tảng đá như một cục bông vô lực được hắn đón nhẹ nhàng.

“Ý, có chút sức mạnh nha, tặng mi thêm một chữ!”

Lại một tảng đá nữa rơi xuống, nhưng Khanh đệ mặt không đổi sắc mặc cho tảng đá chồng lên, khinh bỉ nhìn lão già nói:

“Lão chỉ có mỗi chiêu này thôi sao, quá kém đi!”

Lão già cũng không thể tin vào mắt mình, vận hết sức lực bình sinh viết một lèo mười chữ, nhưng thất vọng đã về với đời của lão, Khanh đệ vẫn như một chiến thần đứng đó, một tay giơ lên chống đỡ tay còn lại ngoáy mũi nhìn thật thô bỉ.

“Hi hi hi, ta nghĩ lão nên cho hắn mấy trăm chữ thì tốt hơn đấy!”

Kim Ngân miệng cười lớn một tiếng khiến một già một trẻ ngẩn ngơ mà nhìn, nước miếng bắt đầu rơi xuống “tong tong” ướt cả một mảng trên đất, Ngân muội thấy vậy giậm chân nói:

“Một già, một trẻ đều thô bỉ như nhau, ta không thèm chơi với hai người nữa!”

Nói xong liền chui tọt vào lều để lại hai khuôn mặt còn đang súc miệng bằng nước bọt, hồi phục trước tiên, Khanh đệ ném đồng đá trên tay xuống, tiến lại vỗ vỗ vai lão già:

“Người đi rồi, còn nhìn cái gì nữa, tỉnh lại nào!”

Giật mình một cái, lão già nhìn Khanh đệ hỏi:

“Người anh em, cô nương vừa rồi là gì của người?”

Nhìn lão với một ánh mắt cảnh giác, Khanh đệ trầm giọng:

“Là gì thì lão cũng không liên quan, nói đi, sao lão lại ở đây, lão là ai?”

“Không là gì thì tốt!”

Lão già lăm bắm một câu rồi mở miệng nói với Hồng Khanh:

“Ta tên chỉ có một chữ Du, Du trong ngao du sơn thủy, họ Nguyễn, người đời thường gọi bằng ta là Tổ Như! Người anh em có thể cho ta biết tên cô nương vừa rồi không?”

Lần này tới lượt Khanh đệ giật mình nói:

“Mẹ kiếp, hóa ra ông là đại thi hào Nguyễn Du, người viết truyện Kiều đúng không?”

Lão già ngẩn ngơ một lúc rồi nói:

“Ta là Nguyễn Du thì đúng rồi, nhưng chưa bao giờ viết truyện Kiều cả!”

Khanh đệ không tin nổi vào tai mình, cố hỏi lại:

“Thế hai câu ông vừa đọc không phải do ông viết sao?”

Nguyễn Du nhìn Khanh như thẳng đần nói:

“Chú làm sao thế, thơ rõ ràng là của ta mà, trong tác phẩm Đoạn Trường Tân Thanh, mà cũng có thể gọi là truyện Kiều cũng không sai lắm! Chú em biết ta sao?”

Khanh đệ nghĩ thảm:

“Biết sao lại không, vì vài câu thơ của ông mà tôi suýt trượt cấp ba cơ mà, thơ gì mà viết dài thế không biết!”

“Thế lão cũng bị hút lên trời mà tới đây à?”

Khanh đệ hỏi, nhưng Nguyễn Du thì lắc lắc đầu nói:

“Ta không biết, ta đang ngủ bên bờ sông Nại Hà, tỉnh dậy đã ở đây rồi!”

Khanh đệ nói với giọng ghen tỵ:

“Lão may thật, cái cảm giác đó không vui tí nào!”

Chỉ khoảng mười phút trôi qua, tiếng chém gió giữa hai người đàn ông đã vang lên tung trời, càng nói hai người càng tiếc sao không gặp nhau sớm, tư tưởng tiến bộ của lão Du cũng đánh động người đàn ông trong Khanh đệ.

“Lão nghĩ sao về tán gái?”

Du nói:

“Là một môn nghệ thuật, anh hỏi trước tán Kiều bao năm cuối cùng nàng cũng về tay anh đó thôi!”

Khanh nói:

“Kiều về tay lão, chẳng phải lão viết trong truyện Kiều cưới Kim Trọng sao?”

Du khinh bỉ nói:

“Anh chính là Kim Trọng đó, tán gái dùng tên thật là một điều không nên, hỏi đây bố anh quan to, anh sợ nàng mặc cảm!”

Khanh đệ giờ ngón cái lên, cao, đúng là cao chiều a! Phải học tập ngay.

Mặt trời đã cao quá mông, anh em trong lều đều dậy hết, lão Trãi đầu tấp mặt tối chuẩn bị bữa sáng cho mọi người, gần trăm miệng ăn chứ ít gì. Ngân muội cũng vừa đi chơi khắp nơi về, chụp ảnh tự sướng đầy máy, tay còn cầm nhành đào phai trông rất ngây thơ.

Sau một hồi hì hục húp cháo, anh Tuấn chép miệng nói:

“Đến lúc chia nhau ra rồi, anh em cẩn thận nhé, có gì alo anh, anh chạy qua cứu!”

“Đúng là thời đại công nghệ thông tin, không biết anh có facebook không nữa!”

Khanh đệ ác ý nghĩ thầm, hẳn được phân tổ với Ngân muội, lão Du vừa vào đã như người quen, lè nhè với anh Tuấn đòi đi theo Ngân muội, sợ lão quá, anh Tuấn đành phải gật đầu.

Trên đường đi, lão Du cứ lú lú bên Ngân muội hỏi này hỏi nọ, chém gió không ngừng, nếu lão mà biết em nó hơn lão cả ngàn tuổi chắc sẽ đập đầu vào gốc mùng toi mà chết.

Chỗ đóng quân của Khanh đệ là bên cạnh sông Kỳ Cùng, dòng nước trôi chậm chậm, làm cho tâm hồn người cũng cảm thấy lâng lâng. Bỗng một tiếng gầm vang đánh tan sự thường thức của ba người Khanh đệ, một con sói bạc nhảy ra gầm gè trước mặt ba người. Cái miệng như một chậu máu không lồ của con sói dài ba mét hướng về phía Ngân muội mà gầm lên, dường như nó cảm nhận được điều gì đó từ người nàng.

“Lùi ra sau ngay!”

Khanh đệ hét lớn một tiếng rồi rút Hỏa Kiếm ra, vừa cẩn thận đưa lên trước ngực thủ vừa đánh giá con vật trước mắt. Bình thường Khanh đệ sẽ rất miễn cảm với sát khí, nhưng từ người con sói lại không có điều đó, dường như nó rất đau khổ, ánh mắt mang vẻ cầu xin hơn là muốn giết người.

“Bóp!” một tiếng, khối đá của lão Du từ trên trời rơi trúng đầu con sói, con vật lăn ra ngất ngay tại chỗ, một luồng sáng chói mắt từ thân thể to lớn phát ra. Mười giây sau một người đàn ông lửa thể đang nằm trên mặt đất ôm đầu kêu gào:

“Nước, nước!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sói ca

“Bóp Bóp Bóp!!”

Ba phát tát như trời giáng từ Khanh đệ đến mặt người thanh niên đang nằm trên đất, nhưng một điều kỳ diệu xuất hiện “Hắn vẫn không tỉnh!”. Phải biết mỗi phát tát của Khanh đệ tuy đã khổng chế, giảm lực xuống, nhưng vẫn cỡ trăm cân một cái a.

“Tạt nước vào mặt hắn đi!”

Lão Du ở bên cạnh nói chen vào, Ngân muội cũng gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý, thấy vậy Hồng Khanh nắm lấy cổ người lừa thề, lúi xềnh xệch đến bờ sông Kỳ Cùng.

“Tôm!” một tiếng, khuôn mặt anh tuấn bị bàn tay gấu của Khanh đệ chìm xuống nước, qua khoảng ba mươi giây chờ đợi, tiếng “Ông Ọc” đã vang lên, cái đầu ngẩng lên kèm theo một tiếng chửi:

“Đm thằng nào chơi ông! Không biết ta sợ nước sao!”

Vuốt nước trên mặt xuống, ánh mắt mang phần tức giận bắt đầu đánh gia xung quanh. Khi đang định mở miệng chửi thêm một câu thì khuôn mặt anh tuấn giật giật vài phát, ánh mắt hắn nhìn chăm chăm vào Ngân muội. Người thanh niên làm một động tác hất tóc tiêu chuẩn, bước lại gần Kim Ngân:

“Người đẹp có thể cho ta biết tên không?”

Cổ nên cười thành tiếng, Lão Du cùng Khanh đệ như hai tên dở hơi hét ho lại khúc khắc bên cạnh Kim Ngân làm nàng đỏ hết cả mặt, không hài lòng với một già một trẻ, tên đẹp trai trầm giọng nói:

“Cười gì mà cười, có tin ta cho các ngươi xuống sông chơi với cá không hả?”

Lão Du đã hết kìm nén nổi, cười to nói:

“Ha ha ha, lão phu sống trên đời gần sáu mươi năm, tán gái cũng có thể nói có thành tựu nhưng vẫn chưa đặt được công phu cưới trường hồi tên người đẹp như mi!”

Khuôn mặt người thanh niên cứng đờ, cúi xuống nhìn tấm thân trần như nhộng của mình, đang loay hoay không biết làm sao thì Ngân muội đã ném cho hắn một câu làm cho hắn suýt học máu:

“Người gì mà lăm lăm thế không biết, làm hỏng đôi mắt của ta rồi!”

“Khắc khắc khắc, Khanh đệ đỡ ta mau, ta sắp chết vì buồn cười rồi, ha ha ha!”

Dưới đất Khanh đệ cũng đang lăn lộn mà ôm bụng, tên thanh niên mặt mũi đỏ bừng lao đến người Khanh đệ nắm lấy áo hắn mà nói:

“Cởi áo ra cho ta mượn, cười gì mà cười lăm thế!”

Thấy thằng bé tui thân quá, Khanh đệ cũng không trách móc gì, vừa cởi áo vừa nói:

“Lần sau nhớ cạo lông nhé, dầy thế kia lúc cởi trường cũng không biết thằng nhỏ có lạnh không, ha ha ha!”

Qua năm phút loay hoay, hai chân xò vào hai tay áo, ngấm trước ngấm sau, thấy không hờ chỗ nào, lúc này người thanh niên mới mở miệng:

“Các ngươi là ai, sao lại ở chỗ này?”

Ngẫm nghĩ một lúc, Khanh đệ nói:

“Chúng ta chỉ đi du lịch mà thôi, còn mi là ai, sao lại cởi trường mà chạy đến đây?”

Nghi hoặc nhìn đám người Khanh đệ, cởi trường đại ca giọng đã trầm xuống nói:

“Du lịch? Thế người hướng dẫn của các ngươi đâu?”

Khanh đệ vẫn bình thản trả lời:

“Chúng ta đi tự túc không được sao?”

“Không được!”

Câu trả lời của tên này làm nhóm Khanh đệ giật mình, một cảm giác nguy hiểm bắt đầu xuất hiện trong óc, lùi lại một bước Khanh đệ hỏi:

“Sao lại không được?”

Người thanh niên đặt hai tay xuống đất, lông trên người hắn bắt đầu mọc dài ra, khuôn mặt cũng vặn vẹo biến hình, cái miệng như một chậu máu xuất hiện, chỉ mười giây ngắn ngủi, một con sói hiện ra trước mắt Khanh đệ:

“Vi đây là khu vực cấm!”

Con sói nhảy lên cao, hai móng vuốt sắc như dao cạo hướng về phía Khanh đệ mà tấn công, trong đầu đám người Lão Du xuất hiện một chữ:

“Nhanh!!”

Đúng ra rất nhanh, hai trào múa lên dày đặc như lưới trời, tấn công hết vào mọi bộ phận trọng yếu của Khanh đệ, tuy vậy Khanh đệ cũng không hoảng loạn, rút Thủy Kiếm ra nhanh như cắt đâm vào cổ họng Sói ca.

“Tại sao lại tấn công chúng ta, bọn tôi không làm gì sai cả!”

Khanh đệ đẩy lùi được Sói ca liền cố giải thích, nhưng con Sói vẫn cứng đầu tấn công, lần này bằng tốc độ kinh người, hấn nhảy ra đằng sau Hồng Khanh, mở cái miệng đầy răng sắc nhọn hướng móng người nhân vật chính dớp một cái:

“Cốp!”

Tiếng răng cạp trúng đá vang lên, hóa ra lão Du đã kịp viết một chữ cản cái miệng của Sói ca lại tạo thời gian cho Khanh đệ lộn một vòng ra xa.

Nhỏ đám đá vụn trong miệng xuống đất, Con sói hằm hè nhìn lão Du, cái miệng hú dài một tiếng, lao về đại thi hào. Sợ hãi lùi lại một bước, tay lão Du vung lên, một bức tường chữ hiện lên trước mặt, cản đường tấn công của con sói. Nhưng tốc độ sục đồ của hàng chữ còn nhanh hơn tốc độ viết của lão Du, cái miệng sắp cắn đến đầu lão thì đột nhiên khựng lại, rồi “Rầm” một tiếng, tám thân cao ba mét màu bạc đã ngã xuống.

“Cún con thật khó bảo!”

Mái tóc trắng dài cùng khuôn mặt băng tuyết xuất hiện, Khanh đệ từ đằng xa chạy lại nhìn chăm chăm vào Ngân muội hỏi:

“Trời còn chưa tối, sao cô đã xuất hiện rồi!”

Ngân muội quay đầu lại đang định nói gì đó thì bỗng ngã xuống, hai tay Khanh đệ nhanh như chớp đỡ lấy thân thể nàng.

“Ngất rồi sao!” Thì thầm một câu, rồi quay sang liếc con sói đang nằm co giết trên mặt đất, nhìn cái đầu to đang dần dần biến thành mặt người, đặt Ngân muội xuống đất, tiến lại gần Sói ca:

“Sao mi phải tấn công bọn ta còn chưa kịp giải thích cơ mà!”

“Đau quá, khó chịu quá!”

Cái miệng Sói ca rên rỉ kêu lên, lúc này Khanh đệ mới để ý, trên lưng hắn có khoảng hai chục cây kim nhỏ đang cắm chi chít trên đó:

“Ra tay nhanh thật, một giây mà ném ra gần ba chục cây châm!”

Thầm nói một câu rồi Khanh đệ đặt cây kiếm lên cổ Sói ca mà lên tiếng:

“Nếu không muốn chết thì đừng cử động, nói cho ta mi là ai!”

Người thanh niên cổ mở miệng nói:

“Muốn giết cứ giết, ta, Dương Trung chưa bao giờ sợ bọn điệp viên các ngươi!”

Ngắn người một cái, Khanh đệ mông lung suy nghĩ:

“Điệp viên gì, điệp viên nào, thằng này nói cái mẹ gì thế?”

Dí sát cây kiếm vào cổ Sói ca, Khanh đệ trầm giọng:

“Mi đang cần nhảm cái gì thế, chúng ta đã nói rồi, bọn ta chỉ đi ngang qua đây mà thôi!”

Dương Trung đau đớn dưới đất cười to:

“Đi ngang qua đây, bọn mi bay đến đây à, năm chót canh gác, một bãi mìn, đi ngang thật giỏi a, muốn giết cứ giết, đồng đội sẽ trả thù cho ta!”

“Đúng là bọn ta bay đến đây!”

Khanh đệ nói, Sói ca nằm dưới đất ngắn người rồi hét lớn:

“Không thể nào, ra đa trong doanh trại sẽ phát hiện ra bọn mi mới đúng, không có chuyện đó, ta không tin!”

Thở dài một hơi, hóa ra là một sự hiểu lầm không hề nhẹ, ngồi xuống nhỏ hết đám kim cắm trên người Dương Trung. Khanh đệ mở miệng:

“Hiểu lầm hết cả rồi, mi cứ để bọn ta giải thích đi!”

Một hồi giải thích đã mất gần hai giờ, Sói ca thì ngồi ngẩn ngơ nghe như thảng đần, hết gật rồi lại lắc đầu, cuối cùng hắt thở dài:

“Hóa ra chuyện nhân vật lịch sử đến đây là có thật a!”

Lão Du đang ngồi uống rượu bên canh nói chen vào:

“Đúng là người trẻ tuổi không có tí kiên nhẫn nào, hại bộ xương già của ta a!”

Sói ca đỏ hết cả mặt, hắt tên là Dương Trung, thuộc tiểu đội biên phòng đang đóng quân ở đây. Theo như hắt kể, hồi trước hắt là lính đặc nhiệm chấp hành nhiệm vụ của đất nước, đánh lại bọn điệp viên Phương Tây, bị một tên Ma Sói cắn một cái vào mông, sau khi đau ốm một tuần hắt liền biết hóa sói.

Nhưng từ đó, hắt mang trong mình tính hoang dại của dã thú, thích ăn thịt sống, uống rượu say là hóa sói, ngày trăng tròn thì dục hỏa dâng cao, phải tìm gái để giải quyết. Cùng vì thế mà ăn nhầm bạn gái cấp trên, may do có công hiến nên bị đá về đây làm lính biên phòng. Về đây được gần năm đã nắm trùn, ăn chơi phê phờn, hôm qua cũng do nhậu say mà sáng nay trần truồng.

Nghe Sói ca kể tiểu sử làm một già một trẻ cảm thán không thôi, lão Du tiến lại vỗ vai Dương Trung nói:

“Tiểu đệ à, người phải biết kìm nén chứ, nhớ hồi xưa ta ăn nhầm Thúy Vân mà không động vào được Thúy Kiều, nay nghĩ lại thật là tiếc a!”

Hai người thanh niên ném cho lão già này cái nhìn khinh bỉ, ba người ngồi chém gió đến xế chiều thì Ngân muội cũng đã tỉnh, vừa mới mở mắt nàng đã nhảy dựng lên tay nắm con dao hết:

“Con cún đâu!”

Sói ca đang ngồi chém gió mà giật mình đánh thót, trốn sau lưng Khanh đệ lộ mặt ra nhìn Kim Ngân, thấy vậy Khanh đệ tiến lại gần Ngân muội giải thích một tràng. Nữ thần băng tuyết vừa nghe vừa đưa đôi mắt sắc lạnh nhìn Dương Trung làm hắt run bần bật.

“Người đẹp à, đừng giận ca nha, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi mà!”

Như một cậu cún ngoan ngoãn, cái đuôi thò ra ngoe nguẩy như lấy lòng Ngân muội, nhưng băng thì mãi mãi là lạnh, Ngân muội nói:

“Mi là ca của ai, tuổi mi làm cháu ta còn không xứng, biến qua một bên!”

“Dạ, em biến!”

Trong một mảng rừng xứ Bắc nước ta, một đoàn người đang đứng tập trung lại, nhìn tên nào cũng như hung thần ác sát. Một người tầm bốn mươi đứng lên nói:

“Anh em Lương Sơn đã đến đủ chưa?”

Một người cầm quạt phe phẩy tiến lại gần nói:

“Còn thiếu Lý Quỳ và Lâm Xung thì là đầy đủ!”

Tổng Giang gật đầu tỏ vẻ đã biết, đội quân Lương Sơn là đội đánh tiên phong vào nước Việt, nhân số tầm năm ngàn người, do thám đã cử đi, giờ chỉ chờ đủ đội hình, canh ba sẽ tiến công.

“Tổng Giang đại ca, đệ đến đây!”

Tiếng nói như sấm nổ phát ra từ Hắc Toàn Phong làm mọi ánh mắt đều hướng về phía hắt, Lâm Xung đi bên cánh chỉ biết lắc đầu ngao ngán thở dài.

“Đệ làm gì mà đến muộn thế, không biết quân lệnh như sơn sao?”

Tổng Giang bực tức nói với Thiết Ngưu nhưng đổi lại là khuôn mặt đen cười hi hi:

“Có gì đâu, không phải hô xung phong, tiến lên giết mấy trăm tên thôi sao, đại gia đây đánh rầm một cái là chúng vãi cả ra quần rồi!”

Không thể nói gì hơn, Tổng Giang quay sang nhìn đoàn người rồi cất giọng trầm ra lệnh:

“Mọi người hãy nghỉ ngơi, canh ba sẽ là lúc tiến quân, đánh nhanh thắng nhanh, rượu mừng sẽ chờ mọi người!”

“Hù hù hù!!!”

Tiếng hét của năm ngàn người báo hiệu một trận chiến kinh thiên sắp sửa nổ ra!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Trận chiến đầu tiên

Mười hai giờ đêm, bờ sông Kỳ Cùng...

“Lão Sói à, lão không về doanh trại của mình sao?”

Khanh đệ thắc mắc hỏi Dương Trung, hẳn đã ăn uống ở đây cả ngày trời rồi, không phải do Khanh đệ ki bo sợ tốn thức ăn mà là trên người Sói ca có mỗi mảnh vải che thân, nhìn thật mất thẩm mỹ quá đi.

“Ôi giờ, bọn đó không có anh vẫn làm việc ngon lành, hết ăn lại ngủ, đất nước bình yên mấy trăm năm rồi, bọn này cũng điều độ mà sinh hoạt. Tán gái rồi quay tay đều như vắt chanh, anh về có khi bọn nó không vui ý chứ!”

Lời nói không tý trách nhiệm nào làm Khanh đệ và lão Du tỷ ngã ngửa ra đất, không hiểu quân đoàn của lão Sói này có sống hoang dã như hẳn không nữa!

Đưa cho Ngân muối một con cá nướng vừa chín, Khanh đệ ngẩn ngơ nhìn người đẹp ăn uống, ấy cũng là một niềm vui nho nhỏ.

“Người nhìn cái gì?”

Cảm xúc đang dâng trào trong tim của Khanh đệ bỗng bị lời nói lạnh băng của Ngân muối làm tụt xuống, xua xua tay, hẳn nói:

“Tôi có nhìn gì đâu, cô ăn thêm cá nữa nhé, cá tự nhiên ngon lắm?”

Ném cái xiên xuống đất, lau miệng một cách cẩn thận, Kim Ngân mở lời:

“Ta không phải heo, mi ăn thì cứ ăn, ta đi ngủ đây, không có gì đừng đánh thức ta, ba tên đàn ông hỏi thối các người khiến ta chịu không nổi!”

Nói xong liền bước vào lều, để lại ba tên đàn ông nhìn theo mà chảy nước dãi, lão Du hồi phục đầu tiên thở dài nói:

“Haizz, người đẹp đúng là người đẹp, mắt cao hơn trời, nhưng ta thích!”

Hai tên thanh niên cũng gật đầu khen phải, Sói ca chỉ chờ Ngân muối đi mới dám nói:

“Ta thề, Ngân muối là nữ nhân đẹp nhất ta gặp trên đời này, nếu có cơ hội ta phải...”

Lão Sói vừa nói vừa đưa hai tay lên trời bóp bóp nhìn dâm đãng mười phần, chỉ còn Khanh đệ ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng mỹ nhân.

Trăng đã lên cao, mỹ nhân cũng không thể đẹp hơn trăng rằm mười sáu, bầu trời đầy sao lấp lánh, ba người đàn ông bên đồng lửa tắm mình trong gió xuân mà chém gió ngút trời.

“Ngẫm hay muôn sự tại trời, Trời kia đã bắt là người có thân. Bắt phong trần phải phong trần, Cho cao sang mới được phần cao sang!”

Lão Du ngâm lên một câu thơ đầy cảm xúc, rượu vào thì thơ ra, Sói ca mắt cũng nhắm hờ, đầu đưa như quân tử đọc sách, võ dùi đánh bóp một cái:

“Hay, quá hay, trời cho ta thề nào thì phải chịu thề đó, ta tuổi trẻ nông nổi nhưng giờ cũng đã ngấm mùi đời rồi!”

Khanh đệ vốn dốt văn, thơ lão Du chả hiểu được bao nhiêu nhưng ngẫm lại cũng thấy khá đúng, kiếp số là một điều không ai tránh khỏi, chẳng phải vì vận mệnh mà hẳn ở đây sao, dơ cao chén rượu lên trời:

“Hôm nay, đệ cũng muốn làm thơ!”

Hai người kia đang chén chú chén anh cùng võ dùi khen hay, ngẫm nghĩ một lúc Hồng Khanh bắt đầu ngâm:

“Rượu ngon phải có bạn hiền Uống cho nó đã con ghiền bấy lâu Một ly cạn hết muộn sầu Hai ly chén choáng, bắt đầu làm thơ!”

“Hay!!”

Hai người cùng đồng thanh, Sói ca nâng cao chén rượu hô một câu:

“Uống nào bạn hiền!”

Đang định ngửa cổ uống bỗng nhiên Dương Trung ném chén rượu xuống đất, đôi mắt hướng về dòng sông mà hét lớn:

“Ai! Đi ra cho ta!”

Hai người Khanh đệ và lão Du chưa kịp hiểu chuyện gì thì bờ sông Kỳ Cùng bắt đầu nổi sóng dữ dội, tầm trăm người từ dưới nước nhảy vọt lên, một tên da xanh như da nhái hét:

“Các người mau dơ tay chịu trói, Nguyễn Tiểu Nhị ta đây sẽ không giết, bằng không về gặp tổ tiên đi!”

Sói ca ngửa cổ lên trời cười lớn:

“Tiểu Nhị mà còn lớn tiếng, lão đại ta đây đang uống rượu, cút ngay!”

Vừa nói dứt lời, Sói ca liền biến hình, cơ thể cường tráng cùng đôi vuốt đã xuất hiện, nhắm nhe hướng về quân địch.

Một tên da cũng hai màu xanh trắng, chắc là do sống dưới nước lâu nên thành động vật lưỡng cư, tiến lên hét lớn:

“Cún con không biết sống chết, Hồn Giang Long ta thay mặt anh em Lương Sơn mà tiễn ngươi một đoạn!”

Vừa nói vừa đưa hai nắm đấm tiến về Sói ca của chúng ta, đội quân đằng sau cũng không chậm chút nào, gurom giáo sáng láng của một góc rừng lao lên.

Khanh đệ cùng lão Du cũng chẳng phải thằng đàn, lập tức ném chén xuống đất, một người rút kiếm, một kẻ rút bút ra đứng thủ thế.

“Sát!!!”

Cùng lúc đó, tiếng hô chém giết từ chín vị trí còn lại cũng vang lên, đuốc lửa ngập trời bỗng xuất hiện tứ phía, cuộc chém giết đã bắt đầu!!

“Mọi người chuẩn bị, quân địch đã tới!”

Tiếng hét của anh Tuấn từ loa phóng thanh đã cất lên, vút cái loa xuống, anh Tuấn cũng rút gurom ra chém một nhát, một cái đầu rơi xuống đất. Máu bắn lên khuôn mặt vuông vức, nghiêm nghị làm năm người Tiến Sĩ Văn Miếu cũng đồng loạt hú dài mà lao theo vị đại tướng vĩ đại.

“Có Lâm Xung ta ở đây, mọi người không phải sợ, đánh nhanh thắng nhanh, rượu mừng đang chờ chúng ta!”

“Đại Tượng, Tiểu Tượng, dẫm chết chúng cho ta!”

Tiếng ra lệnh của chị Đại cũng vang lên, đội quân mười người của hai Chị cũng không tiếc hết thảy, ánh kiếm ngập trời cản đàn quân đông như kiến lao lên!

“A đi đà phạt, Trí Thâm ta không thích sát sinh, nhưng đây là số mệnh, mọi người, lên!!”

“Đến rồi à, đến thật hay!”

Anh Gióng cười ngửa đứng như một vị thần, trên tay cây tre huyền thoại cũng xuất hiện, vỗ vỗ móng chiến mã, anh Gióng hét:

“Lên nào người anh em, cuộc sống tẻ nhạt đã kết thúc rồi!”

“Hiiii!”

Một người một ngựa dũng mãnh lao vào đoàn người, một tên da đen cầm hai cây rìu kêu lớn:

“Lên nào mọi người, Lý Quỷ ta đi trước!”

Tại bờ sông Kỳ Cùng...

“Lão Du mau mau ném đá!”

Khanh đệ vừa vung kiếm vừa nói vọng về phía đại thi hào, đây chỉ là một cách giải tỏa áp lực của chàng trai trẻ mà thôi, chứ Lão Du vốn đã vung bút như mưa rồi.

Hàng trăm khối đá từ trên trời rơi xuống như thiên thạch làm toán người quân địch vất vả né tránh, Sói ca thì như một con thú, điên cuồng cắn giết, bộ lông sói cứng như giáp sắt không hề sợ gươm đao.

Vừa cắn đứt cổ một tên địch, Dương Trung đã nói vọng về phía sau:

“Mọi người tụ tập lại, đừng toán loạn!”

Dù gì thì hấn cũng là binh lính đặc chủng, dàn trận vốn hơn nhiều lão Du và Khanh đệ, hai người kia cũng gạt đầu, vũ khí múa lên, khoảng cách giữa ba người đã gần kề, bỗng nhiên một con rồng nước từ sông Kỳ Cùng xuất hiện:

“Nguyễn Tiểu Ngũ, cùng ta hợp sức nào!”

Tên Tiểu Nhị hét lên gọi đồng đội, bốn tay cùng hướng về dòng sông mà vận công, con rồng nước đã càng ngày càng lớn, gần như sắp lao đến đám Khanh đệ thì một giọng nói lạnh băng như từ địa ngục vang lên:

“Đâu có dễ thế hai con nhái!”

Một lưỡi dao lạnh lẽo nhắm đến hai cái cổ mà tới, nhưng nó đã bị ngăn bởi một tên lưỡng cư khác:

“Tiểu Nhị, Tiểu Ngũ nhanh lên, Tiểu Thất ta không chống đỡ được lâu đâu!”

Vừa mới quay lại nói một câu mà trên người hấn đã dính một dao của Ngân muội, tuy chỉ là lướt qua nhưng máu từ cánh tay Tiểu Thất vẫn chảy xuống ầm ầm. Hoảng sợ mà lui về phía sau một bước, hấn cố gắng bình tĩnh chống lại đợt tấn công như mưa, Kim Ngân hết đâm ngang chọc dọc, từng chiêu từng chiêu như nước chảy mây trôi làm cho làn da đã xanh của Hoát Diễm La nay còn tái hơn.

Tại một vị trí khác, Khanh đệ cũng đang phải chống lại một loạt gươm đao tiến tới, Thủy Kiếm vung lên không biết mệt mỏi. Đây là lần đầu tiên, hấn phải chiến đấu vất vả như vậy. Trong cung điện của Lạc Long Quân, tuy bị đám rồng dân như từ nhưng không chí mạng, nay chỉ cần một chút sơ hở là cái đầu của hấn sẽ hôn mặt đất ngay. Lại một kiếm chém đứt ngang người tên lính, máu và nội tạng bắn đầy mặt Khanh đệ, năm phút trước chàng trai trẻ còn có cảm giác buồn nôn nhưng giờ đây trong người hấn, có một dòng máu nóng chảy thẳng lên não. Chính thứ đó khiến nhiệt huyết của Khanh đệ dâng trào, mọi thứ sợ hãi đều biến mất, càng chém càng hấn, đã hai ba chục mạng người gục ngã trước mũi kiếm của Hồng Khanh.

Sói ca và lão Du thì nguy hiểm nhất, không hiểu dàn trận kiểu gì mà hai người này bị đẩy lên tuyến đầu. Dương Trung còn đỡ, giết người đã là từ trong cuộc sống quân nhân của hấn, nhưng đại thi hào lại khác, bàn tay cầm bút vung lên không còn nhanh và sắc nét nữa. Giờ đây, những tảng đá đã bé đi một nửa, lão chỉ là một thư sinh và lão cũng già rồi, không thể như người trẻ tuổi sung sức. Đưa móng vuốt cào rách đầu một tên, Sói ca hỏi:

“Lão Du, còn chiến được không thế?”

Du cười to một tiếng:

“Con cún người không phải lo cho ta, lúc ta lăn lộn hồng trần, mi vẫn chỉ là con trùng boi boi tìm trứng mà thôi!” “Ha ha ha, lão đừng chém nữa, không phải hai chân đã run rồi sao, hay là do động đất!”

Du vừa ném tảng đá vỡ đầu một tên làm óc văng đầy đất, nhuộm trắng khuôn mặt đang cười của lão:

“Chứ không phải mi tựa lưng vào ta, làm ta run theo sao!”

Con Sói bắt lấy đầu hai tên địch rồi bóp một cái, quyết tâm không để óc trên mặt mình ít hơn lão Du:

“Chỉ có thằng không có chym mới run chân thôi, của ta vừa dài vừa khỏe, không nhăn nheo như con trùng của lão!”

Du bên cạnh bĩu môi:

“Tiểu Xà còn đòi xứng với Thanh Long!”

Cúm Xám cũng không chịu thua kém:

“Không phải Thanh Long là rau muống sao!” (Rồng Xanh tắm biển = rau muống luộc)

“Cứ chờ đấy, hết trận chiến này ta với mi đọ xem ai lớn!”

Du không phục mà xuất khẩu, Sói già vừa giết thêm hai tên nữa cũng cười to:

“Chỉ sợ lúc đầy lão trốn thôi!”

Nhờ chém gió mà một già một trẻ đánh càn hăng say, bên Ngân muối cũng vậy. Quần áo trên người Tiểu Thất đã không khác ăn may là mấy, rách chỗ nọ, hở chỗ kia, làn da xanh nhái dưới ánh trắng càn tạo cho người nhìn cảm giác buồn nôn.

Đang đánh bỗng nhiên Tiểu thất vung ra một đao đầy lùi Ngân muối lại rồi nhảy ngược về phía sau, chỉ mới hai phút mà con rồng nước đã to kinh khủng. Trên trán Tiểu Nhị và Tiểu Ngũ cũng mồ hôi lấm tấm, qua khoảng một hai hơi thở, cả hai cùng hét lớn, con rồng như thoát khỏi trói buộc mà lao đến Ngân muối. Kim Ngân cũng bất ngờ, nàng dương hai con mắt xinh đẹp mà nhìn chăm chăm vào con rồng đang lao đến:

“Không chạy nổi rồi!”

Một suy nghĩ xuất hiện trong đầu Kim Ngân, sự việc xảy ra quá nhanh, ở bên cạnh, lão Du, Sói ca cùng Khanh đệ chỉ biết dương mắt nhìn mà hét lớn:

“Chạy đi Ngân muối, chạy đi!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Lão Bọ đến

“Chạy đi Ngân muối, chạy đi!”

Khanh đệ như muốn phát điên, mặc kệ những đường kiếm chém về phía mình, đôi mắt hắn như muốn rách toạc ra. Hàng loạt hời ức bỗng chạy trong đầu hắn, ngày hắn gặp nàng, rồi đến lúc hiểu lầm, nhưng hắn không hề giận giữ mà cho đó là một sự ám áp trong tâm hồn hắn. Tất cả là lỗi của hắn, chính hắn đã khăng khăng muốn thù một công, mặc kệ nhiều lời ngăn cản, đến sáng nay khi đàn rồng nói với hắn:

“Chúng ta chỉ có nghĩa vụ bảo vệ ngươi, không thể giúp người giết người!”

Hắn cho rằng mình đủ mạnh mẽ để chống đỡ, nhưng giờ hắn thấy mình thật yếu ớt, yếu đến đáng thương. Không biết từ lúc nào, Sói ca đã đứng bên cạnh hắn mà hét lớn:

“Tĩnh lại Khanh đệ!”

Đôi mắt đỏ ngầu xuất hiện một chút lý trí, nó hướng về con rồng nước sắp ập đến người Kim Ngân:

“Không!!!!”

“Rồng!!!”

Một đầu rồng lửa đột nhiên xuất hiện trên trời, nó đâm thẳng vào con rồng nước của anh em họ Nguyễn. Như một phản ứng hóa học, một cột hơi nước bay thẳng lên không trung trước sự ngỡ ngàng của hàng trăm người, từ trên đó vọng đến một tiếng nói lớn:

“Khanh đệ đừng sợ, ta đến rồi đây!”

Ngẩng đầu lên trời nhìn, Khanh đệ hét to:

“Lão Bọ!”

Đáp xuống đất, bên cạnh lão bọ có thêm hai người nữa, một là tên Từ Tiêu đang ngâm kẹo mút còn lại là một người mặc giáp to lớn, khuôn mặt vuông vức chữ điền, ánh mắt sắc như dao cạo:

“Ha ha, xin lỗi Khanh đệ ta đến hơi muộn, nào giới thiệu với ngươi đây là Đinh Bộ Lĩnh hay cứ gọi là anh Đinh cho thân mật nhé! Vừa rồi là anh Đinh gọi rồng lửa cứu người đó!”

Khanh đệ như còn bán loạn, chả thèm nhớ đó là ai, mở miệng nói:

“Cám ơn anh Đinh, cứ gọi em là Khanh được rồi!”

Anh Đinh không nói không rằng rút kiếm bên hông tiến về Khanh đệ chém xuống, Dương Trung bên cạnh giật mình một cái, đang định lao lên thì một cái đầu bỗng rơi xuống, hóa ra một tên lính xấu số định đánh lén nhưng không thành:

“Đang đánh nhau, chào hỏi để sau đi!”

“Ha ha, quên mất là đang ở chiến trường, Tử Tiêu lên với ta nào!”

Lão Bọ cười cười nói, Tử Tiêu bên cạnh cũng nhếch đôi môi mỏng của mình lên, kẹo mút trên miệng cũng đã ném xuống, hắn đưa một tay ra sau lưng rút ra một cái roi da rồi nói:

“Đội lâu lắm rồi, ngứa tay quá đi!”

Hai thầy trò, một roi một phi kiếm cùng hòa mình vào chiến trường, roi của Tử Tiêu như một con rắn thâm độc nhằm cổ họng quân địch mà quất, máu me ướt đầm cả một khoảng trên đất. Lão Bọ cũng không hề kém, tay bắt quyết, thanh phi kiếm nhanh như điện mà hồi thăm yết hầu của đám quân Lương Sơn.

Đôi mắt của Khanh đệ vẫn đang tìm kiếm người đẹp trong làn khói mỏng lung, qua một hai hô hấp, bóng dáng của Ngân muội đã xuất hiện trong tầm mắt. Nàng đang ôm ngực, có vẻ rất đau đớn, thấy vậy Hồng Khanh liền vội vã chạy đến, tay hắn cũng không quên vung kiếm, gạt đám người đang có ý tiếp cận Ngân muội.

“Cô có sao không?”

Cúi xuống buông một lời hỏi thăm vội vàng, cô gái băng tuyết của chúng ta hướng đôi mắt mang ý cảm ơn nhưng miệng vẫn cứng nói:

“Đang đánh nhau, mi chạy đến chỗ ta làm gì, ta còn chưa chết được!”

Vừa nói dứt lời, một con phi dao lại đưa lên ném về phía mặt Khanh đệ, tiếng hét thảm thiết vang lên sau lưng nhân vật chính làm hắn giật mình, thậm chí nghĩ một câu:

“Sao hôm nay mọi người toàn nhằm mặt ta mà đưa vũ khí đến không biết, gương mặt đẹp trai này còn để kiếm ăn a, làm một sẹo trên đó là thất đức lắm!”

Bên cạnh Sói ca cũng dục:

“Khanh đệ, đây không phải lúc ngắm mỹ nhân, bọn ta đang mệt chết đây!”

Sói ca cũng lão Du vẫn đang lẫn lộn ở tuyến đầu, máu me đã ướt đầm thân thể hai người đàn ông, miệng lão Du cũng không nghỉ ngơi hết:

“Tên chết tiệt, đến giúp ta nhanh lên, trẻ tuổi mà không biết giúp đỡ người già cả gì hết!”

Sói ca đứng kế bên chăm chọc:

“Giờ thì nhận mình là già rồi sao, vừa rồi không phải cứng miệng kêu vẫn ngon lành hả?”

“Con cún nguoi ít lời thôi, nhìn nguoi còn thảm hại hơn cả ta!”

Trận chiến dần dần nghiêng về phía bên Khanh đệ, quân địch đã chết hơn phân nửa, không một thân thể nào trên đất là lành lặn, kẻ cụt đầu óc trắng lòi ra, kẻ đứt ngang người nội tạng thì nhau roi xuống.

“Trương Thuận, Trương Hoành cùng ta hợp sức đánh bại tên này!”

Lý Tuấn chỉ tay vào Sói ca mà hét với hai người đằng sau, vừa rồi hắn một mình chống đỡ Dương Trung đã quá mệt, giờ đừng một cái thêm ba tên, làm hắn cuống cuống gọi trợ giúp từ người thân.

Trương Thuận cùng Trương Hoành vừa rồi cũng phải chống đỡ Khanh đệ, bọn hắn gói chiến đấu dưới nước hơn trên cạn nhiều do đó mà một con gà như Khanh đệ có thể đánh được ngang tay. Bây giờ, do Khanh đệ rời trận chiến chạy xuống tuyến dưới với Ngân muội mà hai tên này bắt đầu rảnh rang đứng thờ dốc.

Còn về phía ba huynh đệ họ Nguyễn, do dồn sức vào một đòn vừa rồi mà Tiểu Nhị cùng Tiểu Ngũ đã hơi thoát lực, Tiểu Thất cũng không khá hơn quần áo rách tả tơi không khác trường lão cái bang là mấy. Nay ban tên phải chống đỡ anh Đình, một vị tướng dũng mãnh nhất nhì trong lịch sử, hai tay vung kiếm không khác chiến thần, dồn cho ba người đến sát mép sông.

Tại một mặt trận khác.....

Chị Đại cùng Chị Hai vẫn dũng mãnh mà chiến đấu, mặc dù cây đao trong tay đã rỉ sét lắm rồi, vỡ gãy cũng đã hơn một nửa. Mười vị Tiên Sĩ cũng mặc kệ nhiều vết thương trên người mà xông lên cùng hai chị.

“A đi đà phạt, các nguoi không còn đường thoát đâu, mau giờ tay chịu trời đi!”

Hoa Hòa Thượng vừa đánh vừa niệm chú, làm hai Chị tức phát điên, Chị Hai nóng nảy quát:

“Tên hòa thượng chết tiết, đừng có niệm chú nữa!”

Lỗ Trí Thâm mặc kệ lời Chị Hai, vừa đánh nhau với Đại Tượng, Tiểu Tượng vừa “A di đà phật”, hấn trời sinh mạnh mẽ hơn người, vôi của hai chú voi tuy khỏe nhưng không làm bị thương nổi hấn.

Bên cạnh hòa thượng còn có Vương Anh cùng Hồ Tam Nương, đôi vợ chồng này quần lấy Chị Hai làm nàng không thể chạy đến bịt miệng Trí Thâm được. Vương Anh vừa lùn vừa béo, nhìn như cục thịt, luôn nhảm hạ bộ của Chị Hai mà vừa đánh vừa nói:

“Mĩ nhân, hãy buông vũ khí chịu trời đi, ta sẽ không giết nàng nếu nàng đồng ý làm vợ hai của ta!”

Hồ Tam Nương thì nhắm ngực và mặt của Chị Hai mà vung đao, thấy chồng mình nói thế, hồ mẹ gầm lên:

“Con heo kia, có lão nương còn không đủ sao mà còn dám tơ tưởng vợ hai, ta phải rạch mặt ả, để xem mi có còn thích được nữa không?”

Chị Hai tức nổ phổi nhưng vì đang đánh nhau nên không có thời gian mà mở miệng đòi co, chỉ có đôi mắt càng ngày càng sắc lạnh, như muốn ăn tươi nuốt sống đôi gian phu dâm phụ này.

Chị Đại cũng không khá hơn, quần lấy nàng là một mãnh tướng Thiên Cương, Đại Đao Quan Thắng. Trên người nàng quần áo cũng xộc xệch đủ kiểu, xuân quang xạ tiết lộ ra dưới ánh trắng lăm mấy tên lính Lương Sơn chảy cả nước bọt.

“Lâm Xung, ta ngưỡng mộ mi là một đại tướng nhưng kẻ lâm ác không thể sống!”

Anh Tuấn dơ cao cây kiếm mà chém về phía Báo Tử Đầu, hai người đều là anh hùng một thời, kiếm và thương va chạm vào nhau tạo nên những ánh lửa bắn ra ngập trời.

“Đã không cùng chí hướng thì không nên nói nhiều, Lâm Xung ta làm việc không then với lương tâm, trợ giúp đất nước, mi không có quyền phán xét ta!”

Lại một thương nữa đâm tới trước mặt Anh Tuấn, rõ ràng bên ta đã bắt lợi hơn, quân địch vừa đông vừa hung hãn, quân ta bị hai ba trăm tên dồn vào góc mà chống đỡ. Ài Chi Lăng bây giờ xác chết đã chất lên được một đống, năm vị tiến sĩ cùng đi theo Trần Hưng Đạo đã thờ dốc, một mồi đã đến với họ, mặc dù có rùa trợ giúp nhưng đối với thiên binh vạn mã, anh hùng cũng chỉ là cua trong rọ.

“Aaaaaa!”

Bỗng một vị tiến sĩ hét lên một tiếng đau đớn, từ đằng xa Trương Thanh trên tay đang cầm một khối đá mà ném tới. Vừa rồi cũng là do một khối ném trúng bắp chân vị Tiến Sĩ nọ làm hấn khụy xuống.

“Vù!!”

Lại thêm một cục đá bay tới, do đã đề phòng, một con rùa bay lên ngang mặt đưa cái mai cứng rắn của mình mà đỡ lấy. Vị Tiến Sĩ đưa cho con rùa một ánh mắt cảm kích, lần này năm người đứng trong, dựa lưng vào nhau tạo thành một vòng tròn, còn đàn rùa thì đứng ngoài thủ hộ.

Một tên to lớn từ đám quân Lương Sơn chạy ra hét lớn:

“Tiếp Đồng Bình ta một thương!!!”

Song thương cùng múa tạo thành một luồng gió, mạnh mẽ hướng về đám người Văn Miếu, nguy hiểm trùng trùng!

“Ha ha ha, thật thống khoái mà, nào, lên đây!”

Anh Gióng một mình một ngựa lao vào toán quân địch, tre gậy lên đến đầu, óc roi vãi ra đến đấy, Lý Quỳ cũng như một con trâu điên hét to một hơi lao đến. Đôi riu va chạm cùng tre của Thánh tạo nên một tiếng trầm đục.

“Yếu quá đi!”

Anh Gióng bừa bãi ném cho Hắc Toàn Phong một câu rồi lại vung tre lên quật tới tấp, đằng sau Lý Quỳ có một tiếng hét:

“Thiết Ngưu phải đánh cho hấn xuống ngựa!”

Từ Ninh với Câu Liêm Thương lao lên. Câu Liêm Thương là một món vũ khí mà ít người có thể dùng, nó có một lưỡi nhọn và một cái móc câu khá lớn, và có một điểm đặc biệt là cán làm bằng loại gỗ đàn hồi rất tốt. Món này chuyên dùng để đánh vào chân ngựa, làm kẻ địch phải xuống đất chiến đấu.

Nhưng hấn đã quá coi thường ngựa của anh Gióng rồi, con ngựa đen kêu lên, từ hai lỗ mũi nó có ánh rồi lửa bập bùng rồi “Phụt” một cái, hai dòng lửa hướng đến Kim Sang Thủ Từ Ninh làm hấn phải lẩn vòng trên đất như chó đớp phân.

“Tốt lắm anh bạn, lửa của mi vẫn mạnh như xưa a!”

Nhưng anh Gióng còn chưa cười dứt câu thì một mũi tên băng lãnh đã hướng về mắt con ngựa mà chọc thẳng vào, đang định kéo cương tránh né thì lại một mũi tên hướng về con ngựa. Tuy vậy mũi tên này lại không phải nhằm vào anh Gióng. Hai mũi tên va chạm nhau rồi cùng rơi xuống đất trong sự bàng hoàng của Hoa Vinh, hẳn không ngờ có người đỡ được đòn vừa rồi của mình.

Trận chiến bên bờ sông Kỳ Cùng đã sắp đến hồi kết, quân ta đã dồn địch về sát mép sông rồi, Khanh đệ cũng rảnh tay hơn, hẳn nói vọng về phía lão Bọ:

“Lão mang đến có mỗi anh Đinh thôi à?”

Vừa thu lại phi kiếm Bọ Ca đã mở miệng:

“Không phải đâu, anh ngu vậy sao, anh mang theo cả Mị Châu cùng Trọng Thủy nữa đấy!”

Khanh đệ bỗng nhớ về đôi vợ chồng mà mình gặp đầu tiên khi đến đây, hẳn nói:

“Lão mang đôi vợ chồng đó đến làm gì, họ làm gì có sức chiến đấu!”

Bọ bấu môi khinh bỉ nói:

“Chú ngu thật hay giả vờ ngu thế, chú nghĩ Nô Thần yếu lắm hả!!!”

Đúng vậy, Nô Thần đã xuất hiện, chính nó đã cứu ngựa của anh Gióng một mạng, hai người tiến về anh Gióng mà nói:

“Thánh Gióng yên tâm, có vợ chồng Trọng Thủy ở đây, cửa này sẽ đảm bảo an toàn!!!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Trời sáng

Ài Chi Lăng...

Cuộc chiến giữa hai bên đang đến hồi gay cấn nhất, bên Khanh đệ đã lâm vào tình trạng mệt mỏi, còn đứng chỉ có bốn vị Tiến Sĩ đã thờ độc, vũ khí trong tay cũng không còn rõ hình dạng.

Năm người, một người chết, thảm thương hơn là đến cả xác cũng không nguyên vẹn, con rùa đã cũng tan biến đi. Trương Thanh vẫn đứng ngoài, tay làm làm cục đá lớn, chính hắn cũng là kẻ giết người. Khi vị Tiến Sĩ kia bị Đông Bình quấy rối, song thương múa lên đã che đường cho viên đá đó nhắm đến hộp sọ người xấu số.

“Lâm Xung, bọn mi là kẻ hèn nhát, chỉ biết đánh lên mà lúc nào miệng cũng kêu anh hùng hảo hán, ta nhỏ vào!”

Chứng kiến cảnh đồng đội chết thảm, đôi mắt anh Tuấn đã đỏ ngầu, gầm lên với Báo Tử Đầu, nhưng đổi lại chỉ là lời nó lạnh nhạt đến rợn người:

“Đã là chiến tranh thì không còn phân biệt nữa, chỉ có người chết là làm anh hùng mà thôi, còn ta sống sẽ lưu danh thiên cổ!”

“Lũ khốn nạn, Hưng Đạo ta thề sẽ lấy đầu mi, bái tế cho những người anh em!”

Lại một kiếm nữa, ánh lửa lại lóe sáng cả một vùng, hai người đều bị bật ngược ra sau, bốn tay đã run run, bỗng nhiên từ đằng sau anh Tuấn, một tên lính thừa cơ chém mà một nhát vào lưng. Do tâm trí không đề phòng, một vết thương kéo dài từ bả vai đến eo Hưng Đạo Vương xuất hiện.

“Ta trên đời ghét nhất là đánh lên, lũ chó hèn hạ!”

Bàn tay to lớn bắt lấy khuôn mặt đang cười của tên lính dơ cao lên trời, “Phụt” một tiếng, óc văng tung tóe, cái đầu đã bị bóp nát bấy, anh Tuấn hú dài một tiếng:

“Đến đây nào con chó đầu đàn, một vết thương chưa là gì đâu!”

Chiến Thần của dân tộc vẫn ngẩng cao đầu mà chửi, sĩ khí tướng mất đã được lấy lại trong chớp mắt, bốn vị tướng Văn Miếu đằng sau cũng hú dài một hơi. Họ không còn sợ những vết thương trên người nữa, mà cũng không dám sợ vì chỉ cần một ý nghĩ thôi, họ sẽ thất bại.

Bờ sông Kỳ Cùng, xác người tràn ngập, máu chảy xuống dòng chảy làm nước mất thần sông cũng hóa đỏ, quân địch đã bỏ mạng toàn bộ, chỉ còn vài tên tướng nhanh chân nhảy xuống sông trốn mất.

Sáu người đang ngồi nghỉ ngơi, trận chiến tại đây vừa mới kết thúc, vết thương chằng chịt trên người Sói ca cùng lão Du nhìn thật kinh khủng. Theo bản năng, Sói ca vừa liếm vết thương vừa lẩm bẩm:

“Tại sao chúng ta đánh nhau mà đoàn người biên phòng không đến nhỉ, có chuyện chẳng?”

Sự tỉnh nhớ ra, một cảm giác không lành trong tâm trí Dương Trung xuất hiện, với tay gọi Khanh đệ, hần nói:

“Đệ có điện thoại không cho ta mượn!”

Khanh đệ cũng cảm giác có gì đó không đúng, từ trong nhẫn không gian rút ra con táo China đưa cho anh Sói. Bấm vội vàng một dãy số, Dương Trung nói nhỏ:

“Không có chuyện gì, cầu mong không có chuyện gì!”

Nhưng trời xanh phủ phàng, đáp trả lại sự mong đợi của Sói ca chỉ là những tiếng tút dài, gọi lại hơn một chục lần nữa, vẫn chỉ là “Tút tut”, đánh rơi cái điện thoại xuống đất, trên mặt người lính đã có hai dòng lệ, bỗng nhiên tiếng nói từ chiếc điện thoại vang lên đánh tan sự im lặng:

“A lô, mặc kệ cho ai ở đầu dây, báo cảnh sát ngay, chúng tôi bị tập kích tại biên giới Lạng Sơn!”

Như một con thú hoang, Sói ca hét vào cái điện thoại:

“Dương Trung đây, bên đó là ai, có chuyện gì?”

Một giọng nói đứt đoạn như có như không từ chiếc điện thoại truyền tới:

“Anh Trung, anh vẫn còn sống, may quá, em là Tiến, doanh trại bị tập kích, mọi người đều chết hết cả rồi, hu hu hu!”

Tiếng khóc của người đàn ông như xé tan bầu trời, mọi người đều thở dài một tiếng, Sói ca vẫn gầm lên:

“Sao không gọi cứu viện hả, còn ai sống nữa không?”

Tiếng nghẹn ngào bên kia lại tiếp tục:

“Em không biết, nhưng em nghĩ là không còn ai nữa, hai chân em cũng đứt rồi không thể lên tầng hai gọi điện được, vừa rồi nghe thấy tiếng điện thoại trong túi Hoàng nên em mới bò đến! Em xin lỗi, chỉ tại hôm nay là sinh nhật em nên mọi người mới không đề phòng!”

Dương Trung cố gắng an ủi hần:

“Đừng tự đổ lỗi cho mình, chú cố chờ, anh đến ngay!”

“Đừng đến, anh mau gọi cứu viện đi, em nghĩ là em không xong rồi, em.. xin.. lỗi!”

Đó cũng là lời cuối cùng từ cái điện thoại truyền đến, mặc kệ cho Dương Trung nói gì thì đầu dây bên kia cũng không thể trả lời nữa.

“Không!!”

Tiếng kêu thất thanh của Dương Trung là mọi người trầm mặc, con người hay nói hay cười giờ đây chỉ còn hai dòng nước mắt. Nguyễn Du thở dài, ngẩng mặt lên trời, đôi mắt mông lung như tiếc thương cho đồng đội của Sói.

“Hoàng tuyền heo hút, cuốn hành trang Mỗi bước chân đi, một lỡ làng Minh ta ở lại trong sương gió Trách trời, hận đất, lệ vương mang.”

Lão Du tiến lên, vỗ vai Sói ca nói:

“Đừng đau khổ nữa, trận chiến vẫn còn, nếu linh hồn những người anh em thấy chú thể này sẽ không siêu thoát đâu!”

Đôi mắt đỏ ngầu như hồi phục chút lý trí, Dương Trung vội lấy chiếc điện thoại bấm một dãy số, khoảng mười lăm giây bên kia bắt máy:

“A lô, ai đấy, không biết máy giờ rồi sao?”

“Dương Trung đây, dậy ngay cho tao, quân địch tập kích cửa ải biên giới rồi!”

Con buồn ngủ của người nghe điện thoại thoáng chốc đã bay mất, hấn hỏi lại với giọng gấp gáp:

“Nói rõ hơn xem nào, quân địch ở đâu, bao nhiêu người?”

“Đồng đội của tao đã chết hết rồi, tao cho mày mười phút, không đến kịp thì chuẩn bị chịu trách nhiệm đi!”

Sói ca mặc kệ đầu bên kia có trả lời hay không, ném cái điện thoại xuống sông rồi quay sang nói với đám Khanh đệ:

“Đi thôi, ta phải giết hết đám người đó, báo thù cho anh em của ta.”

Cuối cùng do đã quá mệt mỏi, Ngán muội và lão Du đều phải ở lại doanh trại, Tử Tiêu cũng không theo đám Khanh đệ mà dừng lại đây để phòng ngừa bất chắc.

Chạy một hồi khoảng năm phút, trước mặt đã là doanh trại hậu phương của cả đội, lão Trác, lão Trãi cùng đứa nhỏ Mã Lương vẫn đang chăm chú lắng nghe âm thanh chém giết vọng lại từ chín vị trí còn lại.

“Ài, ra đây mau!”

Ba vị Tiên Sĩ ở lại cùng đồng thanh hét lớn một tiếng, trước mặt họ là một con sói toàn thân đầy máu cùng đôi mắt đang tóe lửa, đang định xông lên thì từ đằng sau tiếng nói của Khanh đệ đã đến kịp thời:

“Là người mình căm, mọi người dừng tay!”

Ba người cùng thờ phò một cái, Sói ca cũng biến về hình người, toán người đã có mặt đầy đủ, vừa thấy lão Trác đi ra Hồng Khanh đã hét:

“Lão Trác may quá, mi ở đây, mau đến vị trí bờ sông nhanh đi, có người bị thương ở đó, bọn ta phải đi tiếp viện chỗ khác đây!”

Không để Thần Y nói lời nào, cả đám lại vọt đi, vừa rồi trên đường Sói ca nói:

“Lão Bọ mi biết bay, hãy chạy đến nơi thông báo cho mọi người tụ tập lại Ái Chi Lăng, chỉ cần thủ vững nơi này khoảng hai phút nữa thôi, có lẽ quân đội sẽ đến!”

Lão Bọ gật gật đầu lấy phi kiếm ra, cả người lẫn kiếm như một viên đạn xé ngang trời mà đi.

Ái Chi Lăng, trận chiến vẫn đang đến hồi quyết liệt, máu nơi này đã nhuộm khắp mọi nơi, mùi tanh hôi thối đã bốc lên ngập trời.

“Trương Thanh, mi là tên khốn nạn, ta phải giết ngươi!!!”

Anh Tuấn lại gầm lên, lại là đá của Trương Thanh khiến một người nữa bỏ mạng. Để ngăn chặn Anh Tuấn, Đồng Bình cũng đã tiến lên, ba cây thương kết hợp đã dồn Anh Tuấn đến một góc hẹp, làm đại tướng không thể có không gian mà trợ giúp đồng đội.

Lâm Xung đâm mạnh một thương vào bả vai của Anh Tuấn, lần này hấn đã thành công, máu đã chảy, xương cũng lòi cả ra.

“Kết thúc tại đây thôi, vì ngươi là một anh hùng, ta sẽ để mi toàn thây!”

Nhanh, thật nhanh, cây thương đã nhăm vào ngực trái, nơi trái tim anh Tuấn đang đập, cái chết dường như đã tiếp cận người anh hùng dân tộc nhưng đúng lúc này một tiếng hét đánh tan bầu trời vang lên:

“Anh Tuấn, Khanh đệ đến đây!”

Một tia sáng lóe lên, Thuận Thiên, chính là Thuận Thiên, đường kiếm như một con rồng càn quét, nó lướt đến đâu thì mọi vật đều bị cắt làm trăm mảnh. Hoàng sợ, kéo cây thương đang định đâm Hung Đạo lại, Lâm Xung không thể chạy được nữa, hấn giờ chỉ biết giơ vũ khí trước ngực mong cản lại một kiếm kia.

“Cạch!!”

“Phụt!!”

Lâm gia thương đã bị đứt đôi kéo theo đó là một cánh tay của Báo Tử Đầu, vòi máu bắn thẳng lên mặt của anh Tuấn. Đồng Bình do đứng trước Lâm Xung nên mạng đã bỏ ngay đương trường, cơ thể đã bị chém làm mấy khúc, chết không toàn thây.

Khanh đệ lao đảo tiến lại gần anh Tuấn, đôi chân hấn đã run lên bần bật, mọi sức lực đều dồn hết vào một kiếm kia, giờ đây hấn bị thoát lực nặng nề:

“May quá đệ đã đến kịp!”

Khanh đệ thốt lên một câu rồi ngã vật xuống đất, hấn ngất rồi nhưng trên môi vẫn nở một nụ cười.

Điểm vài chỗ trên bả vai, máu đã ngừng chảy trên vai Lâm Xung, hấn điên cuồng hét lên:

“Lên hết cho ta, giết hết bọn người này, báo thù cho Đồng Bình đệ!”

Nơi đây cũng trở thành nơi tập trung quân địch lại, gần hai ngàn tên, tuy số lượng đã bị giảm phân nửa nhưng thực sự là vẫn còn rất đông và hung hãn. Những người từ vị trí khác cũng lật đật mà chạy tới, hai Chì quần áo đã nhàu nát, anh Gióng cười ngơ chơ vợ chồng Trọng Thủy cũng góp mặt. chỉ có một điều đáng buồn, đứng tại đây còn không tới năm mươi người Văn Miếu, hơn ba mươi người đã hy sinh vì tổ quốc!

Sói ca đỡ Khanh đệ nằm dựa bên cạnh anh Tuấn, hai người này đã không còn sức chiến đấu nữa, nhìn đám người mệt mỏi, Sói ca bỗng hét lớn:

“Mọi người hãy cố chịu đựng, quân tiếp viện của chúng ta sắp đến, giờ không phải lúc nghỉ ngơi, chỉ cần chống chịu một chút nữa, chiến thắng sẽ ở bên chúng ta!”

“Sát!!!”

Cuộc tổng chém giết thực sự bắt đầu, lần này do địa hình ải Chi Lăng nhỏ hẹp, quân ta đã tập trung hơn, anh Gióng cùng Đại Tiểu Tượng xông lên đầu tiên, gần năm mươi con rùa tạo thành một bộ giáp lớn quây mọi người vào trong. Trọng Thủy cùng Mị Châu dùng nỏ không ngại tay mỗi lần dương nỏ lại có một cái xác không hồn. Bên kia cũng không yếu thế, Hoa Vinh cùng Trương Thanh thi nhau bắn tên ném đá, Lâm Xung tuy còn một tay hấn vẫn cầm kiếm hợp sức cùng Lý Quỳ, Từ Ninh, Quan Thắng mà cản anh Gióng. Đám người Địa Sát Lương Sơn tuy thiệt hại tầm chục mạng nhưng cũng không nghỉ ngơi, dẫn đầu là Vương Anh cùng Hồ Tam Nương lao vào bộ giáp rùa mà tấn công.

Tiếng la hét, tiếng rên la, tiếng vũ khí chạm vào nhau đã biến cửa ải thành địa ngục trần gian, Sói ca đã hóa hình, nhờ tốc độ mà nhảy vào được đằng sau quân địch. Bộ móng vuốt cùng hàm răng sắc nhọn tấn công liên hồi như muốn báo thù cho những người đồng đội xấu số.

Ánh Dương từ phương Đông đã le lói xuất hiện, tia sáng ấm áp lan tỏa trên mặt trận như muốn cứu rỗi ngàn linh hồn bất hạnh.

“Phạch phạch phạch!!!”

Bỗng nhiên từ đằng xa vang đến tiếng động cơ máy bay, một màu cờ đỏ chói cùng ngôi sao vàng chính giữa được sơn ngang thân những con chim sắt.

Có lẽ đã đến lúc kết thúc!!!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Trở về

Mọi người cùng hướng ánh mắt về khoảng không, một đội gồm gần hai chục chiếc máy bay đang từ hướng mặt trời mọc tiến tới, Sói ca thấy vậy hét vang:

“Tiếp viện tới rồi! Mọi người hãy tiến lên đừng cho quân địch chạy thoát!”

“Hú hú!”

Quân ta như một bầy thú được hất phải hơi cái, mọi mệt mỏi bỗng nhiên tan biến, tinh thần dâng cao đến cực điểm, không để ý đến vũ khí đã có phần hư hỏng mà lao lên chém giết. Chỉ trong chốc lát, hơn trăm cái đầu đã rơi xuống, máu như hòa vào ánh nắng, đỏ rực cả một khoảng trời.

“Dương Trung, mi còn sống không hay là bị thông rồi!”

Tiếng loa phóng thanh từ trên trời vọng xuống, giọng nói cũng mang vài phần lo lắng không hề nhẹ.

“Đm, con khi kia, tao vẫn còn đủ sức thông mày đây, còn không nhanh tấn công!”

Sói ca ngẩng cái mặt cún lên trời mà rống to, máy bay cũng đã ở trên đỉnh đầu mọi người, con chim sắt mang theo luồng gió cực mạnh đẩy lùi kẻ địch ra xa, từ trên đó một thân ảnh xuất hiện nói với giọng chói tai:

“Ha ha ha, con cún mi vẫn nuôi ý định thông ta sao, ăn quả đắng vẫn chưa đủ à!”

Lời nói vừa dứt cũng là lúc vũ khí từ hai chục chiếc máy bay bắt đầu khởi động, hòng súng lạnh băng nhắm vào đoàn người Lương Sơn, chỉ một hiệu lệnh thôi nơi đây sẽ thành bình địa.

“Anh Gióng trở về đi, mọi người cũng lui về ngay, chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ rồi!”

Vung thêm một tre đầy lùi đám người đang vây công, anh Gióng không do dự mà quay đầu ngựa, hai con voi cũng hóa nhỏ lại bay như tên lửa về trong lòng ngực của hai Chị.

“Tạch tạch tạch!”

Hàng trăm khẩu Gatling gun mười hai nòng cũng nã đạn, với tốc độ mười nghìn viên trên phút đã biến quân địch làm một bìa sắt sống.

“Aaaaaaa!”

Tiếng la hét, tiếng kêu thất thanh bắt đầu hòa vào nhau, quân địch như một đàn vịt cắm đầu mà chạy, nhưng chạy làm sao nổi, chỉ mới nửa phút, hàng trăm xác người đã nằm xuống vĩnh viễn.

Tường chừng sẽ không một ai sống sót, bỗng nhiên từ phương Bắc, một vết sáng dài tiến tới với một tốc độ nhanh không tưởng. Vừa đáp xuống thân ảnh đã hiện rõ, ba người con gái đeo khăn che mặt xuất hiện.

Những viên đạn bắn đến đột nhiên dừng lại trên không trung rồi rơi xuống hoàn toàn, ba người con gái giơ tay múa máy liên hồi, từ trên trời một dòng chảy màu vàng xuất hiện.

“Cửu khúc Hoàng Hà trận!!”

Đột nhiên anh Gióng hét to, làm mọi người ngỡ ngàng, một cái tên đồng loạt xuất hiện trong đầu mọi người:

“Phong Thần bảng, Triệt Giáo!”

Toàn quân ta bỗng trở nên run sợ, vũ khí vừa ném xuống đã cầm lên tức thì, đám người căng thẳng tụ tập vào nhau mà thủ thế. Nhưng dường như Tam Tiêu Nương Nương không có ý định tấn công, dòng chảy từ trên trời cuốn vòng quanh đám người Lương Sơn rồi lóe sáng.

Họ đã biến mất như chưa từng tồn tại!

Thiên Giới, nơi ở của Lạc Long Quân...

Một người đang ngồi giữa cung điện, xung quanh không hề có một ai, tiếng thì thầm như có như không phát ra từ Lạc Long Quân:

“Phong Thần bảng, không lên bảng không được tính là Thần!”

Bước chân nặng nề của Ngài tiến vào một căn phòng kế bên, một chiến quan tài bằng băng đang ở đó, bên trong, một người con gái xinh đẹp tuyệt trần đang yên lặng ngủ. Mái tóc đen huyền xõa ra trên bộ y phục màu trắng như tuyết, nàng đang nằm đó nhưng lại không có hơi thở nào. Nhìn xuyên qua chiếc quan tài, bàn tay Lạc Thần như muốn vuốt ve khuôn mặt đó, cúi xuống nhìn, Ngài nói khẽ:

“Âu Cơ, bao giờ nàng mới tỉnh đây, con cháu chúng ta đang bị một mối đe dọa lớn nhất từ chiếc đến nay, chỉ vì không muốn nhìn mặt ta mà nàng không để ý đến chúng sao?”

Chiến trường Lạng Sơn, mặt trời đã lên cao, quả bóng lửa đã phát ra những tia sáng mạnh mẽ tuy vậy không khí lạnh ngắt vẫn lớn vồn xung quanh đám người Khanh đệ.

“Vừa rồi có chuyện gì vậy?”

Khanh đệ tỉnh dậy thì trận chiến cũng kết thúc, khuôn mặt ngẩn ngơ nhìn xung quanh nhưng không một ai trả lời hắn, mọi người chỉ ngồi trong im lặng, tiến lại gần lão Du hỏi han:

“Có chuyện gì mà mọi người im lặng thế!”

Lão Du vừa được băng bó xong, quay sang nhìn Khanh đệ một cái rồi lắc lắc cái đầu, điều này càng làm Khanh đệ như lạc trong sương mù. Gãi đầu gãi tai tiến tới anh Gióng, lại câu hỏi giống vừa nãy, lần này anh Gióng ngập ngừng một lúc rồi mở miệng:

“Quân địch vừa xuất hiện một người, anh nghĩ chú nghe xong cũng sợ hãi như bọn anh mà thôi!”

Khanh đệ cảm thấy không phục, hỏi dồn:

“Là ai mà nguy hiểm thế? Không phải chúng ta vừa đẩy lùi hảo hán Lương Sơn sao, em nghĩ người mới cũng chỉ tầm tầm bọn này thôi!”

Anh Gióng bĩu môi nói:

“Chú biết Phong Thần bằng không?”

“Biết, em có đọc qua rồi!”

Không nghĩ ngợi mà trả lời luôn nhưng câu tiếp theo của anh Gióng đã làm Hồng Khanh đứng hình:

“Thế chú nghĩ mình có đánh nhau được với bọn đấy không?”

“Anh nói cái gì, mình phải đánh nhau với Triệt Giáo, Xiển Giáo sao? Không phải cuộc chiến của chúng ta Thần không được phép tham dự sao?”

Thờ dài một hơi ngao ngán anh Gióng nói:

“Nhưng những người không lên bảng chẳng phải không được tính là Thần sao!”

Như có hàng loạt tiếng sét đánh ngang tai, khuôn mặt Khanh đê cứng đờ, nụ cười vừa nẩy đã biến mất không một dấu tích, anh Gióng cũng lắc lắc đầu tỏ vẻ đồng cảm, bọn họ quá yếu rồi! Bỗng nhiên Khanh đê nắm chặt vai anh Gióng nói:

“Tai sao chúng ta phải sợ, không phải Phong Thần chỉ là truyền thuyết thôi sao, em nghĩ bên đó viết truyện để hù mình mà thôi!”

Lời nói của Khanh đê vang vọng khắp doanh trại, mọi người đều hướng ánh mắt của mình về phía hắn, rồi lời bàn tán bắt đầu xuất hiện.

Một vị Tiến Sĩ nói với người bên cạnh:

“Không phải vừa rồi bọn chúng chạy sao, đâu dám ở lại đánh!”

“Đúng đúng, bọn nó chạy còn nhanh hơn thỏ nữa!”

Tiếng nói chuyện sôi nổi đã kéo mọi người khỏi sự lo lắng vốn có, rồi dần dần có những lời chém gió:

“Theo ta thấy Tam Tiêu Nương kia chỉ là loại vịt trời thôi, mông ngực thì đầy đủ đầy nhưng không biết mặt mũi có được chút nào ngon lành không?”

Người bên cạnh hắn chen vào:

“Mẹ, vừa rồi không phải mi run cầm cập, mặt cúi gằm chạm đất hay sao, giờ lại biết ba con đó mông ngực đầy đủ, ta khinh.”

Đằng xa, Sói ca đang nói chuyện với đám người tiếp viện, đó chính là đồng đội cũ, những kẻ đã vào sinh ra tử với hắn trước khi bị chuyển về đây. Một người có khuôn mặt dài như mặt khi đang cười khảnh khạch với Sói ca:

“Con cún này, vẫn không khá lên chút nào, võ công thế này mà đòi thông ta sao!”

Dương Trung đang nằm trên mặt đất thở hồng hộc không phục nói:

“Mẹ nó, không phải tao vừa mới đánh một trận long trời lở đất, mất hết sức lực thì con khi mi làm gì có cơ hội mà hô to gọi nhỏ với ta!”

Tiếng cười the thé từ khuôn mặt không chút tôn trọng người nhìn vẫn vang lên:

“Thôi đi, bị bọn chúng đánh cho đá ra quần rồi phải gọi ta cứu viện mà còn cứng miệng, hóa hình rồi còn không ăn được anh, ha ha ha!”

Cười thêm một hai tiếng rồi Khi lại nói:

“Hình như người bị đẩy đến đây nên lười biếng, chả tập luyện gì cả, sao có muốn quay lại đơn vị không, lão Long lên chức rồi, mi không phải sợ!”

Nụ cười trên mặt Sói ca bỗng cứng đờ, lời nói vừa rồi đã làm hắn nhớ về những người đồng đội ở biên giới, hắn đã không thể nhìn mặt những người anh em này lần cuối. Hai dòng nước mắt xuất hiện trên gương mặt quân nhân của Dương Trung, quay lại nhìn Khi đang đứng trước mặt mình hắn nói:

“Ta muốn về đơn vị, họ đã bỏ mình vì tổ quốc, ta phải tiễn anh em một đoạn đường!”

Dường như Khi cũng đoán ra phần nào, gật gật đầu với Dương Trung. Dương Trung tiến về đám doanh trại nói với Khanh đê:

“Ta phải về đơn vị, những người anh em của ta đã phải hy sinh, họ lại không có gia đình, ta muốn chôn cất tử tế cho mọi người!”

Khanh đê nhìn Dương Trung một cái rồi hướng ánh mắt bãi chiến trường, hắn nói nói:

“Hãy để họ cùng chôn cất với những đồng đội của đệ đi, hy vọng kiếp sau mọi người sẽ có cuộc sống tốt lành, không phải làm cái công việc sống trên ngọn thương mĩi kiếm này nữa!”

Ánh mắt Dương Trung nhìn Khanh đê một cái rồi vỗ vai như cảm ơn, đàn ông với nhau chỉ cần bấy nhiêu vậy thôi! Sau hơn hai giờ, các thi hài đã được

đưa vào một cái huyết lớn, do toàn bộ đều chết không toàn thây nên việc nhận xác cũng là một điều khó khăn.

Không một ai nói gì cả, chỉ có đôi mắt biểu lộ mà thôi, đưa tay phải lên, làm một tư thế chào tiêu chuẩn, Sói ca hét to:

“Anh em, Dương Trung ta có lỗi với mọi người, nay chỉ có thể làm vậy, mong anh em xuống dưới thanh thản!” Đoàn người tiếp viên cũng ưỡn thẳng ngực, tay đưa lên, họ đều là người làm lính và đây là cách biểu đạt của họ. Đám người Khanh đệ thì từng người cúi đầu, anh Tuấn dùng một tay vác một vò rượu trăm cân đổ xuống đất nói:

“Quốc Tuấn ta kính mọi người chút rượu, nếu có kiếp sau, sẽ lại làm đồng đội với mọi người!”

“Nâng chén rượu tràn gửi tặng nhau, Người đi, ta ở, lòng khổ đau. Chén đầu, ta đây dành uống cạn Chén hai để lại, hẹn kiếp sau.”

Bài thơ của anh Trãi cũng là lời tiễn biệt cuối cùng, đoàn người cũng đã bắt đầu thu dọn đồ vật, Khanh đệ hướng về Sói ca mà nói:

“Anh có ý định gì không? Có muốn đi cùng bọn em?”

Sói ca nhìn về phía đoàn người của Hầu Tử, hẳn đã làm lính nửa đời người, chứng kiến quá nhiều đau thương, mất mát, nhưng tài năng lớn đi kèm với trách nhiệm, hẳn không thể từ bỏ được. Vở vai Khanh đệ một cái rồi nói:

“Ta giờ rất rối loạn, chưa thể đưa ra quyết định nhưng nếu cơ hội ta sẽ lại làm đồng đội với đệ!”

Gật đầu một cái Khanh đệ hướng về phía đoàn người Anh Tuấn:

“Mọi người đi thôi, đến lúc trở về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Hai vị khách

Một tuần trôi quá, tại căn nhà của Khanh đệ...

“Mạnh nữa lên nào!”

Tiếng hét của anh Tuấn vang vọng khắp một tầng lầu, trên mặt đất là gần năm mươi thân thể ướt đầm mồ hôi của các vị Tiến Sĩ. Bàn tay nắm chặt cây roi da lay lung lay, tiếng “bốp bốp” liên hồi, tiếng kêu la thảm thiết đã làm cho màn chào đón một ngày mới thêm phần sôi động.

“Làm gì mà yếu thế, mới chống đẩy có hai trăm cái, làm thêm hai trăm cái nữa!”

Tiếng hô hoán của anh Gióng cũng cất lên, Thánh đang vừa ngồi ăn một tô phở vừa chỉ đạo anh Tuấn vùng roi. Hai Chị cũng vừa đi ăn sáng về, đang ngồi sơn móng chân, phở cập kiến thức văn minh đã đem lại cái lợi không nhỏ là các chị đã biết làm đẹp!

“Chị thấy màu tóc này thế nào?”

Cái đầu màu hạt dẻ của Chị Hai đang đưa trong gió, nó đã ngốn của Chị cả một buổi chiều ngày hôm qua, nếu không có sự ngăn cản của Chị Đại thì đảm bảo phải ngời thêm ba tiếng nữa để làm xoắn.

“Cũng được đấy, lại đây sơn hộ chị cái móng tay nào! Mã Lương vẽ cho chị hai màu nữa, chị muốn mỗi ngón một màu!”

Sau cuộc chiến tuần trước, nhà nước cũng đã ra tay thắt chặt mọi phòng tuyến của đất nước, lực lượng vũ trang cũng được điều động hết công suất. Còn nhóm người Khanh đệ, sau khi trở về cũng lấy lại tinh thần, do thấy đám Tiến Sĩ còn quá yếu nên nhiệm vụ chuyển cho đại tướng Tuấn huấn luyện.

Hôm nay đã là ngày thứ tư của cuộc huấn luyện, điều đầu tiên anh Tuấn muốn làm là tăng thể lực của mọi người, giáo trình viết ra không khác nào về đường xuống địa ngục. Sáng sớm đã phải chạy bộ, hít đất, đẩy tạ, về chỉ được nghỉ năm phút rồi sẽ chiến đấu với anh Tuấn, anh Gióng và hai Chị, màn này không biết đã lấy đi bao nhiêu máu của Văn Miếu Tướng.

Tại quán cà phê SinkBug, Khanh đệ đang ngồi nhâm nhi ly cà phê đen, chẳng biết có ngon hay không mà hẳn ngồi nửa tiếng húp sùm sụp mới được một phần ba. Lão Bọ vừa tiếp một toán khách của mình, hình như là đến mua tin gì gì đó, có thể là vợ ngoại tình muốn tìm người theo dõi cũng nên.

“Xin lỗi vì để chú đợi lâu nhé, dạo này mấy bà cô ham chơi bị chồng nghi ngờ bắt cặp với trai, ta cũng phải kiểm ăn mà!”

Đặt ly cà phê đắng nghét trên miệng xuống, Khanh đệ nói:

“Không có gì, em cũng chưa ăn sáng, bên Trung Quốc sao rồi, có tin tức gì không?”

Tự rót cho mình một cốc trà, lão Bọ nhìn quanh rồi nói nhỏ:

“Khá căng đấy, đoàn người Lương Sơn chết quá nhiều, chỉ còn lại khoảng ba mươi người, một tình báo cho biết, Trung Quốc vẫn không có biến động gì, nhưng ta nghĩ sẽ sớm thôi!”

Khanh đệ trầm ngâm một lúc, cảnh tượng kinh khủng vẫn còn đọng trong trí óc của hắn rõ mồn một, trả thù là một việc tất yếu sẽ xảy ra, nhưng phải làm sao khi bên ta quá yếu. Qua khoảng một hai phút im lặng, Khanh đệ hỏi:

“Lão cũng đã ở đó, vậy lão có tìm hiểu được thông tin của những người trong Phong Thần không?”

Lão Bọ lắc lắc cái đầu một cách ngao ngán rồi nói:

“Không có, những người đó là những phần tử quan trọng, nhà nước Trung Quốc cho họ ở một khu cách biệt hoàn toàn với bên ngoài, không một ai biết, không kẻ nào hay về sự tồn tại của những người này.”

Cả hai nhìn nhau rồi thờ dài, họ đã đặt chân trên con đường không lối về mà tương lai lại mờ mịt thế này.

Từ Tiêu bồng xuất hiện bên cạnh phá tan không khí im lặng, đưa cho lão Bọ một mảnh giấy hắn nói:

“Thủ tục đã hoàn thành xong rồi!”

Nghi hoặc nhìn đôi thầy trò này, Khanh đệ mở miệng:

“Có chuyện gì vậy, thủ tục gì?”

Lão bọ cũng không giấu diếm mà nói luôn:

“Một là tòa nhà mà đệ đang ở ta đã mua lại toàn bộ rồi, từ này chỗ đó thành nơi cư trú của đoàn người chúng ta, luyện tập, ăn ở, đều ở đấy hết!”

Khanh đệ ngẩn người, hắn không ngờ một tòa chung cư cao hơn một trăm tầng trong chớp mắt đều bị lão Bọ mua hết, chứng tỏ trong suốt hai nghìn năm qua, tài sản được lão cất giữ phải là một con số khổng lồ.

“Vậy việc thứ hai là gì?”

“Thứ hai là ta đã vận dụng mối quen biết để xóa tên mọi người trong hồ sơ lưu trữ của chính phủ, từ nay ta, đệ và đám người anh Tuấn đều không tồn tại trên giấy tờ nữa, sẽ không ai biết đến chúng ta cả!”

Việc này còn làm Hồng Khanh shock hơn việc trước, mua nhà thì chỉ cần tiền là xong nhưng để một đoàn người bỗng nhiên bốc hơi trước mắt chính phủ lại cần một mạng lưới kinh khủng. Bây giờ ánh mắt Khanh đệ nhìn lão Bọ đã có chút thay đổi, một người sống hai nghìn năm đâu phải là một chuyện chơi.

Chém gió thêm đôi chút, ngẩng mặt nhìn đồng hồ cũng đã giữa trưa, cũng đến lúc hắn phải về, ở một nơi vắng vẻ thế này hắn không muốn tí nào, hắn đã phải cô độc mười năm rồi.

Vừa về đến tầng chín mươi, không còn cảnh tượng năm mươi người cời trần hít đất ở hành lang như trong trí nhớ của Khanh đệ nữa, nghi hoặc đi về căn nhà của mình, vừa mở cửa ra một cảnh tượng hỗn loạn đập vào mắt hắn. Đám người anh Tuấn đang ngồi quây quần giữa phòng khách chén chú chén anh, tiếng thét, tiếng chém gió vang lên tung trời. Ngơ ngác tiến vào phòng Khanh đệ hỏi:

“Có chuyện gì mà nhậu giữa trưa thế này, không phải mọi người phải luyện tập sao?”

Kim Ngân nhìn thấy Khanh đệ về thì liền chạy ra kéo tay hắn nói:

“Có một người bạn đến nên mọi người phá lệ mở tiệc nhậu!”

Như lạc vào sương mù, Khanh đệ thật không biết là đám người anh Tuấn lại có bạn, nhìn quanh nhà nhưng vẫn không tìm thấy người đâu hắn quay sang hỏi Ngân muội:

“Bạn của mọi người đâu rồi?”

“Anh đây, chả lẽ anh không phải bạn của chú sao?”

Một người mặc bộ comple đen từ trong nhà vệ sinh chui ra, trên mặt đeo một cặp kính nhìn rất thư sinh, mái tóc cắt ngắn gọn gàng cùng hàng ria mép tôn lên vẻ đằm thắm không nói nên lời. Khanh đệ đánh giá một lúc rồi cất tiếng hỏi:

“Anh là ai, anh biết tôi sao?”

Lão Du đang ngồi uống rượu nghe thấy Khanh đệ hỏi liền phun luôn rượu ra đất rồi cười sặc sụa nói:

“Ha ha ha, ta biết ngay mà, con cún nguoi không hợp làm người từ tể a!”

“Con cún? Anh là Dương Trung sao?”

Người thanh niên cười khở bỏ cặp kính xuống, còi bộ vét ra để lộ bộ ngực đầy lông nói:

“Giờ nhận ra chưa?”

Khanh đệ gật đầu cái rụp nói:

“Đúng là nhìn không mặc quần áo dễ nhận ra hơn!”

Cả đám đều cười như trúng số xổ làm Sói ca đỏ hết cả mặt, cổ nển chút cảm xúc tiêu cực nói với Khanh đệ: “Thôi đừng làm gì, ngồi xuống uống rượu với anh nào!”

Làm nhanh ba bát mà không chút đỏ mặt, sống với đám sâu rượu này lâu Khanh đệ cũng đã chai lỳ cảm xúc, quay sang hỏi Sói ca:

“Không phải anh theo đám người quân đội về sao mà giờ lại đến đây?”

Sói ca cũng ngửa cổ làm nhanh một bát giải khát nói:

“Thôi nói làm gì, chi tổ bực mình! Hừ!”

“Có chuyện gì sao? Quân đội không đón nhận anh à?”

Hồng Khanh bắt đầu hỏi thăm, nhìn Sói ca buồn bực làm hấn cũng tò mò:

“Mẹ cái bọn ăn cháo đá bát đó, về đến nơi bọn nó quy cho anh tội làm ăn tắc trách, trút bỏ quân hàm của anh, đẩy anh về làm việc bàn giấy!”

Khanh đệ vỗ vai an ủi Dương Trung:

“Bàn giấy cũng được mà, ít nhất là không phải đánh giết, lại lương cao!”

Đập mạnh cái bát xuống sàn nhà Sói ca nói lớn:

“Được cái con mẹ nó, ngày ngày cắm mặt vào cái máy tính chơi pikachu cùng dò mìn thì sung sướng nổi gì, đã thế còn phải đánh văn bản, chú phải biết, anh trượt đại học mới đi lính, bảo anh viết văn thi thà chết còn hơn!” Lão Du bên cạnh cười khằng khặc:

“Con cún mi viết văn, ha ha ha, vỡ bụng ta mất, ta đi tiêu cũng đái ra được vài bài thơ còn mi chắc táo bón cả ngày cũng không nổi một chữ!”

Sói ca thấy mình bị khinh bỉ, hét với lão Du:

“Lão giỏi, thử đái ra một bài ta xem nào!”

Ngẩng cổ uống cạn bát rượu, Đại Thi Hào đầu lắc lư, cất giọng trầm bổng:

“Ồ đây uống rượu ngâm thơ
Sống mà như thế còn mơ chi nhiều.
Không như con cún thích liều
Đã dốt còn muốn làm điều trái ngang!”

Ha ha ha, không phải thách anh nhá!”

Thấy vậy Sói ca rụt cổ lại lẩm nhẩm:

“Coi như lão giỏi, đợi đấy, có dịp ta phải báo thù.”

Sói ca vừa nói xong bỗng cửa nhà như bị một quả đại bác tấn công, gỗ vụn bay đầy trời, một bóng đen lao vào nhà với tốc độ cực nhanh. Cả đám tuy đang nhậu nhưng dù sao cũng toàn là người từ máu lửa đi ra, tính cảnh giác cực cao, anh Tuấn đã kịp rút ra một thanh kiếm hết lớn:

“Kẻ nào!”

Bóng đen đã hiện ra trước mặt mọi người, hóa ra là một con ngựa trắng muốt, nhưng bộ lông của nó lại đầy máu, trên lưng nó là một người hơi thờ như có như không.

Người lạ mặt roi “bịch” xuống sàn nhà, khuôn mặt khoảng ba mươi nhuộm đầy máu tươi, trên người cũng xuất hiện nhiều vết thương, vết chém, vết bầm tím cộng thêm cả đạn bắn. Thấy vậy Khanh đệ quay ra đằng sau kêu to:

“Lão Trác mau đến đây có người bị thương!”

Thần y lật đặt chạy đến rồi cúi xuống khám xét, năm phút sao lão ngẩng đầu lên nói:

“Bị thương rất nặng, tuy vậy không bị tổn thương nội tạng hay xương cốt, cho ta một bát rượu nào!”

Khanh đệ liền đưa bát chuối hột trên tay cho lão, dòng rượu bắt đầu được đổ thẳng vào miệng người bị thương. Trong thoáng chốc, cái chất lỏng cay cay, nồng nàn đã phát huy tác dụng, cơ thể người lạ mặt có phản xạ, đôi mắt mở ra cùng lời nói đứt quãng vang lên:

“Nhanh lên, mau cứu Bắc Bình Vương, người đang bị vây!”

Khanh đệ giật mình một cái thật mạnh, Bắc Bình Vương? Quang Trung sao?

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đến một loạt

Câu nói cuối cùng của người lạ mặt như vang vọng lên trong căn nhà, anh Tuấn vốn là người của quá khứ nên ngỡ ngàng hỏi:

“Bắc Bình Vương là ai, có chức này sao?”

Khanh đệ tỉnh táo lại sau câu hỏi bất ngờ của anh Tuấn, nuốt một ngụm nước bọt đắng ngắt, giọng hần run run:

“Là một vị vua của nước ta, chắc cũng bị chuyển đến đây như chúng ta!”

Đến lúc này lão Du bên cạnh cũng lên tiếng:

“Mi đang nói đến Vua Quang Trung sao?”

Hồng Khanh gật gù đầu rồi chợt nhớ ra, lão Du cũng là người cùng thời với Bắc Bình Vương đang định hỏi thì người lạ mặt lại tỉnh dậy một lần nữa. Công nhận lão Trác mất tay thật, sờ mó một lúc làm một kẻ gần chết cũng tỉnh lại. Hàng mi mắt nặng nề mở ra, ánh nhìn đã mang vài phần tỉnh táo, anh Tuấn bên cạnh hỏi:

“Mi là ai, Bắc Bình Vương bị làm sao?”

Nhìn đám người trong phòng một cái rồi lại cúi xuống nhìn những vết thương trên cơ thể của mình, một thứ bột trắng trắng phủ lên bề mặt những nơi chảy máu gần như ứa ra. Đã cảm thấy thiện ý của những người này hần mở lời:

“Ta tên là Nguyễn Văn Tuyết, tướng của Tây Sơn, chúng ta đột nhiên xuất hiện tại một hòn đảo ngoài biển, có quân đội của Trung Quốc lẫn Nhật Bản, ta phải chạy về đây báo tin, giờ không biết mọi người ra sao?”

Anh Tuấn thấy vậy hỏi dồn:

“Mi còn nhớ vị trí của đảo đó không? Mau dẫn chúng ta đi cứu người!”

Lần này đến lượt anh Tuyết ngỡ ngàng, hần hỏi:

“Các người là ai, chỉ bấy nhiêu người đây thôi mà đòi cứu sao?”

Lão Trác cười cười chỉ tay vào anh Tuấn nói:

“Đừng coi thường chúng ta, giới thiệu nhé đây là Trần Hưng Đạo, đại tướng nhân dân đấy!”

“Trần Hưng Đạo người ba lần đánh đuổi quân Nguyên Mông ư?”

Anh Tuyết giật mình nói lớn, anh Tuấn thì xoa gáy nói:

“Chiến công nhỏ ý mà, đừng đề ý!”

Nói xong anh Tuấn chỉ vào hai Chị cùng anh Gió nói:

“Đây mới gọi là người nổi tiếng nè, Hai Bà Trưng cùng Thánh Gió, so với họ, chiến công của anh chỉ đáng xách dép!”

Khuôn mặt của Văn Tuyết giống hệt của Khanh đệ khi mới đến đây, ngu không tả nổi, miệng há hốc, mắt lồi ra như cá vàng, ngáp ngáp vài cái làm người nhìn chỉ muốn đánh một phát.

Cùng lúc này Khanh đệ cũng đã gọi điện cho lão Bọ, hai thầy trò đến còn nhanh hơn nghe tin trúng số xổ, chỉ khoảng một phút đã thấy hai thầy trò bước vào, vừa đến đã nói:

“Đâu, người đâu!”

Giọng nói già nua đi cùng khuôn mặt thanh niên rất dị của lão Bọ tiến tới, Khanh đệ thấy vậy liền chỉ tay vào người đang ngồi trên mặt đất. Vừa nhìn thấy anh Tuyết, lão Bọ đã đưa tay bấm đốt như thầy bói, khoảng nửa phút, lão lắc đầu nói:

“Không thể nào, quá vô lý!”

“Sao lại vô lý, có chuyện gì vậy?”

Khanh đệ thắc mắc, vốn chuyện bị chuyển đến là một cái rất bình thường mà, đáp lại lão Bọ nói:

“Vốn họ không thể xuất hiện ở đây, những người này vốn đã đi đầu thai hết rồi, linh hồn siêu thoát không còn ở cõi âm nữa, làm sao mà đến đây được!”

Khanh đệ không cho là đúng nói:

“Thế còn ta thì sao, vốn ta đã chết đâu!”

Lão Bọ lắc đầu:

“Mì là một khác biệt, đầu thai nhầm chỗ, đáng lẽ là phải làm kiếp súc vật thêm ba trăm năm nữa mới được làm người, nhưng ta nghĩ Lạc Long Quân mở lại sổ sinh tử viết lại cho mì, thực chất là mì chết rồi mới đến đây!”

Nghe tin shock Hồng Khanh bỗng lạnh cả người, nhưng lại có sự không đúng đắn lại hỏi:

“Vậy bọn họ có lẽ cũng được Lạc Long Quân mở lại sổ sinh tử?”

Lão Bọ bĩu môi:

“Mì tưởng sổ sinh tử mở ra dễ vậy sao, Lạc Long Quân đâu phải là bất tử, chỉ là sống lâu thôi, mỗi lần mở sổ sinh tử phải đổi mười ngàn năm tuổi thọ, đưa một đồng đến đây chắc Ngài cũng lên bàn thờ rồi!”

“Vậy tại sao họ lại đến đây được?”

Lão Trãi cũng hiểu ra phần nào, IQ lão vốn cao nên phân tích khá nhanh, lão Bọ trầm ngâm một lúc rồi nói giọng không chắc chắn:

“Chỉ có một trường hợp là bản thân kiếp này của họ bị chết, linh hồn lại bị đẩy xuống dưới, nhưng phải biết rằng, linh hồn của họ mang khí vận cực lớn, sống không đến tám mươi không chết được, mà theo ta tính họ bây giờ mới có hai ba tuổi mà thôi!”

Một người IQ cao khác là lão Du phân tích:

“Vậy là giết đi là xong, lại đầu thai!”

Mọi người cùng “Ồ” lên một tiếng, lời của lão Du đúng là có lý, nhưng lão Bọ lại nói:

“Thần giết người sẽ bị phạt, Lạc Long Quân giết một lúc hơn chục mạng người, hình phạt là không thể tưởng tượng!”

Cả đám lại im lặng, anh Tuấn vốn nóng tính quát:

“Quan tâm làm gì, cứu người mới điều cần thiết, nói qua nói lại đến bao giờ!”

Thiên giới, đại lao...

Một bóng người đang quỳ trong căn giam tối om lạnh lẽo, tứ chi cùng bả vai đều bị đóng đinh, nhưng trên mặt người đó lại có một nụ cười, ánh mắt mang theo phần hy vọng:

“Có lên các con của ta, ta đã làm hết sức rồi!”

Cùng lúc đó trong cung điện của Lạc Long Quân...

Chiếc quan tài bằng băng trong suốt vẫn nằm đó nhưng người con gái nằm trong đó đã biến mất. Một bóng người đứng trước cung điện, trên mặt chảy xuống hai dòng nước mắt, giọng nói trong suốt thì thầm:

“Ta xin lỗi!”

Sói ca thấy cả đám chuẩn bị đi đánh nhau, máu nóng từ dưới dồn lên não nói:

“Anh sẽ đi cùng mọi người!”

Khanh đệ nhìn Dương Trung hỏi:

“Hôm nay không phải đi làm sao?”

Sói ca nói giọng tỉnh bơ:

“Làm cái gì, công việc bàn giấy đó sao, hôm nay anh bỏ việc, cùng lắm là ăn vạ ở nhà chứ!”

Lão Du bên cạnh vỗ vỗ vai Dương Trung:

“Con cún hôm nay cuối cùng cũng nói được một câu tiếng người, tốt lắm, đi theo anh đảm bảo không bao giờ ế vợ!”

“Cút!”

Sau năm phút thu dọn, chuẩn bị vũ khí, cả đám lại bay đi theo sự dẫn đường của anh Tuyết, con ngựa trắng của hắn không hiểu tại sao lại quẩn quýt bên con Hắc Mã của anh Gióng không rời. anh Gióng hỏi Tuyết ngồi đằng sau:

“Ngựa của chú là ngựa cái hả?”

“Đúng vậy, một con ngựa tuyệt vời, ngày đi ngàn dặm!”

Tuyết không do dự mà trả lời, hắn không biết rằng con ngựa của hắn đã được các nhà sử học xếp vào hàng “Tứ đại chiến mã” của lịch sử. Ngoài Tiểu Bạch của Đường Tăng cùng Xích Thổ của họ Lữ, hai con ngựa của anh Gióng và hắn cũng không hề thua kém.

Khanh đệ lần này thông minh hơn không ngồi cùng anh Gióng nữa mà đi cùng lão Bọ, phi kiếm đúng là tốt hơn hắn, bay nhanh lại không bị gió lừa.

“Lão Bọ, mi có tình báo ở bên Trung Quốc không?”

Lão Bọ tay vừa bắt quyết vừa trả lời:

“Có chứ, tuy vậy ta vừa gọi cho hắn nhưng không thấy trả lời! Ta đoán hắn lại đi massage ban đêm rồi!”

Khanh đệ nghi ngờ nói:

“Lão có chắc không, hay là bị thủ tiêu rồi!”

Bọ nói với giọng chắc chắn:

“Chú cứ yên tâm đi, hắn không phải người thường đâu, có lẽ chỉ thua ta một chút mà thôi!”

Khanh đệ nhìn lão một lúc rồi hỏi:

“Hắn cũng là người tu tiên à?”

“Không nhưng võ công của hắn cũng có thể nói là sánh ngang với tu tiên, có cơ hội chú sẽ được gặp thôi!”

Một hòn đảo ngoài Thái Bình Dương

Mọi nơi đều là máu, tiếng súng tiếng hét chém giết vang lên từ mọi phía, trong một cái hang nhỏ bé, một toán người đang ngồi thờ đóc:

“Bác Bình Vương người cứ chạy đi, để bọn tôi chặn đường cho!”

Một người đàn ông khuôn mặt vuông vức, ánh mắt sắc bén, miệng hùm vai gấu, tuy đôi mắt toát lên vẻ mệt mỏi nhưng giọng nói vẫn ầm vang có sức nặng:

“Mọi người cho ta là kẻ hèn nhất sao? Ta chạy để mọi người lại thì vinh quang lắm hả, chưa kể ở đây còn có hai người phụ nữ nữa!”

Quang Trung lấy tay chỉ vào hai người ngồi trong góc, quần áo cùng khuôn mặt hai chị em đã bị khói bụi làm lem nhem nhưng làn da trắng cùng khí chất toát ra cũng thể hiện rằng họ không phải người thường.

“Nhưng...”

Không để người kia nói hết lời, anh Huệ đã lấy tay ngăn lại nói:

“Ta không nói lời thứ hai, quân lệnh như núi, giờ ta ra lệnh cho các người phải cùng sống với ta mà ra khỏi chỗ này!”

Một người trong hai chị em bỗng tiến lại gần đám anh Huệ nói:

“Tiểu nữ tên là Vương Thúy Kiều, chị em chúng ta có thể giúp sức cho mọi người!”

Anh Huệ nhìn một cái rồi nói với giọng không mấy bình tĩnh cho lắm:

“Hai người các ngươi chân yếu tay mềm, có thể giúp gì đây, không làm vướng tay vướng chân, chúng ta đã cảm ơn lắm rồi!”

Thúy Kiều đang định giải thích thì bỗng có một bóng người chui vào cái hang, vừa thở vừa nói:

“May quá, tỳ nữa là xong!”

Còn chưa kịp hoàn hồn, thì một người trong đội của anh Huệ đã hét:

“Là ai!”

Tên vừa vào giật mình một cái đánh thót, cây kiếm quai dẹt vừa đặt xuống đất đã phải vội vàng cầm lên, vừa quay mặt lại hắn nói to:

“Còn các ngươi là ai?”

Người vừa hét chính là Võ Văn Dũng, một trong Tây Sơn Thất Hổ Tướng của anh Huệ, hắn tiến lại gần anh Huệ thì thầm:

“Là người Nhật Bản, không phải Trung Quốc!”

Anh Huệ gật gù đầu tiến lại gần với người Nhật lạ mặt, bàn tay vẫn cầm kiếm đề phòng:

“Ta là Nguyễn Huệ, người nước Việt còn ngươi!”

Không thấy anh Huệ không có sát khí, người kia cũng bình tĩnh hơn nói:

“Ta là Uesugi Kenshin chủ tịch của Echigo, các ngươi làm gì ở đây?”

Anh Huệ bắt ngờ hỏi:

“Uesugi Kenshin của Echigo, mi là Bishamonten của nước Nhật!”

Người kia lắc đầu nói:

“Không ta không phải Bishamonten gì cả, ta đang đánh nhau với Oda Nobunaga thì đột nhiên xuất hiện ở đây, không thể hiểu nổi!”

Anh Huệ giật mình hỏi:

“Người cũng bị đưa đến đây à?”

Đang định trả lời thì từ ngoài cửa hang vọng vào một tiếng hét:

“Con chó Kenshin đâu, ra ngay đây cho ta, ta ngửi thấy mùi của mi rồi!”

Uesugi lắc đầu, nói với giọng than thở:

“Thằng Nobunaga đúng là mũi chó mà!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đánh nhau trên đảo

Trước cửa hang, một tên cao lớn như con gấu, trên cái đầu hói một nửa có một búi tóc toán loạn, khuôn mặt tỉnh tỉnh, môi trề, mắt lồi đập vào tầm nhìn của đám người Nguyễn Huệ. Giọng nói như bò rống vang lên:

“Uesugi hôm nay ta với mi phải làm rõ trắng đen ở đây!”

Hầm rầm vầu của Gi hát lên nói:

“Ta không có gì để nói với mi cả, rõ ràng là nàng yêu ta, con tỉnh tỉnh nguoi cứ ảo tưởng!”

Nobunaga không phục hét:

“Không đúng nàng yêu ta, Miyabi yêu ta, mi rõ ràng là đến sau!”

Gi vầu lắc lắc đầu, nói chuyện với thằng ngu đúng là hại não mà, cây kiếm bảy cạnh của hắn giơ lên chỉ vào mặt Naga rồi nói:

“Nói nhiều làm gì, đánh một trận ai thua thì kẻ đó rút lui!”

Ga Gấu gật gật đầu, tay sờ bên hông, rút ra một thanh kiếm nhật nói:

“Đứng ý ta, lại đây nào thằng mặt phụ khoa!”

Trận chiến nổ ra trước sự chứng kiến của đoàn người Nguyễn Huệ, thấy hai thằng đàn ông lẫn xả vào nhau, một trong Thất Hổ Tướng tiến lại gần anh Huệ nói nhỏ:

“Chúng ta có nên rời khỏi đây không?”

Quay mặt lại nhìn một cái, anh Huệ nói:

“Cứ ở lại một lúc xem thế nào đã, chưa chắc hai người này là quân địch!”

Đang định nói thêm thì bàn tay to đùng với nhiều vết sẹo của anh Huệ đã ngăn vị tướng lại, hai chị em họ Vương đằng sau cũng mắt tròn mắt dẹt nhìn trận chiến trước mắt, Thúy Vân thì thắm vào tai chị:

“Chị em mình có nên vào trong hang không, em không thích ở đây, bọn người Nhật này thật khó coi!”

Gật đầu coi như đồng ý, họ đều là khuê nữ, khói lửa chiến tranh cùng chém giết vốn không phải là việc của họ.

Lãnh thổ Trung Quốc, Thủ Đô Bắc Kinh. ...

Một người béo phệ đang ngồi trên ghế vàng trong Kim Loan Điện, Từ Cẩm Thành, giọng nói ồm vang, có lực từ người đó phát ra:

“Đám quân của Nhạc Phi đã đi chưa?”

Một người mặc vest đen tiến lên, tay cầm một cái iphone nói:

“Bẩm Bệ Hạ, đám người Nhạc Phi đã khởi hành rồi, khoảng mười phút nữa sẽ đến nơi!”

Tần Thủy Hoàng gật gật đầu, xong quay sang hỏi người cầm kiếm bên cạnh:

“Cái Nhiếp, mi nói xem lần này, đám người Phong Thần sẽ phái ai ra?”

Người đứng bên cạnh Tần Thủy Hoàng luôn luôn là Thánh Kiếm Cái Nhiếp, hộ vệ số một ngắm nghĩ một lúc rồi nhìn Chính béo nói:

“Theo thần đoán lần này Thập Bán Tiên sẽ ra trận ạ!”

Chính béo đung đưa cái cổ nung núc thịt của mình hỏi:

“Nguoi muốn nói đến Thập Tuyệt Trận!”

“Dạ vâng thưa Bệ Hạ!”

Tần Thủy Hoàng vỗ đùi đánh đét một phát, làm vang vọng cả cung điện, hần cười to:

“Được lắm, lần này quân ta chắc thắng!”

“Bệ Hạ anh minh!”

Đám người ở dưới cùng hô vang khẩu hiệu như những con vẹt, kẻ thì cười thầm, kẻ thì lo lắng, kẻ ngáp ngáp dài, thật là lộn xộn.

“Sắp đến chưa?”

Khanh đệ ngồi đằng sau phi kiếm hỏi dồn lão Bọ, đây là lần thứ ba hần đã hỏi trong vòng năm phút. Bọn họ đã bay ra đến biển, nhưng do Tuyết ca ngất dọc đường nên không thể nhớ rõ đường đi, lòng vòng tầm nửa tiếng làm ai cũng sốt ruột cả.

“Chú đúng là phé vật, có đường cũng không nhớ!”

Anh Gióng vừa điều khiển ngựa quay đầu vừa chửi Tuyết làm khuôn mặt Thất Hổ Tướng trở nên đỏ bừng, cố giải thích một câu:

“Không phải lỗi của em mà, lúc đó bị lừa, em chạy bán sống bán chết, làm sao mà nhớ được!”

Anh Giông đang định nguyên rủa thêm vài câu thì bỗng nhiên con ngựa của Tuyết ca hí dài một tiếng.

“Có chuyện gì vậy?”

Anh Đình đang nằm ngủ trên lưng rùa bỗng giật mình tỉnh giấc, ngẩng đầu lên nhìn xung quanh hỏi.

“Đến rồi!”

Anh Tuyết hét lên, hóa ra ngựa của hần nhớ đường, đúng là ngựa được xếp hạng có khác, bốn vó vung lên, nhắm hướng mặt trời mà tiến tới. Từ đằng xa, tiếng đánh nhau cũng đã phá tan tầng âm thanh xung quanh, tiếng hò hét, tiếng kêu la thảm thương âm trời.

“Đồng đội của người ở đâu?”

Gióng vội hỏi Tuyết đằng sau, nhưng đáp lại chỉ là một cái lắc đầu, thờ dài một hơi, anh Gióng ra hiệu cho mọi người giảm độ cao, bắt đầu đánh giá xung quanh hòn đảo. Chiến trận nằm ở giữa trung tâm, còn bên ngoài, tàu thuyền có cái chìm cái nổi, lửa cháy bập bùng.

“Chúng ta nên đi men theo bờ biển thôi.”

Đại Tướng Hưng Đạo phát ra mệnh lệnh ngay tức thì, nhìn chiến trường và đánh giá là một thứ ít ai có thể giỏi hơn anh Tuấn được. gần trăm cái đầu cùng gật một phát, không một tiếng động, đoàn người của Khanh đệ đã tiến vào hòn đảo mà không ai hay biết.

Trận chiến giữa hai người đàn ông Nhật đang đến hồi gay cấn, quần áo trên người đã trở nên xộc xệch, chỗ rách chỗ gần rách, làn da trắng như lợn cái như ả như hiện trước sự chứng kiến của Thất Hổ Tướng và anh Huệ.

“Chịu thua đi, mi không phải là đối thủ của ta đâu!”

Gi vầu vung thanh kiếm bầy cạnh của mình lên chém xuống một phát thật mạnh, hần vốn được người Nhật sau này tung hô là Bishamonten (Chiến Thần) nên cho dù Ga nhìn có vẻ hồ báo hơn nhưng thực tế hần đang ở thế yếu.

“Ta nhìn mi lâu lắm rồi, đừng tưởng khi đến đây được vài tuần thì ân oán ngày xưa sẽ xóa bỏ!”

Ga gầm lên một tiếng, toàn thân cơ bắp bỗng phình to một cách lạ thường, khuôn mặt tỉnh tỉnh bỗng trở nên chân thật hơn bao giờ hết, lông đã bắt đầu mọc dài trên đó. Cơ thể hần chỉ trong phút chốc đã cao lên hơn hai mét, hai chiếc răng nanh sắc nhọn đã trồi lên, hú dài một tiếng Ga nói:

“Bishamonten thì sao, ta là Quỷ Vương!”

Đúng vậy, Quỷ Vương Oda Nobunaga trong lịch sử chính thức xuất hiện, một kẻ máu lạnh, tàn nhẫn nhất thời bấy giờ đã ở ngay trước mặt.

Thấy đối thủ trước mặt mình đã biến hình, Gi cũng không thua kém, hần cầm mạnh cây kiếm xuống đất, một trảng thần chú phát từ cái miệng vầu. Một luồng sáng chói lòa từ Gi phát ra khiến mọi người xung quanh phải che mắt lại. Qua khoảng mười giây chờ đợi, một bộ giáp vàng đập mạnh vào mắt mọi người, hình thể của Gi cũng lớn đùng không hề thua kém Nobunaga đang đứng đằng trước.

“Đừng tưởng chỉ mình mi biết biến hình nhé!”

Một Thần một Quỷ lại lao vào nhau, lần này đám người của anh Huệ phải lùi về đến cửa hang, đột nhiên một người từ đằng xa chạy đến hét:

“Dừng tay, Nobunaga đại nhân, mong ngài dừng tay!”

Một tên mặt doi tai chuột nhảy vào giữa trận chiến ngăn cản hai người, Ga vừa nhìn thấy đã kêu lên:

“Hideyoshi, mi làm gì ở đây?”

Giọng nói mang âm hưởng chọi búa nhưng không kém phần nộ vang lên:

“Thưa đại nhân, ta luôn đi theo ngài mà, vừa rồi chỉ là thần đi thăm dò, tìm hiểu nơi này, nay về đây để thông báo.”

Vừa dứt lời tên này đã quay sang nhìn Gi vầu nói:

“Mong bishamonten cũng dừng tay lại, bọn lính của Trung Quốc đã đổ bộ lên hòn đảo này và đang giết những người dân của ta, giờ chúng ta phải hợp sức lại.”

Lời nói khủn thiết của tên mặt doi tai chuột hướng về Gi vầu làm cây kiếm đang định vung lên phải hạ xuống, một Thần một Quỷ đã trở lại hình dạng ban đầu.

Đám người anh Huệ đều đã đứng lên, ngồi xem cũng đã đủ, tiến lên hỏi Hideyoshi:

“Người nói quân Trung Quốc đang chém giết ngoài kia?”

Đôi mắt híp của mặt doi đánh giá anh Huệ rồi nói:

“Đúng vậy, mà bọn mi là ai, sao lại ở đây với Ga đại nhân?”

Anh Huệ tiến lên giải thích:

“Bọn ta đều đột nhiên xuất hiện tại nơi này và bị bọn người Trung Quốc tấn công, ta hy vọng chúng ta có thể liên minh để thoát khỏi đây, xin tự giới thiệu ta tên là Nguyễn Huệ và là người Việt.”

Đang định từ chối thì Ga đã ngăn thuộc hạ của mình làm điều đó, hấn nói:

“Bọn mi có thể giúp gì chúng ta?”

Dường như đã đoán được tên Ga sẽ hỏi điều đó, khí thế của anh Huệ bỗng tản mát ra xung quanh, đôi mắt trở nên sắc lạnh, giọng nói âm vang hướng về Ga mà trả lời:

“Nếu mi không biến hình, ta tự tin trong vòng một phút mi sẽ phải chết!”

Toàn thân Nobunaga bỗng trở nên run rẩy, cảm giác này đã lâu không đến với Quỷ Vương từ cái hồi một tổ đội Ninja đến ám sát doanh trại của hắn, chỉ cần nhúc nhích một ly thôi mình sẽ chết mà không hiểu vì sao.

Gi vầu cũng cảm nhận được sức ép kinh khủng đến từ anh Huệ, một chiến binh luôn rất miễn cảm với nguy hiểm, đặc biệt là cái thứ nguy hiểm mang nặng hơi thở của chết chóc, nuốt một ngụm nước bọt đắng nghét, Gi nói:

“Cũng được, có người hỗ trợ cũng tốt mà!”

Ga cũng gật gù đầu, anh Huệ thấy vậy cũng thu lại sát khí của mình, rồi nói với một trong Thất Hồ:

“Vào gọi hai người con gái kia ra đi, chúng ta nên rời khỏi đây thôi!”

“Hihi!”

Một tiếng ngựa kêu vang lên, đoàn người đang đứng bỗng giật mình quay lại đằng sau, một con bạch mã bỗng lao vút như gió đến bên cạnh anh Huệ.

“Người ở đây, cuối cùng cũng đã tìm thấy!”

Tiếng kêu ồm ồm của Tuyết ca đã làm lo lắng trong lòng Nguyễn Huệ hạ xuống, không một chút chần chừ, anh Huệ chạy lại vỗ vai Tuyết:

“Mi về rồi, có tìm được người cứu viện không?”

Tuyết quỳ xuống nói:

“Đã không làm nhục mệnh của Bắc Bình Vương, thần đã mang được người đến!”

Đỡ Tuyết dậy anh Huệ cười nhẹ một tiếng:

“Tốt lắm, không làm ta thất vọng, nào, hãy đưa người mi mời đến đây đi!”

Tuyết gạt đầu rồi nói vọng vào lùm cây:

“Ra đi mọi người, đều là bên mình cả!”

Đám người Khanh đệ lần lượt chui ra, đôi mắt tên nào tên nấy đều lần lượt lướt đi lướt lại trên người anh Huệ làm sau gáy Bắc Bình Vương bỗng chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Mi là vua à?”

Anh Tuấn phát ngôn gây shock rồi lại bắt đầu đánh giá người đàn ông được gọi là Bắc Bình Vương này. Ngắn người một lúc Huệ nói:

“Không biết vị anh hùng này là ai?”

“Trần Quốc Tuấn!”

Lại một câu gây shock khác làm Quang Trung ngẩn tò te, đành định quay sang hỏi Tuyết thì từ chính giữa hòn đảo phát ra một tiếng cười quái dị. Mọi người đều hướng ánh mắt của mình về phía đó, có một người con gái đang lơ lửng giữa trời, đột nhiên Gi và Ga hét lên:

“Miyabi!”

Khanh đệ cũng nhìn theo nói to:

“Maria Ozawa!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Đến thật đông

Sau tiếng hét của Khanh đệ, gương mặt như trong Thảo Cầm Viên của hai tên người Nhật bỗng quay sang nhân vật chính của chúng ta với nét ngạc nhiên:

“Mi biết nàng sao?”

Giật mình nhìn Gi và Ga, Khanh đệ hỏi:

“Hai người các ngươi cũng biết cô ta à?”

Gi cùng Ga nhìn nhau một cái rồi cùng đồng thanh nói:

“Cô ấy là người yêu của ta!”

“Phụt!!”

Khanh đệ cố nén cười, khuôn mặt hần trở nên vặn vẹo một cách lạ thường, cơ miệng nửa nhếch nửa muốn hạ xuống, đúng là quá khó cho anh bạn trẻ. Tuấn thấy Khanh có biểu hiện lạ thường liền thì thầm hỏi:

“Chú làm sao thế?”

Chiếc hộp Pandora đã được Khanh đệ bật mí, hần nói nhỏ vào tai anh Tuấn kèm thêm tiếng cười khặc khặc rất đều giả:

“Người mà hai tên kia nhận là tình nhân là một diễn viên AV!”

Anh Tuấn mặt hơi dài ra một chút hỏi:

“Diễn viên AV là cái mẹ gì, anh chỉ biết diễn viên tuồng thôi!”

“Hóa ra anh Tuấn chưa bị tiêm nhiễm cái này, hồng thật, một môn nghệ thuật của cả thế giới mà không được tuyên truyền thì quả là một tội lỗi lớn!”

Khanh đệ thăm nhủ một câu rồi ghé tai anh Tuấn giải thích:

“Bla Bla XXYY, hiểu chưa đại ca?”

“Ồ Ồ!”

Sau năm phút giải ngố, khuôn mặt anh Tuấn cũng đã đỏ bừng, vụn vụn không khác gì Khanh đệ lúc trước, ném cho hai tên Gi, Ga một ánh nhìn thâm ý rồi Tuấn nói với Hồng Khanh:

“Về chú cho anh xem phim của em này nhé!”

“Khắc Khắc Khắc!”

Hai giọng cười bí ối vang lên làm đám người đang đứng phải nhìn lại, vốn lạnh tranh, Sói ca chạy nhanh đến hỏi:

“Có chuyện gì hot mà cười hai mình thế?”

May mà cún ngố cũng không ngu lắm, chỉ nghe thấy chữ “AV” là khuôn mặt nước dãi lại xuất hiện, ba tên anh hùng giờ không khác mấy Sở Khanh là mấy, mà không biết họ Sở có đến đây nữa hay không, hãy đợi những hồi sau của tác giả.

Hiệu ứng đám đông đã đem lại kết quả không ngờ, chỉ ba mươi giây cùng với cái miệng của Sói đã truyền tải hoàn toàn thông điệp bổ ích đến toàn thể đội ngũ của chúng ta. Ngoài hai Chì ra thì không ai không hiểu, toàn dân lẫn lộn bụi hoa mà, chưa kể Trãi còn có năm bà vợ, hần mà không hiểu thì đập đầu đi là vừa.

Nhưng không ai ngờ rằng, Du già lẳng từ bỗng nhiên im lặng đến lạ thường, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào hai người con gái đi đằng sau đoàn người, miệng lâm bầm:

“Giống, giống quá, phải chăng là nàng?”

“Bốp!”

Thấy người đồng đội của mình ngẩn ngơ, Sói ca liền vỗ vai lão một phát thật mạnh nói:

“Ngẩn ngơ gì vậy, sắp đánh nhau rồi kìa!”

Lão Du giật bản mình, dòng nước dãi sắp rớt đất nay đã rơi hần xuống, quay mặt lại nhìn khuôn mặt kèm theo cặp kính của Sói lão nói:

“Con cún già trí thức kia, làm anh giật cả mình, mà đến nơi rồi sao?”

Không thèm đôi co với lão này, Sói chỉ chỉ tay về phía trước:

“Nhìn xem kìa!”

Hai mắt Du đi theo hướng chỉ của Sói, phía trước là một chiến trường hỗn loạn, tiếng la hét vang vọng khắp nơi, tiếng gầm của những hòng súng như muốn cướp đoạt hết thảy những linh hồn mỏng manh.

“Thật kinh khủng, ta đoán hơn mười ngàn người đã nằm xuống rồi!”

Máu, xung quanh toàn là máu, ánh nắng rực lửa từ mặt trời càng làm những mùi tanh hôi trở nên nồng đậm. Gi quay lại nói với Ga:

“Hai chúng ta tạm dừng tranh chấp, người Nhật của chúng ta chết quá nhiều rồi!”

Ga cũng gật gù đầu, rồi hướng về anh Huệ nói:

“Mong người anh hùng giúp đỡ chúng ta, Nobunaga ta sẽ luôn là đồng đội của Ngài!”

Nguyễn Huệ nhìn chiến trường phân tích một hồi rồi mở miệng:

“Được, chỉ mong người giữ lời!”

Nobunaga đưa tay lên nói:

“Một võ sĩ sẽ không bao giờ nuốt lời, nếu điều đó xảy ra ta sẽ mổ bụng tự vẫn!”

Gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Huệ nói với đám người:

“Ở đây ai có tốc độ nhanh nhất?”

Khanh đệ nhìn xung quanh đoàn người rồi nói:

“Có khoảng sáu người, nhưng một người phải chờ trời tối!”

Anh Huệ không hiểu lắm hỏi:

“Tại sao phải chờ trời tối, mà thôi, sáu người là đủ, các vị hãy đi vòng ra đằng sau địch tập kích hậu phương, những người còn lại đi theo ta vào tiền tuyến!”

Anh Tuấn ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

“Cũng được, nhưng cho ta mượn con ngựa nhé!”

Rồi ánh mắt anh Tuấn hướng về con ngựa trắng của Tuyết, trên đường đến đây đại tướng đã quan sát không ngừng nghỉ, lúc trước cũng đã sờ thử, không thể kim lòng mà muốn cưỡi một phen.

Tuyết cũng khá dễ tính nói:

“Được thôi, nhưng hãy bảo vệ người bạn này của ta một chút, hàng hiếm đó đại ca!”

Tuấn gật đầu lia lịa, rồi chạy thẳng đến bên con ngựa trắng đang hú hí với Hắc Mã của anh Gióng, sờ sờ vuốt vuốt vài cái rồi thì thầm:

“Từ nay theo anh nhé, đảm bảo sẽ mi sẽ không hối hận!”

Sút cho anh Tuấn một phát rồi chạy thẳng về Tuyết dụi dụi cái đầu vào lòng Thát Hồ Tướng làm hấn lại phải an ủi trái tim bé nhỏ một phen. Sau năm phút, cuối cùng thì Ngựa cũng đánh phải về đội của Tuấn, trận chiến bắt đầu.

Trong một chiếc thuyền quân sự đang di chuyển trên biển, hơn ba trăm người đang chen chúc với nhau, người đi quá đông mà thuyền lại hơi nhỏ nên vài người đã phải ngồi trên sàn tàu. Một đám còi trần vì điều hòa hồng, trên lưng bọn chúng xăm bốn chữ “Tinh Trung Báo Quốc” nhìn rất bắt mắt.

“Im lặng quá đi, kể truyện cười cái xem nào!”

Một người con gái xinh đẹp đang vuốt ve chín cái đuôi sau lưng mình, cổ áo nửa mở nửa khép nhưng dường như nó không hiệu quả với những người xung quanh.

“Con cáo mi đừng có than vãn nữa, cũng đừng trưng ra cái bộ dạng đó, thật xấu hổ khi ta phải làm đồng đội với mi!”

Một trong mười vị tán tiên Kim Ngao Đảo hét lớn, bọn họ vốn căm ghét Đất Kỳ, do con cáo này mà không được lên bảng Phong Thần khiến mười người phải chui xuống địa ngục chịu phạt.

“Ta không thèm nói chuyện với ngươi, thật bốc mùi, Tỳ Bà muội gảy một khúc cho đỡ buồn đi!”

Lại một người con gái nữa xinh đẹp không kém, đúng là chị em họ Hồ, toàn là hại nước hại dân:

“Thôi mà tỷ, sắp đến rồi chịu khó một chút đi!”

Lại vịn vịn thân hình một cái, Đất Kỳ bĩu môi:

“Toàn một đám người không cười không khóc, may mà sắp đến chứ phải ngồi đây thêm nửa canh giờ chắc ta buồn chết mất!”

Một người ngồi trong góc, tay cầm một cái khăn lau lau thanh Phụng Thiên Họa Kích, cái lạnh từ món vũ khí tỏa ra làm người khác không dám tiến lại gần, chỉ có con ngựa đỏ rục dậm cọ vào người hấn mà thôi.

Quay lại chiến trường...

Đội của Khanh đệ đã được tách ra làm hai, một nhóm gồm anh Tuấn, anh Gióng, Sói, Ngân muội, hai thầy trò lão Bọ thì đi vòng ra đằng sau quân địch. Còn lại, Văn Miếu tướng, đám ánh Trãi lo hậu cần, Khanh đệ, anh Đình cùng người mới Gi, Ga, anh Huệ làm một tổ đội để tiến thẳng vào chiến trường.

Maria vẫn đang lơ lửng trên không, Gi lo lắng quay sang hỏi Ga:

“Nàng làm sao mà lại ở trên trời thế nhỉ?”

Như nhìn một thằng ngu, Ga chữ:

“Ta làm sao mà biết được!”

Anh Huệ đứng cạnh thật muốn chửi “hai thằng ngu” nhưng nói đúng không được nói to, bây giờ đang là liên minh, xong trận sẽ chửi sau, Anh quay sang nói với Tuyết:

“Vừa rồi trên đường đến đây, mi có phát hiện gì không?”

Tuyết cười khỏ rồi đành phải nói thật:

“Vừa rồi em bị lạc đường, chạy đông chạy tây chả thấy gì, cũng không chú ý có gì!”

Anh Huệ thật muốn ngẩng mặt lên trời mà chửi to, team toàn thằng ngu thế này, đang chuẩn bị nói thêm vài câu thì bỗng nhiên thân ảnh của Maria bắt đầu chuyển động một cách kỳ dị. Sắc mặt của cô bắt đầu vận vẹo, miệng thò ra những hơi dòn đập, sau khoảng một phút mắt Maria đột nhiên mở ra, tròng mắt trắng bệch. Một tiếng hét thất thanh từ trên cao vọng xuống như muốn xé tan bức tranh đầy máu bên dưới.

“Miyabi!”

Hai tên Nhật hét lên thất thanh, bốn con mắt đỏ rực nhìn lên bầu trời mang theo sự lo lắng vô hạn. Đang định lao lên thì bỗng một luồng sáng từ trên trời chiếu thẳng vào Maria, càng ngày luồng sáng càng mở rộng ra. Sau một vài hô hấp, bên cạnh của Maria xuất hiện thêm hàng loạt người, Khanh đệ bên dưới hét lên:

“Trời ơi, Saori Hana, Ameri Ichinose, Risa Tachibana.... toàn là nữ thần!”

Lão Trãi đằng sau liền hỏi:

“Sao chú biết mấy người đó hay vậy?”

Khanh đệ gãi gãi đầu, ngượng ngùng nói:

“Hồi xưa, mỗi tối đệ đều luyện công với họ, à nhầm với phim của họ!”

Trãi vỗ vỗ vai Khanh đệ nói lời tâm huyết:

“Về cho anh luyện với nhé!”

Khanh đệ nhìn lão Trãi, rồi cả hai cùng cười, bất thành linh trên trời vọng xuống một bài hát, một dàn thánh nữ cùng đồng thanh, đôi đũa sau thì múa may như tiên nữ. Anh Đinh đứng bên cạnh bỗng hét lên:

“Bịt tai vào mau lên!”

Không nghi ngờ đồng đội, đó là điều đầu tiên phải biết khi lên chiến trường, cả đám không ai bảo ai mà cùng lấy tay bịt chặt hai lỗ tai. Điều bất ngờ xuất hiện, đám quân của Trung Quốc bỗng ngẩn ngơ rồi bắt đầu chạy thẳng về phía của các thánh nữ mặc kệ cho quân Nhật xả đạn vào người.

Chỉ vài khắc trôi qua, phải đến hơn một ngàn người đã bị giết, không những thế đám người chạy đến càng ngày càng đông, máu chảy không ngừng. Đội cả Khanh đệ chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng thì cả đám rùng mình một cái, gáy tên nào tên nấy mồ hôi lạnh chảy như mưa.

Liveshow được khoảng thêm năm phút thì bỗng từ phía nửa hòn đảo bên kia phát ra một tiếng cười chói tai:

“Không ngờ cũng có người dùng chiêu này, để xem ai hơn ai!”

Người phát ra tiếng cười chính là Đất Kỷ, hóa thành nửa người nửa cáo, Kỷ cũng đã bay lên ngang lưng trùng trời nhìn dàn đồng ca rồi nói:

“Lên nào hai em, không thể thua được!”

Một Tỳ Bà Tinh, một Cửu Đầu Trư Kê Tinh đều hóa thành hình người, Tỳ Bà Tinh đánh đàn, Trư Kê Tinh thổi sáo còn Đất Kỷ đã dùng pháp lực tạo thành một cây trụ rực lửa trên bầu trời và bắt đầu ca hát.

Đằng sau ba chị em, Thập Bán Tiến đồng thanh nói:

“Lập trận xong, chờ người vào rồi giết hết!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Vào trận

Trong một bụi cây gần đám quân của Trung Quốc...

“Mấy giờ rồi?”

Anh Tuấn quay sang hỏi lão Bọ, họ đã ở đây được hơn ba mươi phút, chứng kiến toàn cảnh đến và lập trận của đám người Phong Thần.

“Năm giờ năm mươi phút chiều, chỉ còn mười phút nữa là trời tối!”

Anh Tuấn gật đầu tỏ vẻ đã biết, quân địch đã có cứu viện làm cho kế hoạch phá hoại chớp nhoáng của đội móc máy bị phá sản. Giờ đây, phải đợi khi nào mặt trời lặn, Ác Nữ của Ngân muội hiện hình mới làm tăng cơ hội đánh vào đội quân của địch hơn.

Đột nhiên mây đen giăng kín bầu trời, cuồng phong bắt đầu kéo đến còn nhanh như bão giá, cát bụi mù mịt đầy trời. Tại chính giữa hòn đảo, âm thanh chém giết vang vọng hơn bao giờ hết, làm cho người nghe cũng có cảm xúc tiêu cực.

Một cảm giác lạnh gáy chợt xuất hiện đằng sau anh Tuấn, lại là mái tóc trắng, lại là khuôn mặt xinh đẹp cùng với đôi mắt vô tình đến cùng cực, Ác Nữ đã xuất hiện, cô nói:

“Sao ta lại ở đây, có chuyện gì vậy?”

Thở dài một hơi, xinh đẹp thật đấy nhưng đôi lúc lại quá phiền phức, cả đội lại bỏ ra thêm năm phút giải thích cho Ác Nữ. Hình như sau khi thay đổi trạng thái, IQ của Ngân muội được tăng cao một cách đột ngột, chỉ với vài lời ngắn gọn nàng đã nắm bắt được, cuối cùng nói:

“Vây là nhiệm vụ của ta là lao vào và giết thôi đúng không?”

“Ồ có thể nói là như vậy!”

Anh Tuấn nói với giọng không thương không phạt, nhìn đám người chém giết một lúc rồi quay sang hỏi mọi người:

“Các người nhìn sức chiến đấu của quân địch xem có thể cân được bao nhiêu?”

Anh Gióng miệng ngậm cọng cỏ đứng đưa lạnh nhạt nói:

“Trừ bọn Phong Thần ra, anh cân được cả team nó!”

Cả đám đang ngồi xôm tý nữa thì ngã ngửa, đúng là Thánh có khác, phán thôi rồi, lão Bọ cũng đưa ra ý kiến:

“Anh cũng chỉ ngại bọn Phong Thần, chứ mấy tên quèn này chắc chỉ hai kiếm thôi!”

Lại một tên nữa ảo tưởng sức mạnh, anh Tuấn thật muốn chửi to, Tử Tiêu bên cạnh có vẻ khiêm tốn hơn nói:

“Ta thấy tên cười con ngựa đỏ kia cũng đáng sợ, còn lại thì vô tư đi!”

Con Sói vừa giải quyết nỗi buồn ở bụi cỏ bên cạnh xong, chạy lại nói ngay một câu bốc mùi:

“Ta chả xoắn ai, chỉ sợ đồng đội ngu thôi!”

Cả đội lại nháo nhào, kẻ cân bản đồ, kẻ gánh team, nói chung là ảo tưởng đến nỗi làm người nghe muốn bịt hai lỗ tai lại. Anh Tuấn đã chịu hết nỗi, gầm lên:

“Tất cả im lặng đi!”

Không khí lặng im đã được lấy lại, thấy lời nói có hiệu lực, Tuấn e hèm một cái rồi phát biểu:

“Không được khinh địch, theo như ta thấy, khoảng giữa quân địch khá yếu, đánh vào đó sẽ có hiệu quả hơn!”

Tất cả hướng ánh mắt của mình theo tay chỉ của anh Tuấn, rồi gật gù, lão Bọ nói:

“Được đấy, ở giữa toàn cầm vũ khí thô sơ lại ít, sẽ dễ hơn đám đông cầm súng máy ở đằng trước!”

Kế hoạch đã được vạch ra, còn lại chỉ là tấn công thôi, đoàn người ở giữa cũng vừa tầm, ba trăm quân của Nhạc Phi thôi.

Theo như những thông tin trong cái đầu tuyệt vời lưu lại, tác giả nhớ không nhầm, đám này hồi xưa cân được một tổ đội mười nghìn thắng thì phải, chưa kể tên Nhạc Phi to con, ánh mắt sắc như hồ săn mồi, đang đứng như một vị thần giữa ba trăm người mà chỉ đạo.

Chính giữa chiến trường, một tràng đồ sát đang diễn ra rất kịch tính...

Bào Lạc được Đất Kỷ dựng lên giữa trời, thân trụ tỏa ra sức nóng khủng khiếp, không khí xung quanh do bị ảnh hưởng cũng trở nên hết sức vặn vẹo. Mười con rồng được khắc trên Bào Lạc như mười dòng nham thạch quấn xung quanh thân trụ, đôi lúc lại có một ngọn lửa phóng ra từ đó, nhìn rất đáng sợ.

“Đừng sợ, bỏ tay ra đi!”

Tiếng nói từ đằng sau Khanh đệ như xuyên thẳng vào óc của đoàn người, tất cả đều giật mình rồi nhìn quanh, người tạo ra âm thanh đó chính là hai chị em họ Vương. Trên tay mỗi người đều xuất hiện một loại nhạc cụ, người chị ôm một cây đàn cổ, còn người em thì hai bàn tay đang đặt một cây tiêu trên môi.

Mọi người nhìn một lúc rồi anh Huệ gật gù đầu ra hiệu, vừa bỏ tay khỏi tai, tiếng nhạc từ hai người liền phát ra, một đàn một sáo tiêu vào không khí tạo thành một vòng bảo hộ.

“Hay quá!”

Mê mẩn trong tiếng nhạc, Khanh đệ không thể kìm lòng mà phải thốt lên, một khúc “Nhất Tiên Mai” làm mọi người say đắm. Như một cơn gió mùa xuân đánh tan hết thấy mọi u buồn, khiến lòng người khoan khoái.

“Là nàng! Chính là nàng!”

Lão Du đang đứng trong hàng ngũ bỗng nhiên thì thầm một câu, hai dòng lệ đột nhiên xuất hiện trên khuôn mặt già nua của Đại Thi Hào. Ngơ ngẩn bước đến bên cạnh, đôi môi đã khô thâm trở nên run run, đang định bước đến thì Khanh đệ hét lên:

“Cẩn thận!” Một tia lửa từ Bào Lạc đã bay về phía họ, trên trời, Đất Kỷ bỗng nhiên nở một nụ cười mê hồn, thì thầm nói:

“Không ngờ cũng có một kẻ nữa dùng âm, thật thú vị!”

Ném cho Tỳ Bà Tinh cùng Trữ Kê Tinh một cái gật đầu, hai người em của Đất Kỷ không nói một lời nào mà cùng chuyển tông.

“Thiên Tiên Từ!”

Thúy Kiều đang đánh đàn bỗng giật mình một cái, ngón tay lướt trên phím đàn cũng khựng lại thoáng chốc, ánh mắt trong suốt hướng lên không trung, nơi Đất Kỷ đang đứng. Miệng ngọc mở ra, Hồ Ly Tinh đã bắt đầu một điệu múa mê hoặc. Hai tay áo rung lên phóng ra hai dải lụa hồng mềm mại kết hợp với bộ trang màu trắng ngọc làm tăng thêm phần dụ hoặc. Lắc chiếc eo thon một cái, ném ra một ánh mắt mê hồn cho đám quân ở dưới, rồi bắt đầu hát:

“Thiếu nữ trong trắng vào chốn bụi trần, Làn đầu gặp nhau bên hồ Tây Từ! Chẳng hiểu được phải trái, thị phi, Một mối tình mang theo bao nỗi hận!”

Tiếng ca trong sáng không nhiễm chút khói bụi trần gian vang vọng khắp đảo, quân lính của bên Nhật như say mê ngọt, ánh mắt dờ dẩn mà tiến thẳng về phía bên trái của hòn đảo. Tại đây, Thập Tuyệt Trận như một cơn cá sấu mở sẵn miệng chờ mồi, từng người rồi từng người bước vào, không một tiếng la hét, chỉ có máu phụt lên mà thôi.

Không chấp nhận yếu thế, bên phía các Idol cũng bắt đầu đẩy tiến độ lên cao trào, lần lượt từng người đứng vào vị trí, đội hình đã không còn toán loạn như trước nữa.

Khác hẳn với chị em họ Vương và Đất Kỷ, bài hát của các Idol không hề thống khổ, bi thương mà lại mang lại nét thanh xuân tươi trẻ làm những con người đang bị mê hoặc bởi điệu múa của Đất Kỷ tỉnh giấc. Quân lính bên Nhật như ăn phải thuốc tăng lực, cơ bắp đột nhiên phình to, tốc độ cũng được gia tăng không ngừng, khiến cho đám binh lính của Trung Quốc đang lao lên bị đẩy ngược lại. Một bài “Watashi no ai” của các idol đã kéo trận chiến về thế cân bằng.

“Cứ thế này, sẽ chẳng đi đến đâu, có lẽ chúng ta phải xuất hiện thôi!”

Anh Huệ nhìn toàn đội rồi nói một câu, đáp lại là hai cái gật đầu nhanh như điện của Gi và Ga, hai tên này đã nóng lòng lắm rồi dường như chỉ ra một hiệu lệnh thôi là sẽ lao lên. Khanh đệ cũng không biết nói gì, hẳn không giỏi về nhìn thế trận cho lắm nên nghe lời anh Huệ. Nhìn thấy mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, nhẹ nhàng rút thanh đao bên hông ra, tính gió, tính lực một lúc rồi hô to một tiếng như sấm rền:

“Lên!!!”

Sau tiếng hét, từ trong bụi rậm, đoàn người Khanh đệ nhảy ra giữa trận chiến, như một chiến thần, anh Đình vừa lao lên đã ném ra một con rồng lửa càn quét. Sự thật là mỗi ngày anh Đình chỉ ném được ra một con rồng mà thôi, nhưng mỗi lần ra trận anh đều ném luôn để lấy tinh thần.

Thất Hổ Tướng cũng tạo thành một thế trận bảy người tiêu chuẩn, món vũ khí đã từng làm mưa làm gió một thời nay lại được sử dụng lại, Hòa Cầu cùng Hòa Hồ liên tục được dùng, lửa bắt đầu lan rộng và nhanh như bệnh đậu mùa. Qua một tuần lẫn lộn cùng anh Tuấn, đám người Văn Miếu đã có tiến bộ rõ rệt, trận hình đã không còn lộn xộn nữa, thay vào đó, chắc chắn như tường thành.

“Giết hết đám người này cho ta!”

Một tên cao to, tay cầm Phụng Thiên Họa Kích chân đạp một con ngựa đỏ như máu xông lên hét to, làm cho anh Huệ đang chặt một tên làm hai mảnh khựng lại, ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt hai người chạm nhau, một từ đồng loạt xuất hiện trong óc hai người:

“Cao thủ!”

Lòn vòn một lúc, anh Huệ phá tan sự im lặng giữa hai bên:

“Xưng danh đi, anh không giết thằng không có tên!”

Nhảy xuống ngựa, tên thanh niên nói:

“Anh tên Lã Bố, chấp chú bốn chân, không thua lại bảo dùng đồ!”

Anh Huệ trẻ môi khinh bỉ nói:

“Anh thấy tốt nhất là chú nên lên ngựa đi, một con súc sinh mà thôi, nó có thể làm khó Nguyễn Huệ ta sao?” Lã Bố thấy vậy cười to một tiếng rồi nhảy lên ngựa quát:

“Tốt, vậy ta không khách sáo nữa!”

“Mẹ, hóa ra gặp thằng không biết xấu hổ!”

Chưa thấm một câu, anh Huệ bắt đầu tiếc khi nói câu vừa rồi, nhưng lời nói như bát nước đổ đi làm sao lấy lại, thủ một thế, hai tay nắm chặt thanh đao không một kẽ hở. Lã Bố thấy vậy vỗ vào mông ngựa một phát, Xích Thố như một Ferrari lao đến, cuồng phong cùng cát bụi hướng về mặt anh Huệ nhằm cản tầm nhìn.

“Cheng!!”

Hai món vũ khí va chạm vào nhau, tạo ra những tia lửa, cả hai đều ngang sức sau màn khởi động.

“Ầm Ầm!!”

Đột nhiên mặt đất nơi anh Huệ cùng họ Lã đứng nứt toác ra, tạo hình giống hệt như một mạng nhện, cả hai cùng ngựa mặt lên trời cười to:

“Tốt lắm, thống khoái!”

Cùng lúc này, trong lùm cây phía hậu phương Trung Quốc, sáu người hai ngựa đang nằm bẹp trên đất, khuôn mặt đã được đắp bởi bùn lầy, anh Tuấn nhìn năm người còn lại rồi ra mệnh lệnh:

“Đánh nhanh thắng nhanh!”

Cả đám gât gât đầu, rồi hòa mình vào ánh chiều tà nhuộm màu máu, đội đánh lén đã bắt đầu công việc của mình!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Mặt trận thứ ba

Rón rén những bước chân, nhẹ nhàng như một con báo chuẩn bị săn mồi, không thể ngờ với cái thể hình cao gần hai mét của anh Tuấn lại có thể bước đi một cách như vậy. Đội hình đánh lén đã tản ra mỗi người một phương, nhưng đích đến đều là đám người cầm binh khí thô sơ ở giữa toán quân địch. Hít mạnh luồng khí biển mát lạnh, mùi muối hòa quyện mùi máu làm Đại Tướng nhớ đến một bát tiết canh vịt ngon lành.

“Lên hay đội?”

Không chắc chắn lắm về vị trí hiện tại của mình, đừng tưởng chỉ có ba trăm người mà khinh thường, tư thế nghiêm chỉnh, sáu trăm con mắt như sáu trăm ngọn đèn pha khiến một con kiến cũng không thể thoát được. Bạch Mã của Tuyệt ca cũng im lặng đứng bên cạnh, đến thờ cũng không dám thờ mạnh, dây thần kinh một người một ngựa đều căng thẳng như dây đàn.

Đại tướng đang ngồi tính gió thì bỗng từ đằng xa, tiếng ngựa hí của anh Gióng đã vang lên, như một con bão đen của biển Đông, quét hết tất cả mọi vật cản trên đường đi của mình, Thánh Gióng như một chiến thần mà lao vào.

“Chết tiệt, sao vào sớm mười lăm giây rồi!”

Không hài lòng lắm với anh Gióng, anh Tuấn nói thầm một câu tức tối, nhưng vì mọi sự đã rồi, không thể làm gì hơn là lên ngựa và đi, rút thanh đao được Mã Lương vẽ cho, anh Tuấn giật dây cương và tiến lên.

Cùng lúc đó từ bốn phía còn lại, bốn bóng người cũng nhảy ra, phi kiếm, dao găm, roi da cùng bộ móng vuốt của Sói lóe sáng cả một góc trời.

“Có đánh lên!”

Tường chừng phải mất năm giây quân địch mới phát hiện ra nhưng không ngờ tổ chất của ba trăm người quá cao, bốn giây đã báo động được tập kích của đám người anh Tuấn. Nhưng đừng sợ Bỉ ỏi, bốn giây cũng quá đủ cho một giây tre của anh Gióng rồi, cái thứ vừa thô vừa cứng ngang Định Hải Thần Châm của Khí Đá đã kịp quét ngang ba trăm người. Tường chừng máu sẽ chảy, óc sẽ rơi, nhưng kỳ lạ thay, chẳng có gì xảy ra cả.

“Không thể nào!”

Sáu người đứng hình trong nửa giây, miệng há hốc đến nỗi có thể nhét vào một quả trứng hoặc một quả rươi, nhưng chiến sự không dành cho kẻ đang sợ hãi, sáu người không ai bảo nhau mà lại cùng tấn công một lần nữa.

“Dàn trận!”

Một tiếng hét như sấm nổ từ người đàn ông cao to đang đứng giữa trận hình của quân Trung Quốc, tay hắn cầm một lá cờ đỏ như máu phất lên kết với tấm vải cùng màu sau lưng thêu bốn chữ “Tinh Trung Bảo Quốc” càng tăng thêm vẻ bá đạo. Đoàn người của Nhạc Phi cũng không chậm, một hình tam giác đều cân đối hơn thước kẻ đã xuất hiện. Cùng lúc này, anh Tuấn cũng đã vung đao lên với mong muốn lấy lại tinh thần cho đồng đội của mình.

“Keng!”

Một thanh âm chói tai như sỏi ném ông bơ vang lên, vẫn không có máu!

“Chết tiệt thật!”

Chỉ mới một phút ba mươi giây kế hoạch mà cả đội dàn dựng cả chiều đã thất bại một cách chóng vánh, tính bất ngờ đã mất, giờ chỉ còn cách xáp lá cà mà thôi.

Nửa vầng trăng đồng thời xuất hiện trên mép của Nhạc Phi và anh Tuấn nhưng một cái ngửa lên còn một úp xuống. Đứng giữa toán quân, Thường Thắng tướng quân cười lớn một tiếng:

“Đám ô hợp các ngươi muốn đánh lên ta, không dễ đâu!”

Lời nói phũ phàng xoáy sâu vào tai của sáu người, họ chỉ biết nghiêng chặt hai hàm răng rồi cùng ném cho họ Nhạc một ánh mắt nồng đờm sát khí. Biết chia lẻ sẽ thiệt, anh Tuấn di chuyển dần về phía đồng đội, nói nhỏ:

“Cùng tấn công đi, ta không tin không thể khoét một lỗ nào!”

Anh Gióng, Ngân muội, hai thầy trò Bọ cùng Sói đều hướng ánh mắt nhằm dò hỏi anh Tuấn về đường lối nhưng cái họ nhận được là một lời nói nhạt như nước ốc:

“Nhìn ta làm gì, ta cũng không biết đánh kiểu gì bây giờ, lên bừa thôi!”

Cả đội ném cho anh Tuấn một loạt ánh mắt khinh bỉ, rồi nhìn nhau, anh Gióng đứng bên cạnh không kim được nói:

“Lên luôn đi, anh với chú vào trước.”

Anh Tuấn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi liền ra hiệu cho bốn người còn lại:

“Theo sau anh nhé!”

Cả lũ lại ù ù cạc cạc chả hiểu gì thì hai con ngựa đã lao đi, một đen một trắng kết hợp với nhau đâm sầm vào bức tường bằng giáp thép bóng loáng kia rồi:

“Àm!”

Đình tam giác dường như bị chặt mất, chỉ hai con ngựa đã đẩy ngược được bức tường kia, cùng lúc này Sói ca ồ lên:

“Hóa ra là thế, ha ha, lên thôi!”

Hú dài một hơi, bộ lông màu bạc lại xuất hiện, dài hơn và nguy hiểm hơn xưa, phi kiếm của lão Bọ cũng bắt đầu đánh vồng trên không trung, Ngân muội cũng ẩn mình vào màn đêm chờ cơ hội, roi của Tử Tiêu cũng không chậm, cuối cùng đã có máu!

Tại một mặt trận khác trên đảo....

Hai người một ngựa đang quán chặt lấy nhau, không ai yếu thế cả. Anh Huệ lại vung một đao chém thẳng vào chân ngựa một lần nữa nhưng Xích Thổ đầu phải là con vật ngu ngốc, nó được sinh ra hoàn toàn là để phục vụ chiến tranh. Giờ cao hai chân trước, Xích Thổ đá thẳng vào ngực anh Huệ khiến anh lộn một vòng dưới đất nhưng đáp lại là một nhát đâm thẳng vào hông nó khiến họ Lã ngồi cũng không yên.

“Chết này!”

Vừa mới đứng lên, xung quanh bốn phía vài khẩu súng đã bắn về phía anh Huệ, hòng súng gầm lên những tiếng “tạch, tạch, tạch” liên miên không dứt. Không còn cách nào khác, anh Huệ lại đành lặn một vòng nữa, tuy vậy lần này lại là áp sát đến những tên đang bắn, một đao vung cao lên:

“Phụt!”

Một cái sọ người đã bị bở làm hai dù cho hấn đã mặc đồ bảo hộ, có trách cũng nên trách hấn đã gặp sai người mà thôi. Trôi qua thêm hai giây nữa, bốn cái đầu cũng lần lượt mà rụng xuống, mặt đất đã nứt dưới chân như một cái hồ khổng lồ đang mở miệng hút hết máu của những tử thi xấu số.

Không ngờ anh Huệ cùng Lã Bố đều có cùng một suy nghĩ, họ không đánh nhau nữa mà lao ngược về phía quân địch mà chém giết, cũng đúng thôi, theo như tác giả suy nghĩ, hai người đánh đến sáng mai có lẽ cũng không làm được gì nhau. Tác giả chém thôi, thực ra do quân của hai bên đã phát hiện ra hai người, khiến cả hai bị hòa vào biển người và tiếng súng ngập tràn hòn đảo.

Hai người như giống hệt một con thú hoang lao vào tàn sát, vũ khí múa lên như đánh đàn, một khúc nhạc đầm máu kết hợp với lời bài hát mang hai âm tiết “a a a, á á á” đã biến nơi đây thành địa ngục trần gian.

Tại chính giữa hòn đảo cũng có cùng một khung cảnh tràn ngập xác chết, trận chiến của những người phụ nữ đang đến những khúc cao trào, dưới chân họ là một màu đỏ chấm thêm chút trắng. Tuy biết lao vào sẽ chết nhưng các con tim người lính không thể kìm nén được khi nghe tiếng đàn, tiếng hát của Đất Kỳ và các Idols, đúng là giết người thì phụ nữ, họ luôn giỏi hơn những người đàn ông.

“Bảo người của các người bịt tai lại đi, không làm được thì chọc thủng tai của bọn họ!”

Lời nói sắt đá của Chị Đại hướng về phía Gi và Ga, nhưng đáp lại chỉ cái lắc đầu và câu nói của Gi:

“Họ đã lú lẫn hoàn toàn rồi, tiếng nhạc vốn chạy sâu vào tâm trí họ, có đục thủng hai lỗ tai cũng vậy mà thôi!”

Không chấp nhận câu trả lời này của Gi, Chị Đại nhìn Chị Hai một cái rồi hai người cùng gật đầu, Đại Tượng cùng Tiểu Tượng đã xuất hiện, chúng nó dường như đã to hơn trước gấp rưỡi. Nhảy một cái lên lưng hai nhóc, trên cái lưng to đùng, cùng lúc đó, trên không đột nhiên xuất hiện hai cái trống. Nhẹ nhàng đón lấy, hai Chị cùng một lúc vung tay lên gõ xuống:

“Đùng!”

Âm thanh từ trống đồng lan tỏa ra tứ phía khiến những con người đang điên cuồng vì mê hoặc đột nhiên khựng lại, có tác dụng rồi!

“Đùng!”

Lại một tiếng trống nữa, lần sóng âm thanh như có hình dạng đánh thẳng vào tai những binh lính bên dưới, trong thoáng chốc hơn hai mươi ngàn người dừng lại. Đôi mắt thất thần của họ đã có một tia lý trí mơ hồ ẩn hiện.

Biển Thái Bình Dương, cách hòn đảo khoảng mười phút đi bộ trên không....

Một cái thuyền đang trôi nổi trên mặt nước, mà cũng không thể gọi là một cái thuyền được mà nó là một cái nổi đất lớn thì đúng hơn. Ngồi trong cái nổi có một toán người đang không ngừng thờ dốc, một tên cưỡi trần tay cầm cái dùi to ùng nói:

“Anh Sanh ơi, cứ thế này bao giờ mới vào đến bờ, cái này chạy chậm quá, em bơi còn nhanh hơn!”

Một người đàn ông cao to lực lưỡng, làn da màu đồng thau toát lên vẻ mạnh mẽ không sao tả xiết, hấn nói:

“Chú nói gì thế, cái nổi của anh có biết chạy đâu, nó đang trôi mà! Mà anh thách chú nhảy xuống đấy, mù đường mà còn làm trò!”

Người đàn ông kia ghen hòng không nói được gì, đám người đang ngồi xung quanh lúc này mới mở miệng:

“Sắp đến rồi đó, đi thẳng thêm mười phút nữa, ta ngủ thấy mùi đất rồi.”

Thạch Sanh quay sang nhìn đám người Nhật này, ánh mắt xoáy sâu vào người vừa mở miệng, đó là người có khuôn mặt thật bình thường nhưng lại sở hữu một đôi mắt có thần:

“Các ngươi có thể ngửi thấy mùi đất sao? Sao ta chả cảm thấy gì nhỉ?”

Người đàn ông Nhật chỉ tay về phía trước nói:

“Không phải kia là núi sao? Đương nhiên là sắp đến đất liền rồi!”

Nhìn theo hướng tay chỉ, Thạch Sanh mắng:

“Mẹ, thế mà ta cứ tưởng thần thánh thế nào, mà ngươi tên gì, sao tự nhiên lại lênh đênh trên biển?”

Ngắm nghĩ một lúc rồi nhìn đồng đội xung quanh, hần mở miệng:

“Ta tên là Takeda Shingen, còn đây là hai mươi tư người đồng đội của ta!”

Yết Kiêu ngồi đếm một lúc rồi bắt ngờ chỉ tay vào một chàng thanh niên đang ngồi trong một góc, tay cầm một quyển sổ màu đen:

“Thế đây không phải là đồng đội của mi à?”

Chàng thanh niên đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt đen lướt qua đám người đang nhìn mình rồi nói:

“Tôi tên là Raito, tôi bị lạc trên biển!”

Anh Kiêu đang định hỏi thêm điều gì đó thì bỗng nhiên mặt nước bắt đầu dao động mạnh mẽ, sóng bắt đầu cuộn trào lên rồi:

“Àooo!”

Một chiếc tàu khổng lồ từ dưới mặt nước biển trời lên, bên trên thân tàu sơn một hình cò màu đỏ sọc trắng, bên trên ô vuông màu xanh bên góc trái là năm mươi ngôi sao, đó chính là quốc kỳ của Mỹ!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Tên lửa và thoát

“Rào!”

Chiếc tàu ngầm to như một hòn đảo đột ngột trồi lên, mùi sắt lạnh tỏa ra bốn phía, xộc thẳng vào mũi những con người đang lênh đênh bên trong cái niêu của anh Sanh, khiến tất cả rùng mình một cái.

“Con gì thế này?”

Anh Sanh hỏi mọi người xung quanh, Kiêu thấy thế nhanh nhẩu nói:

“Em không biết, em không thấy nó nói chuyện!”

Sanh quay sang nhìn Kiêu với ánh mắt lạ lùng hỏi:

“Chú nói chuyện được với cá à?”

Kiêu gật gật đầu, mặt vênh lên khoe khoang:

“Đương nhiên, hầu như loại nào em cũng biết, trừ cá vàng là em không thèm nói chuyện, tại nó quá ngu, mười giây trước nói gì, mười giây sau nó quên mẹ hết!”

Đám người Nhật ngồi trong niêu cũng mắt tròn mắt dẹt mà nhìn anh Thế (tên thật của Yết Kiêu là Phạm Hữu Thế.) như nhìn một con quái vật, Shingen hỏi:

“Vậy mi có biết đây là con gì không?”

Anh Thế lắc lắc đầu, nói thẳng:

“Đây là lần đầu tiên ta thấy một con vật to thế này, hồi trước boi lạc ra biển có gặp một loại là cá voi nhưng nó lại không có hình dạng này!”

Đúng lúc này chàng thanh niên ngồi trong góc niêu mở miệng:

“Đây không phải là loài vật, nó là thuyền!”

Shin quay lại nói:

“Chú đừng lừa anh, làm gì có cái thuyền nào chìm mà nổi lên được?”

Raito thờ dài ngao ngán giải thích:

“Nó là phát minh mới, chuyên dùng để chìm xuống dưới mặt nước rồi bắn tên lửa đạn đạo lên, ta chỉ biết sơ sơ như thế, nói chung nó là một món vũ khí giết người từ dưới biển rất tốt!”

Anh Thế nghe tên thanh niên giải thích xong bĩu môi:

“Không phải chỉ là thuyền thôi sao, ngày xưa anh đục phải đến ngàn cái, mọi người cứ đợi ở đây, ta sẽ làm nó chìm lại xuống biển!”

Nói vừa dứt lời anh Thế đã nhảy “Ùm” một cái xuống biển, dòng nước trong vắt như H₂O, mát lạnh bỗng chốc quán lấy làn da màu đồng thau cùng thân thể cường tráng của Yết Kiêu. Như một con tôm, anh cong mình bắn thẳng đến gần chiếc tàu ngầm của địch, dùi và cây búa đã lăm lăm trên tay.

“Keng!”

Thanh âm chói tai, gay gắt của kim loại vang lên đến tận cái niêu của Thạch Sanh, cả đám đều hướng tầm nhìn về phía chiếc tàu, anh Sanh không biết lúc nào đã lòi cây riu của mình ra, dường như có một sự nguy hiểm sắp ập đến.

“Cẩn thận!”

Tiếng hô như hô gầm của anh Sanh cảnh báo cả đám đang chăm chú nhìn về mặt nước, con cá bằng sắt bắt đầu chuyển động, một cánh cửa trên thân tàu mở ra, một đầu tên lửa xuất hiện nhăm nhe nhắm về phía cái niêu.

“Vụt!”

Không hề báo trước, quả tên lửa đã hướng về phía cả đám mà phóng tới, một cột lửa đằng sau đuôi khiến không khí xung quanh bị vụn vẹo một cách dị thường. Âm thanh do bị phản lực đập vào tai mọi người khiến gần sáu mươi lỗ tai đau nhức, vài người do quá bất ngờ mà phải nằm vừa ôm tai vừa rên rĩ.

Như một người đội trưởng mẫu mực, anh Sanh tuy bị sức ép của quả tên lửa ép cho chiếc khố mỏng manh bay phàn phật nhưng điều đó không khiến anh lo lắng, dơ cao cây riu bỏ củi của mình chém xuống một nhát:

“Xoẹt!”

Âm thanh ngọt ngào như cắt thịt nướng đã tiếng gầm rú từ món vũ khí im bất, quả tên lửa đã bị nhát chém của Sanh mà biến thành hai nửa bốn mươi sáu mươi gần bằng nhau, bay về bên thuyền niêu.

“Ầm!”

Hai cột sóng cao gần ba mươi mét xuất hiện như đã báo hiệu cho đám ngồi trong niêu rằng họ còn sống, nhưng nụ cười trên môi chưa đến đã phải tắt ngay khi con từ con tàu, hơn hai mươi cái lỗ xuất hiện đồng loạt. Shingen sau bất ngờ đã lấy lại tinh thần, hấn rút thanh katana bên hông ra nói với hai mươi bốn thuộc hạ của mình:

“Đứng lên hết cho ta, dưới trướng ta không có kẻ hèn nhát!”

Tiếng nuốt nước bọt của hai mươi bốn cái cổ họng vang lên, sự sợ hãi đã như ản như hiện có mặt trong tim họ nhưng lý trí không cho phép tinh thần họ sụp đổ, cùng rút vũ khí ra, đám thuộc hạ quỳ xuống nói lớn:

“Nguyên chết vì chúa công!”

Gật đầu một cái tỏ vẻ hài lòng rồi Shin quay sang nói với Sanh:

“Tráng sĩ, hãy kết đồng minh đi, có như vậy chúng ta mới thoát được khỏi đây!”

Anh Sanh nhìn Shin một lúc nói:

“Toàn nói nhảm, không thấy ta đang chiến đấu sao!”

“Được, vậy ta sẽ cùng chiến đấu!”

Vừa ném cho anh Sanh một viên thuốc an thần thì cũng là lúc hai mươi cái lỗ trên thuyền địch bắt đầu có dấu hiệu khởi động, quay lại nhìn đám thuộc hạ

Shin hét lớn:

“Bày trận! Son!”

Đều như vắt chanh, bốn mươi tám cánh tay cùng múa trên không trung rồi nắm thật chặt lấy nhau, Shingen đứng giữa vòng tròn miệng lửa nhảm. Chỉ vài giây đồng hồ trôi qua, một bức tường cao hai mươi mét từ dưới biển trời lên, cùng lúc đó tên lửa cũng đã phóng ra. Hai mươi tư thuộc hạ của Shin áp hai bàn tay vào bức tường như truyền công:

“Àm!”

Tiếng nổ như xé tan bầu trời vang lên, thoáng chốc, mặt biển đã tràn ngập những cột lửa, tiếng xì xèo do phản ứng hóa học giữa nước và lửa vang lên, âm thanh đó làm cho những làn da ga của đám người anh Sanh đồng loạt mà nổi lên.

Mở mắt sau khi khói bụi đã lắng xuống, đập vào mắt Thạch Sanh là một bức tường nứt nẻ nhưng cực kỳ chắc chắn, đang định hô to lên thì đột nhiên hai mươi bốn người ngồi sụp xuống mặt niêu. Một dòng máu nhỏ đều đã chảy ra từ miệng mỗi người, hai bàn tay của Shin cũng run run nhưng khuôn mặt lại nở một nụ cười:

“Thành công rồi!”

Bức tường đổ rạp xuống mặt biển, nổi lên phềnh, họ không còn sức kiểm soát nữa rồi, một đòn vừa rồi đã khiến cả đám thoát lực nặng nề. Nhưng trời xanh có mắt, bên tai họ vang lên một âm thanh như lời ca thiên sứ:

“Keng!”

Tiếng dùi của Kiều như cứu rỗi những linh hồn đang lạc lối của cả đám, chiếc tàu ngầm đột nhiên chao đảo:

“Ào!”

Anh Thế từ dưới mặt nước nhảy vào chiếc niêu, miệng vừa thở vừa chửi:

“Mẹ nó chứ, không ngờ chiếc thuyền này bọc thép, còn dày năm mươi phân, đục gãy cả tay mới xong!” Anh Sanh đang định vỗ vai an ủi Thế thì bỗng nhiên một cảm giác nguy hiểm từ đằng sau gáy truyền lại, không có chút chần chờ, chiếc rìu trên tay đã biến thành một đường cầu vồng tiêu chuẩn hướng về đằng sau mà bỏ tới.

“Grừ!”

Không biết lúc nào một tên cao gần ba mét, lăm cơ nhiều bắp đã xuất hiện từ sau đoàn người, màu da xanh lá cây kết hợp với chiếc quần đùi tôn vẻ đẹp quái thú của hắn. Hai nắm đấm dơ lên rồi đồng loạt hướng về anh Sanh mà tấn công.

“Mẹ kiếp, mi là thằng nào?”

Múa cây rìu đón đỡ con mưà nắm đấm, anh Sanh mở miệng chửi, nhưng trả lời anh chỉ là những tiếng gầm gè cùng cái miệng dãi nhớt mà thôi!

Liếc nhìn một đám đang nằm rạp trên niêu, anh Sanh cũng biết mình là người duy nhất còn sức lực chống đỡ hiện giờ.

“Bốp Bốp Bốp!”

Tiếng da thịt, cơ bắp va chạm vào nhau vang lên liên hồi, tên khổng lồ nhìn to nhưng cũng không thể làm gì được anh hùng Thạch Sanh của chúng ta. Do da thô thịt dày nên những nhát rìu bổ của anh Sanh cũng không làm gì được hắn mà chỉ lại một vết hằn mờ mờ, còn những nắm đấm của quần đùi cũng không thể trúng được người anh hùng của chúng ta.

Trận chiến xác thịt diễn ra được khoảng năm phút thì đột nhiên chàng thanh niên đang nằm trên niêu bật dậy. Tay ôm cái đầu đau như búa bổ, miệng đóp đóp chút không khí, hai mắt mờ đục cũng đã nhìn rõ hiện trường trận chiến.

“Có chuyện gì vậy?”

Nhìn đám người Shin, Raito mở miệng hỏi, vừa rồi do sức ép của những quả tên lửa đạn đạo quá lớn mà hắn đã ngất đi khi nào không hay.

“Bọn ta bị thoát lực rồi, nhưng đổi lại cái thuyền cũng đã chìm, giờ đây xuất hiện tên da xanh này, Sanh anh hùng phải chiến đấu với hắn!”

Đã nắm bắt được chút tình hình đột nhiên Raito giật mình đánh thót một cái, ánh mắt xuất hiện nét hoang mang, bàn tay hắn sờ sờ mặt niêu miệng lẩm bẩm:

“Đầu rồi, đầu mất rồi?”

Thấy Raito hành động kỳ lạ, anh Thế đang nằm thở hỏi:

“Chú đang tìm cái gì thế?”

Raito hướng ánh mắt hoang mang về phía anh Thế hỏi dồn:

“Anh có thấy quyển sổ màu đen nào không?”

“Sổ màu đen?”

Anh Thế dần mặt hỏi, đưa tay lên đầu định gãi thì đột nhiên chạm vào một vật, vừa mới cầm lên định xem xét thì tên Raito đã nhảy xổ vào lòng anh Thế hét lớn:

“Đây rồi, may quá!”

Đẩy thẳng khuôn này xuống, anh Thế hét lên:

“Mẹ nó, đừng thấy anh mất sức mà làm càn nhé, một lần nữa anh sẽ đục thủng màng chú!”

“Hi Hi Hi.”

Raito gãi đầu cười trừ, rồi ánh mắt hần nhìn về phía anh Shin hỏi:

“Anh Shin cảm thấy thế nào, có thể hoạt động được chưa?”

Shin gật đầu một cái rồi nói:

“Anh cần nghỉ khoảng một phút nữa, chú định làm gì?”

Ánh mắt của Raito đột nhiên xuất hiện chút ranh mãnh, hần nói:

“Em trước khi ngắt thấy anh có thể dựng lên một bức tường, anh chính là tướng Takeda Shingen nổi tiếng với chiến thuật: Phong, Lâm, Hỏa, Sơn đúng không?”

Shin gật đầu không chút chần chừ, dù gì cũng sẽ bị lộ, thà rằng tự mình thừa nhận:

“Đúng, chính là anh, thì sao?”

Raito tay chỉ về hướng hòn đảo nói:

“Anh có thể dùng Phong đẩy cái niêu về phía đất liền được không?”

Shin ngẫm nghĩ một lúc nói:

“Được, nhưng tên da xanh thì tính sao?”

Một nửa vầng trăng xuất hiện trên mép Raito, nét mặt đều giả kèm theo lời nói nhỏ:

“Cứ yên tâm, khi nào người kia đánh ngã tên da xanh, anh hãy dùng gió đẩy niêu thật nhanh nhé!”

Ừ ừ cạc cạc, Shin hoàn toàn không hiểu gì cả nhưng vẫn gật đầu. Raito thò tay vào quần rút ra một cây bút, quyển sổ màu đen với hai chữ “Death Note” được mở ra, một chữ “Hulk” liền xuất hiện trên giấy.

Anh Sanh đang chiến đấu vất vả với con quái thú này thì bỗng nhiên khuôn mặt xanh lè bỗng trở nên vắn vẹo, tiếng grừ từ miệng hần cũng nhỏ đi, thay vào đó là tiếng thờ đóc ròi:

“Bùm!”

Một mùi hôi thối nồng nặc tức thì xuất hiện trong không khí, tên da xanh nằm bệt ra đất, một tay ôm bụng, một tay ôm mông mà lăn lộn. Thấy thế, anh Sanh cũng biết đây là lúc thoát khỏi cái tên này, giờ chân cao lên sút thẳng vào bụng Hulk:

“Đi rửa đít đi!”

“Tôm!”

Thân thể ba mét đã bị đá bay xuống biển nhưng đúng lúc này, một lần nữa mặt biển lại dao động mạnh mẽ, thấy vậy Raito hét lớn:

“Nhanh đi anh Shin, đi mau!”

Biết cơ hội đã đến, Shin cũng không hề chần chừ mà bất quyết, một chữ Phong xuất hiện trên trán hần, bàn tay chạm vào đằng sau cái niêu, một luồng gió mạnh từ tay Shin xuất hiện đẩy cái niêu lướt trên sóng.

“Ào!”

Mười chiếc tàu ngầm chỉ chậm hơn Shin mười giây đã đồng loạt trôi lên, cả bọn thở phào một hơi:

“May quá!”

Họ đã thoát nhưng lại đang hướng về hòn đảo đầm máu mà không hề hay biết!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Lòng thi sĩ

Đặt chân xuống đất liền, tâm trạng của đám người anh Sanh đã trở nên tốt hơn nhiều, đất mẹ mang đến một hơi thở ấm áp, ôm chặt những linh hồn đang sợ hãi và vỗ về chúng khỏi những điều phiến muộn.

“Phù, ta tưởng cả lũ sẽ toi rồi!”

Shin vừa nằm vừa thở dốc một hơi, hắn đã sử dụng gần như đến giới hạn sức lực của hắn, hắn vốn chỉ là một vị tướng thiên về đầu trí hơn, hôm nay đúng là đã làm khổ hắn. Nằm kế bên hắn là anh Thế đang có một khuôn mặt tái xanh, thấy thế anh Sanh vội vàng hỏi:

“Chú làm sao thế, vừa rồi anh thấy chú có bị gì đâu?”

Ói ra một bãi bầy nhầy màu vàng, hai mắt anh Thế mờ đục, giọng sức mở miệng nói:

“Em quên mất, em bị say đất liền!”

Anh Sanh cùng cả đám dân mặt một lúc rồi cười to, ai ngờ một vị anh hùng của nhân dân lại sợ đất:

“Ha ha ha, say đất liền, lần đầu ta nghe thấy luôn!”

Thế vừa tổng thêm một bãi nữa xuống nền cát trắng, đã có chút hơi sức liền gân cổ cãi:

“Say đất liền thì sao, mấy người thử bơi ra giữa biển xem, say sóng còn đáng sợ hơn!”

Shin vừa cười vừa hỏi:

“Sao chú biết say sóng đáng sợ hơn?”

Thế thở dốc một hơi bắt đầu bày tỏ nỗi lòng:

“Hồi ta hai tuổi rưỡi, cha ta chèo thuyền ra giữa biển rồi quăng ta xuống nói:

-Đây là cách học bơi gia truyền của nhà ta đấy!

Sau khi uống một bụng nước, ta liền bơi về được thuyền nhưng bị say sóng mất mất phút, ta thấy nó cũng bình thường thôi!”

Cả lũ đột nhiên thấy một vị đáng bắt đầu dòn từ dạ dày lên cửa môi, tiếng lòng của anh Thế đúng là làm người khác muốn ói. Phùi phùi tay trước mặt, anh Sanh đá cho Thế một phát mắng lớn:

“Lần sau anh cho nói mới được nói rõ chưa!”

Mấy tên bên cạnh đều gật đầu cái rụp đồng ý làm anh Thế đã buồn nay còn tui hơn. Cố gắng đứng lên, cả bọn bắt đầu đi sâu vào hòn đảo, họ đang đói bụng nên phải kiếm chút thịt ăn với cơm niêu nhưng thứ thịt đang đợi họ lại không hề để nuốt chút nào..

Trung tâm hòn đảo, cuộc chém giết của phái nữ đang đến hồi gay cấn. ...

“Đừng, đừng, đừng.”

Tiếng trống đồng của hai Chị đang làm chủ tình thế, âm thanh trầm thấp nhưng có sức nặng đang đập thẳng vào những đôi tai bị tiếng đàn ca mê hoặc

bên dưới, nhưng hình như do hơi quá tay nên cả quân đội hai bên đều tỉnh táo.

Đất Kỳ đứng trên không trung nghiêng rặng nghiêng lợi kèn kẹt, đôi mắt một mí như hai con dao mà hướng về hai Chị, quay sang nói với Trữ Kê Tinh một câu:

“Người hãy đi quấy rối hai người kia cho ta, trận đã lập, mười tên kia không thể thoát ra mà giúp chúng ta được!”

Trữ Kê Tinh nhìn xuống phía dưới đánh giá một lúc rồi gật đầu, không nói một lời nào mà nhảy từ đám mây xuống đất lao vào vòng chiến. Cây sáo trong tay đã biến thành một thanh kiếm ngắn tầm bảy mươi phân, lưỡi kiếm mang ánh lửa bập bùng, đi đến đâu người chết đến đấy, xác cũng bị lửa đốt không còn một mảnh vụn.

“Khanh đệ, cẩn thận!”

Anh Đinh đang đứng ở tiền tuyến thì bất chợt thấy một bóng ánh lướt vào giữa đoàn quân nơi mà nhân vật chính của chúng ta đang chém giết rất hăng say, thù hận cho hai Chị đánh trống. Vừa nhận được lời cảnh báo thì bên eo của Hồng Khanh cũng đã cảm thấy hơi tê buốt, kiếm chưa đến nhưng kiếm khí đã làm rách trang phục của hắn:

“Keng!”

Phong Kiếm trên tay vừa đưa ra bên eo trái vừa lộn một vòng, Khanh đệ đã thoát được một chém bất ngờ của Trữ Kê Tinh. Gặp nguy không loạn, chưa cho đối phương kịp định hình thì Khanh đệ đã rút thêm Thủy Kiếm ra, hai tay cầm song kiếm múa thẳng về phải con yêu tinh này mà bỏ mà bám.

“Hừ, Thủy Kiếm, không ngờ một tên như mi lại có nó!”

Trữ Kê Tinh vốn thuộc tính Hỏa nên thiên địch của mình là gì nó biết rất rõ, né một kiếm vừa hiểm vừa thâm độc của Khanh đệ chém vào bụng dưới của mình, nó nhảy ngược lại đằng sau kèm theo lời nói:

“Đừng tưởng có Thủy Kiếm là hay, nạp mạng đi!”

Khanh đệ bấu môi chỉ vào cổ mình nói:

“Giòi vào đây mà lấy tý huyết, chỗ này nhiều máu này.”

Hú lên một tiếng chói tai, Trữ Kê Tinh đưa cây kiếm ngắn của mình lên đâm thẳng vào yết hầu của Khanh đệ, một nhát vừa hiểm vừa độc đã ngăn mọi đường lui của Khanh. Không còn cách nào khác, Khanh đệ phải giơ kiếm lên mà đỡ:

“Keng!”

Âm thanh kim loại lại vang lên, mũi kiếm của Trữ Kê Tinh đâm trúng thân Thủy Kiếm của Hồng Khanh, lửa và nước chạm nhau tạo nên những âm thanh “xèo, xèo” ghê người. Nhưng những gì Khanh đệ đã trải qua đâu phải là bỏ đi, một tuần tổng kết sau trận đấu đã khiến hắn rút ra rất nhiều kinh nghiệm. Không nên hùng hổ lao vào là điều đầu tiên hắn học được, né thân mình sang một bên, Phong Kiếm sắc bén làm một đường đơn giản nhưng hoa mỹ về phía eo Trữ Kê Tinh mà tới khiến nó lại phải lộn một vòng tránh né.

“Đùng, đùng, đùng!”

Âm thanh từ trống đồng càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, sĩ khí quân ta được nâng lên một cách đáng kể, nhưng điều đó lại làm cho Trữ Kê Tinh lo lắng, không còn cách nào khác nó đành truyền âm cho người chị Đất Kỳ của mình:

“Tỷ mau giúp ta thoát khỏi tên chết tiệt này, hắn quán lấy ta làm ta không thể ngăn tiếng trống được!”

“Được, nhanh lên đi!”

Vừa truyền âm tay Đất Kỳ vừa vung lên, một con rồng lửa to đùng từ Bào Lạc bỗng nhiên nhảy ra, lao thẳng về phía Khanh đệ, sức nóng kinh người khiến con rồng lướt tới đâu nơi đó đều thành bình địa.

“Grào!”

Chỉ qua vài giây đồng hồ, cái sức nóng đó đã tiến lại gần Khanh đệ, không còn lựa chọn nào nữa cả, Hồng Khanh đành phải giơ cao cây kiếm mà bỏ thẳng về con rồng.

“Xèo, xèo!”

Một lượng lớn hơi nước trong tích tắc được sinh ra, làn sương dày đặc che kín cả chiến trường, lợi dụng tình thế đó, Trữ Kê Tinh đã hòa mình vào đám đông mất dạng.

“Tinh tinh tang tang!”

Hai chị em nhà họ Vương cũng đã hòa vào cuộc chiến được một lúc, một đàn một sáo vang vọng một khúc “Phượng vu cửu thiên” bao bọc quân ta, làm những con người đang sợ hãi bình tĩnh hơn rất nhiều. Tiếng đàn như một con phượng hoàng tinh khiết bay cao thẳng lên chín tầng trời mà hót vang nâng sĩ khí quân ta lên cực điểm.

Còn một người vui mừng hơn hết thảy chính là lão Du, một nửa trong cuộc đời phiêu bạt của lão được nghe lại tiếng đàn này, nhớ đêm nào leo hàng rào đến trước cửa sổ nhà nàng mà ngâm thơ nay lại được đứng cùng giai nhân mà chiến đấu. Cây bút cũ trong tay nay như một thanh kiếm sắc bén, chém ra từng chữ từng chữ một, lời ca đã được hiện thực hóa bằng những tảng đá to bự:

“Nước hồ hững hờ, con sông dưới trăng lấp lánh ánh bạc. Trời xanh bao la, hàng dương liễu nghìn nhánh quăn quýt. Nhớ, Phượng Hoàng non buổi đầu lạc bước đến bên Chàng. Cười than thầm, son hà vụn đậm vì Nàng mà lay chuyển!”

Thúy Kiều đang đánh đàn bỗng hơi động đậy người, đôi mắt như hồ nước mùa thu mở to nhìn lão Du mang vài nét dò hỏi, rồi mở miệng:

“Lời bài hát ngài phối thật hay!”

Y hệt như nắng hạn gặp mưa rào, khuôn mặt nhăn nheo của lão Du bỗng trở nên tươi tỉnh, một tay chấp sau lưng, tay còn lại múa bút, tấm lưng hơi còng nay đã thẳng tắp, hiên ngang đứng chắn trước người hai giai nhân mà bảo vệ.

“Ha ha, thống khoái, thống khoái!”

Đã từ lâu lắm rồi mới được nghe lại giọng nói này, cái giọng mà trong mười năm hán tìm nàng không lúc nào không hiện về trong hàng ngàn giấc mơ. Nhưng rồi nụ cười đang mở bỗng trở nên gượng gạo:

“Nàng vừa nói gì vậy, nàng gọi ta là “Ngài” sao, còn lời bài hát này chính là ta viết cho nàng cơ mà? Chẳng lẽ nào..”

Đôi mắt lão Du đã mất phương hướng đôi chút, cố gắng hướng tầm nhìn về phía Thúy Kiều nhưng thứ lão nhận lại chỉ là một nụ cười gượng cùng cái gật đầu cung kính không thể cung kính hơn. Một cảm giác khó chịu bỗng dâng lên trong lòng Đại Thi Hào, lúc đầu một cái dễ tinh táo cũng là dễ xua đi những suy nghĩ tiêu cực, cuộc chiến vẫn còn, tình nhi nữ cũng nên nén lại phía sau. Tự nhủ mình một câu không đầu không đuôi:

“Người đâu gặp gỡ làm chi, Trăm năm biết có duyên gì hay không?”

Vẫn là câu thơ này, trời xanh há lại vô tình một lần nữa!”

Đang ngẩn ngơ thì bỗng nhiên trước mắt của lão Du bỗng trở nên mờ đục, không biết hơi nước ở đâu đã ập đến, một cảm giác không lành bỗng dâng lên trong lòng của lão. Quay lại nhìn hai chị em một cái thì đập vào mắt lão là một thanh kiếm đang hướng về Thúy Kiều đang ngồi mà bổ xuống, đôi mắt lão gần như nứt ra hết:

“Kiều, nàng cẩn thận!”

“Phụt!”

Một tia máu đỏ bắn thẳng vào cây đàn của Kiều bắn cả lên mặt nàng, lão Du đang đứng trước mặt nàng nở một nụ cười, lão nhìn thật sâu vào người đang ngồi trước mặt mình:

“Nàng vẫn đẹp như vậy, vẫn như lần đầu tiên ta phải lòng nàng!”

Một suy nghĩ bỗng hiện lên trong óc của Đại Thi Hào, cái miệng rỉ máu thốt ra một câu như có như không:

“May quá vẫn kịp, ta sẽ để nàng rời khỏi ta một lần nữa!”

Vừa dứt lời, thân hình già nua của lão đã đổ ập xuống người Thúy Kiều, từ đằng sau vọng lại tiếng nói khó nghe của Trữ Kê Tinh:

“Chết tiệt, nhắm người!”

Nói xong nó lại hòa mình vào dòng sương mù để lại khuôn mặt ngẩn ngơ đầy máu của Thúy Kiều, đưa hai bàn tay mảnh mai bịt chặt lấy cái bả vai đã bị chém cụt mất của lão Du nàng vừa khóc vừa nói:

“Lão nhân gia, ngài đừng làm tiểu thiếp sợ, đừng làm tiểu thiếp sợ!”

Lão Du đang nằm trong lòng nàng bỗng mở trừng đôi mắt run run nói:

“Nàng nói gì, nàng không nhận ra ta sao, ta là Kim Trọng đây!”

Thúy Kiều lắc đầu, nước mắt rơi xuống nói:

“Không ta không biết ngài!”

“Phụt!”

Lão Du phun ra một đồng máu nữa, đôi mắt như nứt ra nhìn lên trời xanh hét:

“Lại là trời xanh vô tình, lại là trời xanh vô tình!”

Dứt lời, cái đầu của lão Du đã gục xuống, nổi hận công thẳng vào tâm đã khiến lão ngất đi!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Vào Thập Tuyệt Trận

“Lão, lão có làm sao không!”

Vừa lay lão Du, Thúy Kiều vừa kêu gọi thất thanh nhưng chả lời chỉ có tiếng máu chảy phun ra từ cánh tay phải đã bị chém cụt đến bả vai của Đại Thi Hào.

“Cứu với, có ai không, cứu với!”

Tiếng kêu của Thúy Kiều cao vút, thất thanh như muốn đâm thủng mười tầng trời, hai dòng nước mắt trong suốt chảy dọc xuống gò má.

“Lộp Bộp!”

Mưa rơi rồi! Nước mắt của nàng Kiều hòa chung với nước mắt trời xanh chảy trên người của cửa đại thi hào. Máu nóng ngấm vào mặt đất lạnh băng làm cho cảnh vật xung quanh thêm phần tang thương.

“Người đến rồi!”

Đúng lúc đó, Thúy Vân đã chạy đến mang theo lão Trác, khuôn mặt cả hai đều hiện lên vẻ vội vàng cùng lo lắng.

“Làm sao mà lại bị nặng thế này?”

Vừa ngồi xuống xem xét, lão Trác vừa hỏi nhanh Thúy Kiều, tay lão cũng không nghỉ ngơi, hàng loạt nhưng cây châm vàng cắm xuống xung quanh bả vai lão Du, Thúy Kiều ngồi bên cạnh với bộ trang phục đầy máu nói:

“Tiểu nữ không biết, hu hu hu!”

Nàng đã rơi vào trạng thái mất bình tĩnh, hành động đã rối tinh rối mù, dù gì một cô gái mười chín tuổi thật khó chấp nhận một cảnh như vậy, lão Trác cũng rất sợ nước mắt nên xua loạn tay lên nói:

“Được rồi, được rồi, để ta xem!”

Sờ nắn vết thương của lão Du, máu đã ngưng chảy nhưng miệng vết thương vẫn rất kinh khủng, xương trắng lòi ra, máu thịt dính đầy đất nguy cơ nhiễm trùng khá cao, cánh tay đã bị chém đứt nằm ngay bên cạnh cũng không có số phận khá hơn. Nhặt “vật phẩm” lên xem xét một lúc rồi Trác nói:

“Chém quá ngọt, nhưng thế cũng may, còn nói được!”

“Bốp!”

Tất cho lão Du một phát thật kêu, làm kẻ sáu mươi tuổi đáng thương đang nằm trong lòng mi nhân cũng không thể nhắm mắt, nhìn thấy hai con người còn chuyển động, Trác nói:

“Vẫn chưa chết, lần này ta nghĩ lão phải nghỉ ngơi nửa tháng rồi, cánh tay này về sau múa bút cũng không đều nữa!”

Du đang hưởng thụ hai chân của Kiều cũng không yên, cố mở mắt mắng to:

“Làm gì làm nhanh lên, mi nói nhiều quá, ta chưa lấy vợ sao chết được!”

“Tốt, kiên cường lắm!”

Trác khen một tiếng rồi rút từ sau lưng ra một cái bọc ni lông nhỏ nhỏ, một thứ bột màu trắng được lão đổ lên miệng vết thương:

“Aaaaaa!”

“Ha ha ha, xót hả, thuốc đắng dã tật mà bạn già!”

“Mi bảo ai già, ta mới có sáu mươi từ năm ngoái!”

Trác Bữu Môi nói:

“Ta mới có năm mươi rưỡi nhá!”

Nói xong liền bế lão Du rồi chạy thẳng về hậu phương để lại hai khuôn mặt xinh đẹp ngẩn ngơ!

Tại bãi chiến trường chính giữa đảo...

Khanh đệ đang múa Phong Kiếm trên tay để thổi hết đám hơi nước dày đặc, chỉ trong chớp lát, cái thứ mờ mờ, trắng trắng, bông bông trong không khí đã được đẩy lùi. Tuy nhiên, cảnh vật xung quanh Khanh đệ bỗng chốc trở nên kì lạ, đồng đội hần đột nhiên biến mất, nơi hần đang đứng lại là một bãi cỏ xanh mượt không thấy chân trời!

“A lô, chim sẻ gọi đại bang!”

Hết to một câu, nhưng vẫn không có tiếng trả lời, bỗng nhiên cái nhẫn trên tay Khanh đệ rung động kịch liệt, trong nhẫn truyền đến tiếng nói của mười con rồng:

“Thả bọn ta ra đi!”

“Gầm!”

Mười tên Gao đã được thả ra ngoài, thân hình to lớn của bọn chúng gần như che kín bầu trời, dưới đất Khanh đệ nói vọng lên:

“Xuống đây đi nào!”

Sau bài thể dục ngoáy đuôi, mười tên đáp xuống biến hình lại thành người, Gao Đỏ bước lên vỗ đầu Khanh đệ rồi buông một câu buồn nôn:

“Tên chết tiệt, tự nhiên lại lọt vào đây làm gì, ta đang xem đánh nhau cơ mà!”

Khanh đệ né cái vỗ đầu rồi hỏi:

“Ta đâu có muốn, mà đây là đâu?”

Đám Gao nhìn xung quanh, hết ngửi đất rồi lè lưỡi tính hướng gió, cuối cùng Gao Đỏ phán:

“Đây không nằm trong Thiên Giới, Địa Giới, Nhân Giới, ta cũng không biết đây là đâu!”

Đột nhiên Gao Vàng bên cạnh vỗ tay đánh bốp một cái nói:

“Ta biết rồi, đây là trong trận!”

Khanh đệ đứng bên giặt mình, vừa rồi hần đứng ở giữa chiến trường nên biết trận này là gì, khuôn mặt nhân vật chính méo xệch:

“Đây là Thập Tuyệt Trận của Phong Thần!”

Câu nói từ miệng Khanh đệ thốt ra làm cả đám giặt mình, truyền thuyết về Phong Thần không ai là không kinh sợ, cuộc chiến đó, người chết còn nhiều hơn số chữ mà tác giả đã viết. Gao Đỏ nuốt nước bọt đánh ực một cái, nói giọng khô khan:

“Mi không làm đấy chứ, ta còn chưa chơi đủ a!”

Khanh đệ lắc lắc đầu, nặng nề thở ra một hơi:

“Ta xin lỗi nhưng mà cả đảo này chỉ có một trận đó thôi!”

Không khí trầm mặc lan tỏa xung quanh một người và mười vật, một phút rồi hai phút trôi qua vẫn chưa thấy gì cả khiếm đám người cảm giác có điều gì đó lạ lùng, đột nhiên Gao Trắng đứng lên nói:

“Cẩn thận có tiếng động!”

“Aaaaaaaa!”

Tiếng kêu thất thanh từ trên không vọng xuống, đập vào mắt đám Khanh đệ là hơn ba chục thanh niên đang bay ngược tự do, nước mắt nước mũi như mưa.

“bịch, bịch, bịch!”

Tiếng thịt mỡ chạm đất vang lên, kéo theo những tiếng “ái, ái” không ngớt, sau vài giây ngỡ ngàng Khanh đệ liền chạy tới hỏi thăm:

“Các vị là ai, có làm sao không?”

Anh Sanh đang đau thấy kẻ chạy đến kèm theo khuôn mặt muốn đâm làm máu nóng dồn lên chửi:

“Đương nhiên là có sao rồi, không thấy mỡ đang sưng sao!”

“Ồ thằng này hay nhỉ, hỏi thăm cũng bị ăn chửi là sao!”

Cố nén chút cảm xúc tiêu cực xuống ruột già, một nụ cười đa cấp hiện trên khuôn mặt Khanh đệ cùng lời nói:

“Xin lỗi, xin lỗi, vị đại ca đứng lên đã, có gì mình tính!”

Anh Sanh cũng nguôi ngoai phần nào, phui đít vài cái đứng lên hỏi:

“Đây là đâu thế?”

Khanh đệ nghe xong đàn cả mặt, nhìn nhìn anh Sanh một lúc rồi hỏi:

“Anh không biết đây là đâu à?”

Không một lời nào có thể diễn tả vẻ khinh bỉ mà Thạch Sanh ném cho Khanh đệ:

“Chú hỏi ngu không chịu được, anh mà biết thì nói làm gì!”

Chửi xong Sanh cũng quay sang lăm nhăm một mình:

“Mẹ, chỉ tại con heo rừng chết tiệt mà rơi vào đây!”

Hóa ra khi cả đám anh Sanh lên đảo, do cơm niêu không có người lái nên cả bọn vác vũ khí vào rừng tìm thịt. Chỉ qua vài phút, một con heo rừng đã nằm trong tầm ngắm của cả bọn, nhưng không hiểu là do con này biến đi hay là lợn rừng thế kỷ hai mươi lăm nó chạy nhanh mà cả lũ đuổi mãi không được. Sau khi lòng vòng thì cả đám đều chui vào một cái hang, cuối cùng là có màn bay không cần dù xảy ra.

Nhìn đám người Khanh đệ một cái, lần này anh Sanh hỏi:

“Bọn chú là ai, vì sao mà vào đây thế?”

Giải thích cho Sanh cùng đám người Shingen tình hình trên đảo một lúc, cả đám vừa nghe vừa gật gù, anh Thế bên cạnh vỗ đùi cái đét rồi nói lớn:

“Thảo nào lại có cả thuyền sắt đến, hóa ra là đánh nhau.”

Lần này tới lượt Khanh đệ ngạc nhiên hỏi:

“Thuyền? Thuyền gì thế?”

Anh Thế nhanh nhẩu đáp ngay:

“Là thuyền chiến hay tàu ngầm gì đó, bắn ra cái tên lửa thì phải, vỏ thuyền dày lắm anh đục mãi mới được một cái!”

“Anh đi đục tàu ngầm, anh là ai thế, quái vật à???”

Thế được thể vênh mặt lên trời buông một câu:

“Đừng không đổi tên, đi không đổi họ, anh là Phạm Hữu Thế, cũng có thể gọi là Yết Kiêu cho thân mật!”

Khanh đệ há to miệng, run run hỏi:

“Yết Kiêu?”

Anh Thế gật đầu cái rụp:

“Đúng là Yết Kiêu, anh đang nói tiếng Việt mà!”

Khanh đệ liền chỉ tay vào anh Sanh đang ngồi ăn vãi cơm hỏi:

“Thế vị này là ai?”

“Chú không thấy đại ca đang ăn cơm niêu à, Thạch Sanh đó!”

MC Thế vẫn tiếp tục công việc giới thiệu của mình, lần này đến lượt Shingen và đồng bọn của hắn, càng nghe Khanh đệ càng muốn ngắt, toàn những cái tên thật là... nói sao nhỉ, để tác giả tìm một từ thích hợp coi, à đúng rồi là:

“Bá đạo!”

Màn chào hỏi của MC Thế kết thúc bằng một nắm cơm vào miệng, cả đám đang định ngồi xuống thì bỗng nhiên một âm thanh truyền thẳng vào tai mọi người, cái thứ tiếng như gió lửa nhà trống làm màng nhĩ cả đám nhức nhối:

“Đã vào Thập Tuyệt Trận rồi, đừng mong đi ra!”

Cả đám đứng hình một phút, Khanh đệ miệng lăm bầm:

“Cuối cùng cũng đến rồi!”

Bầu trời đột nhiên tối sầm lại, gió bắt đầu thổi mạnh đến nỗi da thịt cũng thấy đau buốt, tiếng sét ầm vang vọng khắp nơi như muốn đánh tan lồng ngực của người trong trận.

“Cẩn thận!”

Gao đỏ hét lên một tiếng, từ trên trời bắt đầu xuất hiện những lỗ xoáy, hàng nghìn tảng đá bốc lửa đang lao nhanh xuống vị trí của đang đứng của mọi người.

“Son!”

Lại một lần nữa bức tường của Shingen đã được dựng lên ngăn cản cơn mưa thiên thạch, mọi người cũng đã rút vũ khí ra chuẩn bị chiến đấu.

Không giống như những lần trước, lần này trên tay của Khanh đệ đã là Thuận Thiên Kiếm, ánh sáng màu trắng sữa tỏa ra, bao bọc lấy toàn bộ những người đứng xung quanh hắn, yên tâm đôi chút Khanh hỏi đám rồng:

“Bọn mi có thể giúp ta chém ra kiếm thứ hai không?”

Trầm ngâm một lúc đám rồng nói:

“Ta sợ không đủ, chúng ta chỉ có thể đảm bảo kiếm thứ nhất mi không mất sức, còn chém được ra kiếm thứ hai hay không hoàn toàn là do mi!”

Ngừng một lúc rồi đám rồng lại nói:

“mi phải cố gắng chém cho sập được cái không gian này, không thì cả đám sẽ lên bàn thờ đó!”

Khanh đệ gật gật đầu một cái quay sang nói với mọi người:

“Các vị, ta xin đi trước!”

Một kiếm giờ cao quá đỉnh đầu, đường kiếm như kéo dài cả trăm mét chọc thẳng lên bầu trời, uy áp từ Thuận Thiên Kiếm làm cho chân đám người anh Sanh run run, lúc này họ chỉ muốn quỳ xuống mà thôi.

“Aaaaaaaa!”

Tiếng hét của Khanh đệ vang lên, kiếm đã chém thẳng về phía trước, là phước hay họa xin đợi chương sau!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thoát

“Rắc!”

Một âm thanh chói chói vang lên, cảnh vật trước mắt đám người Khanh đệ bỗng trở nên vặn vẹo dị thường, không gian như một tấm gương vỡ, hoảng loạn những vết nứt dài, vắt ngang bầu trời, tạo nên một cảnh tượng như trong phim viễn tưởng.

“Aaaaaa!”

“Phụt, phụt, phụt!”

Tiếng kêu thất thanh không biết từ đâu truyền tới, vang vọng khắp Thập Tuyệt Trận, cùng lúc đó mười tên Gao cũng phun ra mười vòi máu đỏ tươi làm nhòe cả bầu trời, do quá sức mà mười tên này đã hóa thành một đốm sáng bay thẳng vào cái nhẫn trên tay Khanh đệ.

Còn nhân vật chính của chúng ta thì sao? Hắn đang lơ lửng giữa các tầng mây, Thuận Thiên trên tay vẫn tỏa ra ánh sáng chói lòa bao phủ đám người anh Sanh bên dưới. Đột nhiên, một âm thanh khàn đặc như kẻ nghiện thuốc lâu năm cất lên một cách tức tối:

“Ta muốn tất cả bọn mi phải chết!”

Lời nói vừa dứt được một giây thêm năm mươi nháy thì Thập Tuyệt Trận lại một lần nữa biến đổi, gió lạnh bắt đầu thổi, mặt đất xuất hiện trạng thái đóng băng, cánh đồng cỏ xanh mượt giờ đã biến mất để lại một cái lạnh tê tái đến tận xương tủy.

“Hóa!”

Shingen lại một lần nữa sử dụng siêu năng lực của mình, hai mươi bốn tùy tùng đã ở trong tình trạng đèn dầu sắp cạn, khuôn mặt cắt không được giọt máu như ẩn như hiện trong Hỏa Trận làm tâm trạng cả đám trùng xuống. Nhưng trời xanh vô tình, cái lạnh liên tục ập vào những thân thể thiếu vải, anh Sanh chửi to một câu:

“Chẳng lẽ lại chịu chết như vậy?”

“Không thể nào, em còn muốn lấy vợ, mà có chết cũng không thể chết bên cạnh một đám đàn ông được!”

MC Thế ở bên kêu to thực là thảm thiết, nhưng đôi lại chỉ là ánh mắt muốn dầu ăn của cả đám, anh Sanh nóng tính tiến lại vỗ một phát vào đầu Thế chửi:

“Đang lúc nguy cấp mà nói cái gì thế hả, chết với bọn ta là vinh dự cho ngươi đó!”

Xoa xoa gáy MC Thế vẫn cố kiết nói một câu:

“Nhưng mà em thích cái đẹp!”

Không thể chịu nổi Thạch Sanh gầm lên:

“Chẳng lẽ bọn ta thích được đẹp, mi nói nhảm quá đi, việc quan trọng bây giờ là làm sao thoát khỏi đây!”

Đúng lúc đó Khanh đệ cũng đã đáp xuống đất, vòng lửa của Hỏa Trận như một người mẹ mở rộng vòng tay đón hắn vào lòng, à nhầm, vào trong. Thấy mọi người xuống tinh thần, Hồng Khanh nói:

“Tất cả đừng sợ, chúng ta có thể ra khỏi đây.”

Sanh nhìn Khanh đệ một cái, vừa rồi, một kiếm của nhân vật chính đã để lại trong lòng anh một chấn động cùng một lòng tin không hề nhẹ, nhẹ nhàng hỏi Khanh đệ một câu:

“Chú có cao kiến gì?”

Khanh đệ không trả lời mà nhìn Shingen hỏi:

“Ngươi còn giữ được cái vòng lửa này trong bao lâu?”

Shingen bấm đốt như thầy bói một lúc rồi nói:

“Khoảng năm phút hai mươi giây thêm mười tích tắc!”

Khanh đệ gật đầu một cái rồi hỏi anh Sanh:

“Bọn anh mau nói năng lực của mình đi, chúng ta chỉ có một cơ hội duy nhất thôi, phải giao hợp, à nhầm, kết hợp thật tốt.”

Từ sau lưng, Sanh rút ra một cây rìu bổ củi nói:

“Trên tay anh có mỗi cây rìu, nếu dồn sức bổ một nhát thì cũng chỉ kém kiếm vừa rồi của chú một nửa.”

Không nói gì, Khanh nhìn sang MC Thế như chờ đợi, thấy được nói, anh Thế nhanh nhẩu rút từ hai bên hông ra một búa một dùi khoa trương nói:

“Từ bé đến lớn anh chỉ có hai món này để tác nghiệp, chú yên tâm là cái gì anh cũng đực được.”

Khanh để lại không nói gì mà nhìn thành viên cuối cùng trong đoàn người, đó chính là Raito, chàng trai mang nét thư sinh, một sách, mỏng manh yếu ớt. Đón nhận nhiều cấp mắt hướng đến mình, Raito cũng không ngần ngại mà rút ra một quyển sổ và cây bút nói:

“Tôi có một quyển sổ, nếu viết tên ai lên thì người đó sẽ bị đau bụng, quần quai một ngày, nhưng mà một ngày chỉ viết được hai cái tên, vừa rồi đã dùng một lần rồi!”

Anh Sanh ở bên cạnh ồ lên một tiếng rồi cất giọng oang oang hỏi Raito:

“Thì ra cái vụ phóng uế của tên da xanh là do chú gây ra à?”

Raito ngượng ngùng gật đầu một cái, không khí lại chìm vào im lặng, mỗi giây qua đi, cái lạnh càng đến gần hơn, Khanh để vẩn trầm ngâm, chỉ còn một phút ba mươi giây nữa là Shingen sẽ nằm xuống.

Lén rút ra từ sau lưng một cái gói nhỏ, Khanh để thì thầm:

“Có nên thử không?”

Gói nhỏ đó chính là một thứ thuốc mà lão Trác đã đưa cho Khanh để sau khi hấn hỏi:

“Lão có cái gì có thể làm gia tăng sức mạnh của ta lên gấp đôi, gấp ba lần trong thời gian ngắn không?”

Lão Trác ngẫm nghĩ một lúc rồi đưa cho hấn một cái gói rồi nói:

“Ta cũng vừa thử điều chế loại thuốc như vậy, chú thử xem thế nào!”

Khanh để cầm gói thuốc mở ra, một thứ bột trắng trắng, vàng vàng, chấm thêm ít màu nhò nhò xuất hiện trước mắt, một cảm giác ghê người chạy dọc sống lưng nhân vật chính, cổ nuốt ngụm nước bọt hấn hỏi Trác:

“Lão cho cái gì vào đây vậy?”

Lão Trác tính nhẩm một lúc rồi nói:

“Một ít mật rắn khô, một ít cao hổ, vài nhánh linh chi, mật ong, nhân sâm, à đúng rồi, hôm trước trên TV có quảng cáo cái thuốc gì mà tăng hùng tâm tráng trí ba bốn tiếng, ta thấy hay hay nên cũng trộn chung vào luôn!”

Khanh để hỏi vội:

“Cái gì mà mạnh vậy, tăng hùng tâm tráng trí ba bốn tiếng?”

Trác vừa vò đầu vừa nói:

“Ta cũng không nhớ rõ lắm, hình như cái gì Vi, rồi lại A, đằng sau lại có chữ Gra nữa!”

Há hốc miệng, khanh để chửi to một câu:

“Mẹ kiếp, hóa ra lão cho ta uống thuốc tráng dương à!”

Trác vỗ tay đánh bốp một cái vào đùi rồi cười lớn:

“Đúng rồi, hóa ra chú cũng biết về y học đấy nhỉ!”

Nhìn gói thuốc trên tay, nâng lên hạ xuống, Khanh để chần chừ hỏi:

“Có tác dụng thật không đó, ta sợ uống vào chết quá.”

Lão Trác bĩu môi nói:

“Chú dám khinh thường nghề nghiệp của anh hả, lương y như từ mẫu, thuốc của anh uống vào cùng lắm là đau bụng, từ khi anh hành nghề tới giờ chưa chết mạng nào!”

“Lão mà là lương y, có mà là dâm y thì đúng hơn.”

Vài đoạn ký ức chạy trong đầu Khanh để tầm mười giây, liếc gói thuốc trên tay rồi mở ra, Khanh để thăm nhủ:

“Liều thôi, cùng lắm là làm bạn với Vi Tiểu Bảo.”

Nghĩ là làm, Khanh đệ một hơi nuốt hết số thuốc, rồi quay sang nói với mọi người:

“Bây giờ chúng ta sẽ làm thế này.”

Cả đám chúc đầu vào bàn luận một lúc, kẻ gật đầu, kẻ lắc đầu nhưng rồi lại gật đầu. Một phút ba mươi giây trôi qua nhanh như tên lửa, vòng lửa của Shingen cũng đã yếu đến mức đáng thương. Vòng lửa vừa tắt cũng là lúc kết thúc cuộc bàn luận, cả đám đứng sát vào nhau, vũ khí đã ở trên tay, trong không gian cũng vọng lại một tiếng cười:

“Những con kiến cuối cùng vẫn là kiến, có giấy giữa làm gì, thôi, chào thân ái và quyết thắng nhé, nhớ gửi lời hỏi thăm của bọn ta với Diêm Vương, ha ha ha ha!”

“Bắt đầu đi anh Sanh!”

Khanh đệ cũng vội vàng hét lên, nhưng một người như anh Sanh há phải là một kẻ chậm chạp, cây rìu sắt đột nhiên biến thành màu vàng, sát khí kinh khủng tỏa ra xung quanh đến khiếp người.

“Aaaaaaaa!”

Một rìu bổ xuống không kém trong truyền thuyết tả về rìu mở trời đất của Bàn Cổ của Trung Quốc, những tiếng “ầm, ầm” xung quanh như phụ họa thêm cho anh Sanh.

“Giết!”

Khanh đệ ở bên cũng không thua kém, thuốc của lão Trác đã phát huy tác dụng nhất định, da mặt của hắn giờ đỏ bừng, toàn thân bốc khói mù mịt, kiếm thứ hai của Thuận Thiên chuẩn bị được chém xuống!

Raito bên cạnh mở nhanh cuốn Death Note của mình ra, ghi nhanh một bút xuống, một cái tên đã xuất hiện: Kim Quang Thánh Mẫu.

“Aaaaaaa!”

Trong không gian vang vọng lại tiếng kêu thảm thiết của một người con gái, cùng lúc đó, Thuận Thiên đã chém xuống. Lưỡi kiếm khí màu vàng dài hơn hai trăm mét như chọc thủng bầu trời, băng đã tan, gió đã ngừng, vạn vật như nín thở đón nhận phán quyết của Thuận Thiên.

“Ầm, ầm, ầm!”

Những âm thanh trầm đục nối tiếp nhau, đất trời như sắp về lại thời kỳ Big Bang, không gian của Thập Tuyệt Trận đã như một tấm gương thủy tinh sắp vỡ.

“Phụt!”

Phun ra một vòi máu tươi, Khanh đệ hét lên với MC Thế:

“Anh Thế, last hit đi!”

Không phụ sự kì vọng của các fan, anh Thế hai chân ngang vai, tay trái cầm búa, tay phải tung chiếc dùi sắt (tác giả cũng không biết có phải sắt không!) lên không trung. Vặn eo một cái, một cú đập tinh tế như vận động viên bóng chày chuyên nghiệp của anh Thế đã đưa chiếc dùi vào đúng tâm điểm của những vết rạn nứt rồi:

“Rắc, rắc, rắc!”

Âm thanh chua chát quen thuộc như ta đập vỡ một chiếc gương lại vang lên, kèm theo đó là tiếng kêu thảm thiết của mười tên trong Thập Tuyệt Trận:

“Aaaaa!”

Tất cả không gian, thời gian như dừng lại, những cặp mắt kỳ vọng của Khanh đệ, của anh Sanh, của Thế và Shingen, Raito đều hướng về cái dùi.

“Bùng!”

Tiếng nổ vang lên, đám người Khanh đệ bị thổi bay đi cùng quà tặng kèm là một luồng sáng chói mắt.

Trời xanh, biển xanh xuất hiện trong mắt họ, bên cạnh họ là hàng ngàn xác người chất đống, máu chảy thành sông, xương trắng không đâu là không có, tiếng súng nổ vang lên ầm ầm bên tai họ. Ngần ngor một lúc rồi Khanh đệ nhìn anh Sanh nói:

“Thoát rồi, cuối cùng thì cũng ra khỏi cái địa ngục chết tiệt kia!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Siêu năng lực của anh Tuấn

Thập Tuyệt Trận đã vỡ, một vùng đất trống vắng hiện ra trước mắt mọi người, hàng nghìn xác chết của các chiến sĩ được phơi bày dưới ánh sáng le lói của những họng súng đang xả đạn. Nằm kề dưới núi xác người, Khanh đệ đang thờ dõc một cách khó nhọc, kiếm thứ hai của Thuận Thiên đã lấy đi gần như toàn bộ sức lực của hắn, nhìn hắn giờ thật sự không khác một con gà nhúng nước sôi là bao.

“Chú có làm sao không?”

Thạch Sanh đứng bên cạnh, khoe miệng còn vương một dòng máu tươi nhưng vẫn cúi xuống hỏi thăm Khanh đệ:

“Chưa chết được, nhưng mà sao đệ thấy nóng quá!”

Khanh đệ nói xong anh Sanh mới để ý, khuôn mặt của Khanh đã trở nên đỏ bừng như gấc, hơi thở nặng nề đôi lúc còn ra cả khói. Cảm thấy hơi rộn người, anh Sanh liền lùi lại một bước gia tăng khoảng cách thêm vài mét rồi hỏi lại:

“Chú có thật là không sao không?”

Khanh đệ nhìn lên, hình ảnh trước mặt hắn đã nhòe đi, cặp mắt hắn như một người bị cận thị nặng không còn nhìn rõ một thứ gì nữa. Hai lỗ mũi phun ra từng đợt khói trắng, cánh mũi phập phồng như một con thú hoang đang đánh hơi, chỉ khoảng ba mươi giây đồng hồ, tay chân Khanh đệ bắt đầu cào cào vào mặt đất nhìn rất đáng sợ. Cái gì đến nó cũng đã đến, anh Sanh tuy đã lùi ra sau nhưng vẫn chưa đủ xa, một cú búng người của nhân vật chính đã nhắm chính xác vào cơ thể to con đó, tiếng hét như xé tan không gian vang lên:

“Aaaaaa!”

Nơi hậu phương của quân địch.....

Không giống như các bãi chiến trường khác, ở đây tuy có lửa, có khói nhưng xác người thì lại không có bao nhiêu, theo thống kê của tác giả, chỉ có khoảng hai ba chục người xấu số nằm xuống, máu không đủ thấm đất.

“Grào!”

Tiếng hú của một loài động vật hoang dã vang lên, Sói ca Dương Trung đang làm một động tác chỉ xuất hiện trong điện ảnh Mỹ những năm 2013 2014, hắn đang bay như Batman trên đỉnh đầu của ba trăm quân Nhạc Phi.

“Cẩn thận, Sói!”

Anh Gióng tuy đang bận chém giết nhưng vẫn chú ý đến đồng đội một cách rất cẩn thận, nhành tre Việt trên tay anh bỗng dài ra vắt ngang xuống điểm đổ của Sói làm nhưng ngọn thương đang định chọc lên trời dạt sang hai bên. Lần này, Dương Trung đã biến thành thạch sùng, à nhầm Spiderman, bốn chân như nam châm bám chặt lên cây cầu của anh Gióng. Ném cho anh Gióng một ngón cái tiêu chuẩn, Sói nhìn đám quân bên dưới mà cười to:

“Ha ha ha, ta xem lần này bọn mi làm sao cản ta giết người?”

Lông trên người Dương Trung dựng đứng lên, hàm răng cùng bộ móng vuốt sắc nhọn cũng đã xuất hiện, nhanh như chớp thân hình to lớn đến ba mét của hắn đã nhảy xuống chính giữa ba trăm quân Nhạc Phi.

Vừa nhìn thấy vậy, hai thầy trò lão Bọ cũng tiến lên, phi kiếm cũng roi da bắt đầu bay ngang dọc bầu trời đêm, nhưng vẫn không có một tiếng kêu la nào vang lên. Quân của Nhạc Phi dường như đã được huấn luyện thành những cục sắt, họ chỉ biết chấp hành và không hề biết đau đớn là gì.

“Bọn này thật là biến thái!”

Nhìn những thân thể đầy máu tươi nhưng vẫn lao đến như con thiêu thân, vị Tướng ngàn năm Trần Hưng Đạo cũng phải thốt lên một lời cảm thán. Anh Tuấn cùng anh Gióng vẫn là đầu tàu gương mẫu, họ vẫn đang lao vào nơi vững chắc nhất của quân địch nhằm đột phá.

“Phụt!”

Tiếng máu từ cổ họng bắn ra lại vang lên, tác giả chính là Kim Ngân, nàng như một bóng u linh lướt qua đoàn quân ba trăm người. Nhưng thời gian đang không ủng hộ đám người anh Tuấn, chỉ ba giờ nữa thôi là cái cục tròn tròn biết phát sáng sẽ nhô lên khỏi chân trời, hậu quả thật khôn lường.

Ngẩng đầu lên trời tính nhẩm, vài giọt mồ hôi lớn đã tuôn ra từ trán anh Tuấn, Đại Tướng dường như đã biết cuộc tập kích này đang đi vào một cái ngõ

cút mà trong đó lão Diêm Vương đang uống trà chờ đợi họ.

“Người anh em, thời gian cấp bách, hãy cho ta sức mạnh của mi đi!”

Anh Tuấn vỗ vỗ vào cổ con ngựa trắng của Tuyết Ca rồi thì thầm một câu. Dường như đã cảm nhận được tình thế bây giờ, con ngựa hí vang một hơi dài như đồng ý với anh Tuấn:

“Ha ha ha, mi sẽ không thất vọng về ta đâu! HỢP THỂ!”

Từ tuyến đầu của ba trăm quân Nhạc Phi bỗng dưng xuất hiện một luồng sáng màu vàng chói mắt, trời đất như trở về thừa sơ khai của nó, mọi thứ thật hỗn loạn vô cùng. Từ trên trời, hàng nghìn tia sét đã xuất hiện như muốn đánh tan mọi thứ nhơ bẩn mà con người đã gây ra tại hòn đảo này.

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng nổ kèm theo một hơi thở thuần khiết nhất trong trời đất xuất hiện, tại trung tâm vùng sáng, một bóng dáng thần thánh như ẩn như hiện trong lớp khói sương mờ ảo.

“Lộp cộp, lộp cộp!”

Tiếng gậy cao gót, à nhăm, tiếng móng guốc từ trong làn hơi nước vang lên làm mọi người xung quanh nín thở, một giây, hai giây, rồi cuối cùng hình ảnh đó cũng đã hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Thân ngựa to lớn, chân hươu bốc lửa, đuôi bò phe phẩy, đầu rồng uy nghiêm, lớp vảy cá chép vàng lấp lánh, và cuối cùng là một cái sừng nhọn hoắt ở chính giữa trán.

“Kỳ Lân!”

Nhạc Phi đang tập trung vung lá cờ đỏ máu cũng phải đứng hình trong tích tắc mà hô lớn lên. Đúng, anh Tuấn cùng con ngựa của Tuyết đã hợp thể thành một con Kỳ Lân, một trong tứ đại thần thú uy nghiêm

“Ha ha ha, hiểu quả không ngờ, lên nào, kết thúc trước khi trời sáng đi!”

Tiếng nói ồm ồm từ cái miệng rộng đến mang tai của Tuấn Kỳ Lân như một lời báo tử tới ba trăm con người, Sói ca Dương Trung, Thánh Gióng, hai thầy trò lão Bọ cùng bóng ảnh u linh Kim Ngân hô đều hô vang một tiếng:

“Giết!”

“Tất cả giữ nguyên đội hình!”

Nhạc Nhi dù gì cũng là một Tướng giỏi ngàn năm trong lịch sử Trung Hoa, gặp nguy không loạn, lá cờ đỏ lại vung lên ra lệnh cho ba trăm cỗ máy lãnh khốc. Tuy nhiên, mọi mưu mô đứng trước sức mạnh trời đất đều không có tác dụng, bức tường giáp cứng rắn ngày nào giờ bỗng hóa thành tờ giấy nháp mặc cặp chân của Kỳ Lân giầy vò.

“Không!”

Tiếng kêu đau lòng của Nhạc Phi cất lên như xuyên thủng chín tầng trời, đội hình hoàn mỹ của hắn, cái thứ mà hắn tự hào nhất giờ đây sắp biến mất. Cặp mắt của họ Nhạc giờ đây đã đỏ ngầu, hai hàm răng cắn chặt vào nhau vang lên những tiếng “Kèn kẹt” rợn người.

“Ta không chấp nhận như vậy, lão Thiên đã vô tình, lẽ nào ta không được bắt nạt!”

Một cột máu đột nhiên phóng thẳng lên trời xanh, ba trăm quân Nhạc Phi chỉ trong vài giây đã hóa thành một cái xác khô kiệt, chính giữa cột máu, Nhạc Phi như hóa cuồng, hai tay liên tục vẩy nhanh lá cờ, miệng lầm nhậm một đoạn gì đó.

“Bình tĩnh, có gì đó không đúng?”

Anh Tuấn từ sau khi hóa thành Kỳ Lân thì mọi giác quan đã trở nên sắc bén kinh người, hơi thở của sự chết chóc bắt đầu tràn ngập nơi sáu người đang đứng.

“Đừng đừng đừng!”

Sắp chớp lại xuất hiện, nhưng lần này dường như mang theo sự tức giận của lão Thiên, một mùi hôi tanh kinh tởm hòa vào không khí làm cho một cây cối xung quanh trong vòng hai ba tích tắc đã héo mòn, chết hết.

“Đứng cạnh ta ngay!”

Anh Tuấn lợi dụng hơi thở thuần khiết của mình bao bọc lấy năm người đồng đội bên trong bởi vì khí độc xung quanh đặc quánh đến nỗi như có hình dạng. Rồi cái gì đến cũng đã đến, một thân hình cao gần hai mươi mét đập vào mắt sáu người, toàn thân Nhạc Phi đỏ rực như máu, chưa hết, thân thể hắn đã biến kinh khủng. Giờ đây, thân thể Nhạc Phi đã mọc thêm một số bộ phận trở thành một người ba đầu, sáu tay và chỉ một từ để miêu tả hắn bây

giờ mà thôi:

“Atula!”

Vâng, tác giả khẳng định với các bạn đó chính là Atula, kẻ mang lại bệnh dịch, chiến tranh và sự độc ác, Nhạc Phi đã điên rồi!

“Ha ha ha, cuộc đời rồi cũng về với đất, vậy để xem hôm nay Đất Mẹ ôm ai trước!”

Giọng nói từ ba cái đầu vang lên, một trầm thấp, một lạnh lạnh, một bán nam bán nữ khiến cả đám người anh Tuấn nổi hết cả da gà. Đúng lúc nguy cấp, từ bên hông Kim Ngân vang lên một đoạn nhạc:

“Chim sẻ gọi đại bàng, là la là la!”

Móc nhanh con iphone 10,5 của Trung Hoa ra, Kim Ngân nói với giọng vội vàng:

“Alo, có biết là đang bận không?”

“Khanh đây, đang bận gì cũng mặc kệ, hai phút nữa phải có mặt tại địa điểm ban đầu, không thì cả lũ sẽ chết không có chỗ chôn!”

“Mi nói cái gì?”

Kim Ngân còn đang ù ù cạc cạc thì Khanh đệ đã tắt máy, cả đám xung quanh trên đầu đường như có một dấu hỏi chấm to đùng, Kim Ngân nói gằn giọng:

“Khanh nói, hai phút nữa phải có mặt tại địa điểm ban đầu, không thì chết cả đám!”

“Hà?”

Tại chính giữa hòn đảo....

“Còn thiếu ai không?”

Khanh đệ từ sau con mõng mị do thuốc của lão Trác gây ra, giờ đang đứng đếm số, bên cạnh hắn là một đám tròn tròn, cao tầm mét mét, đang lon ton chạy đi chạy lại nhìn rất vội vàng. Khanh quay sang anh Thế hỏi:

“Anh có chắc chắn những gì mình nhìn thấy không?”

MC Thế nói giọng chắc chắn:

“Anh thề là thấy nó đang đếm số ngược mà!”

Khanh đệ thờ dài:

“Không ngờ Mi đã nhúng tay vào rồi!”

Không thờ chờ đợi, Khanh quay sang nhìn một đám tròn tròn nói giọng gấp gáp:

“Đô rê mon, chuẩn bị xong chưa?”

Một con trong đám lên tiếng:

“Khoảng một phút nữa là nạp đủ năng lượng cho cửa thời gian, chỉ sợ bạn mi không đến kịp mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chiến tranh thế giới

“Tích tắc, tích tắc!”

Mặc dù trên tay là đồng hồ điện tử nhưng trong đầu Khanh đệ vẫn đang đếm từng giây một, dẫu biết chờ đợi là đau khổ mà sao vẫn phải làm, tác giả

thật thương cho hấn!

“Aaaaa!”

Từ đằng xa truyền tới tiếng hét chói tai, Khanh đệ quay đầu thì đập vào mắt hấn là một thân hình to lớn như một tòa nhà cao tầng, toàn thân đỏ rực, đang nhe nanh múa vuốt tiến lại gần chỗ này.

“Cái gì thế này?”

Lão Trác đang ngồi băng bó cho cả đám thì bỗng giật mình, kêu lên, khổ thân cho một người già năm mươi tuổi, cái tuổi ăn chơi cùng con cái, nay lại phải xông pha chiến trường làm những việc đau tim, mệt thận này.

Đang lúc nguy cấp thì từ bên cạnh, thân thể mét mốt của Đô rê mon không biết từ lúc nào đã đứng cạnh Khanh đệ thì thầm:

“Cánh cửa thời gian đã nạp năng lượng xong rồi, nhưng nó chỉ có thể mở trong ba mươi giây thôi, bảo bạn mi nhanh lên đi!”

“Cái gì? Ba mươi giây thôi à?”

Khuôn mặt của Khanh đệ đã xuất hiện nét rối bời, giờ G đã điểm mà đội của anh Tuấn vẫn chưa về, quả bom nguyên tử được gắn dưới đảo mà nổ thì cho dù Lạc Long Quân hiển linh cũng phải bó tay mà thôi.

“Grào!”

Đang trong lúc rối bời thì một âm thanh mang theo âm điệu vội vàng, hướng tới nơi Khanh đệ đang đứng. Đập vào mắt nhân vật chính là thân hình khổng lồ của Atula, vốn chỉ tồn tại trong game online, bàng hoàng trong giây lát, Khanh đệ thẫn nghĩ:

“Quái vật nơi nào lại chạy tới đây? Chẳng lẽ bên Trung Quốc vẫn còn những thứ như thế này?”

Không thể chờ đợi nữa, Khanh đệ quay sang nhìn đồng đội nói vội:

“Mọi người chuẩn bị đi, nếu mười giây nữa đám người anh Tuấn không đến được thì chúng ta vẫn phải đi!”

Tất cả mọi người đều giật mình vì câu nói của Khanh đệ, nhưng chỉ trong vài tích tắc mà thôi, họ biết cái gì là cần, cái gì không, đại cuộc vẫn là thứ hàng đầu.

Tiết thương ư? Đương nhiên có! Đau lòng ư? Dĩ nhiên rồi, họ cùng đến cái thế giới này, cùng vào sinh ra tử, cùng ở dưới một mái nhà, cùng ăn một mâm cơm, tình cảm là thứ duy nhất mà con tim họ có thể mang đến nơi này.

“Tích tắc, tích tắc!”

Mười giây ngắn ngủi qua rồi nhưng dường đã kéo đi hết thấy linh hồn của mọi người, là một thủ lĩnh, Khanh đệ bắt buộc phải ra quyết định:

“Đi thôi!”

Khanh đệ cúi đầu buông một câu nói như có như không nhưng không một ai ở đây là không nghe rõ, lời nói đó như một cái búa đập mạnh vào lồng ngực của họ vậy, không cần biết họ có chấp nhận hay không thì sự thật vốn là một điều phũ phàng.

Lê những bước chân mệt mỏi qua cánh cổng thời gian của Đô rê mon, Khanh đệ nói lời cứng rắn:

“Xin lỗi, nhưng chúng ta phải đi rồi!”

Nhìn cảnh vật trước mắt, Khanh đệ như muốn in sâu nơi này vào sâu trong ký ức của hấn, miệng hấn lẩm nhẩm:

“Tạm biệt!”

“Chờ đã!”

Một tiếng rống đột nhiên truyền tới, hơn năm chục gương mặt như trong đám ma bỗng trở thành rực rỡ như đám cưới, Khanh đệ hét lớn:

“Anh Tuấn, nhanh lên!”

Một giọt nước mắt lăn xuống gò má Khanh đệ, là người là có tình cảm, vô tình chỉ là một từ che đậy đi một nội tâm mang nhiều đau thương mà thôi.

“Quý tha ma bắt chú, cho anh hai phút cơ mà, vẫn còn thừa nửa giây nhá!”

Anh Tuấn vẫn đang ở trong thân xác Kỳ Lân nhưng giọng nói thì không hề thay đổi được, Khanh đệ vừa vui vừa mừng nói lấp bắp:

“Anh Tuấn, với cơ thể này anh vào không được đâu, nhanh biến hình lại đi!”

“Ồ ờ, đợi tý!”

Nghe Khanh đệ hồi thúc, anh Tuấn biết sự việc cấp bách, nhanh hơn cả Superman biến hình, chỉ trong tích tắc, thân hình lực lưỡng của đại tướng quân lại hiện ra trong mắt mọi người. Chưa kịp chỉnh sửa tóc tai, anh Tuấn đã bị Khanh đệ kéo thẳng vào cánh cửa, kêu to:

“Nhanh lên, không kịp bây giờ!”

Khanh đệ vừa dứt lời, thì một tiếng nổ tung trời vang lên, quả bom nguyên tử được đặt dưới hòn đảo đã bị kích hoạt, Khanh đệ rít đóng mạnh cánh cửa thời gian lại mà không biết hòn đảo bị giờ đã trở thành một cây nấm bằng lửa.

“Ầm ầm ầm!”

Tiếng nổ rền vang lan đi khắp hòn đảo, hàng nghìn người chiến sĩ vẫn còn chưa hiểu gì thì chỉ trong vòng vài giây đồng hồ đã không còn một ai còn sống sót. Luồng khí mạnh mẽ đập vào mũi anh Tuấn khiến cả bọn ngã ngửa, Đơ rê mon ở đằng sau hét to:

“Đóng cửa vào đi, không hỏng mất bảo bối của ta!”

Không một chút chậm chễ, Khanh đệ vùng người lên, lao đến tay nắm cửa, sức gió tạt vào làm động tác của Khanh đệ như một bộ phim quay chậm vậy. Đang không biết làm sao để với được tới cánh cửa thì một con đầu từ móng truyền lên não, cả người Khanh đệ như một con diều đứt dây bay nhanh tới cửa thời gian, đằng sau anh Tuấn buông một câu vô tình:

“Làm ăn lè mề quá, toàn phải đánh thôi!”

“Ầm!”

Cuối cùng thì cửa cũng đóng lại, cả đám thở phào một hơi, chút lý trí cuối cùng cũng đã bị mang đi bởi con mọt mòi, bóng tối vây quanh các con mắt, giấc ngủ đã bao trùm lấy toàn bộ mọi người ở đây!

Tại Từ Cẩm Thành, Trung Quốc, buổi sáng hôm sau...

“Cheng!”

Tiếng cốc chén vỡ vang lên từ trong cung điện, tại đây, bộ mặt béo phì của Doanh Chính đang đỏ bừng như ớt khi, hấn đang gào lên:

“Tại sao lại như vậy? Tại sao lại chết toàn quân? Ai ở đây nói cho ta nghe xem nào? Một ngày, chỉ một ngày mà chết sạch không còn một mống!”

Dưới áp lực của Chính béo, cả đám người bên dưới đều run rẩy, một tên tầm năm mươi, trên người là bộ đồ quân phục, bước ra nói lý nhí:

“Thưa Hoàng Thượng, chúng ta bị đánh lên ả!”

Đưa ánh mắt sắc như gillette về phía tên đang phát biểu, Chính béo nói giọng không được thân thiện cho lắm:

“Nói rõ cho ta xem, ai đánh lên?”

Tên mặc quân phục vốn là bộ trưởng quốc phòng của Trung Quốc, một thời hô mưa gọi gió, dưới tay hàng trăm triệu đệ tử, à nhầm quân lính, nhưng khi đứng trước Chính béo thì lại không thể ngẩng đầu lên được. Hắn vẫn giữ cái giọng lý nhí đó mà nói:

“Theo như thần được biết, chính là nước Mĩ đã đánh bom nguyên tử chúng ta!”

Chính béo trầm tư một lúc rồi hỏi:

“Nước Mĩ? Là bọn nào? Mà bom nguyên tử là gì?”

Thấy Chính béo đã giảm sát khí xuống, tên bộ trưởng cũng đứng thẳng lưng lên, âm thanh nói ra cũng to tát, rõ ràng hơn:

“Là một nước phía Tây, chuyên chống đối chúng ta, bọn chúng ý vào mình có vũ khí khoa học mà vênh vào lắm ả!”

“Bộp!”

Chính béo đập mạnh tay xuống cái ghế vàng, hét lớn:

“Hỗn xược, một lũ khoai tây mà dám làm phản như vậy hả? Ta tuyên bố chiến tranh với bọn chúng! Tiểu Quý Từ đâu, chuẩn bị viết Thánh Chi cho ta!”

Một tên lấm cơ nhiều thịt bước ra, nói giọng léo nhéo:

“Vâng, thưa Hoàng Thượng!”

Chính béo nhìn sang bên cạnh mình, nói nhỏ:

“Cái Nhiếp, mi hãy đến chỗ lũ người Phong Thần đi, sau chuyện này, bọn chúng cũng không thể ngồi yên đâu!”

“Dạ!”

Người thanh niên tên Cái Nhiếp buông một câu cụt lủn nhưng lạnh lẽo đến kinh người!

Tại châu Âu, trong một phòng họp đặt tại thủ đô Paris, Pháp...

Hội nghị thượng đỉnh các nước châu Âu đã được mở ra một cách bí mật, hơn chục con người tai to mắt lớn của các cường quốc châu Âu đang cùng vây quanh một cái bàn tròn, một người đầu hói đứng lên nói:

“Mì đã bắt đầu mở kho vũ khí, các căn cứ quân sự cũng đang đặt báo động, rất có thể chiến tranh thế giới sẽ diễn ra, chúng ta không thể ngồi yên rồi!”

Sau một hai phút im lặng, một người khác đứng lên nói:

“Chúng ta phải ra tay trước thôi, không thể để bị động được, vài ngày nữa trường Howard của nước ta sẽ làm lễ tốt nghiệp, ta nghĩ sẽ có thể điều động được vài trăm pháp sư!”

Các nước khác đều gật đầu, sức mạnh đáng sợ của các sinh viên Howard mọi người ở đây đều biết, có sự giúp sức của pháp sư, châu Âu sẽ không bị thua thiệt nhiều. Một người đàn bà sau khi nghe xong cũng đứng lên phát biểu:

“Nước Đức sẽ tài trợ xe tăng kiểu mới, cùng với các trang thiết bị rada!”

Theo sau đó, các thủ tướng khác cũng đứng lên nói về sự tài trợ của nước mình, không khí đang náo nhiệt thì bỗng nhiên có một giọng nói như u linh chen vào:

“Còn nước ta sẽ chi huy các người!”

“Ài?”

Cả đám người quanh bàn tròn cùng hướng ánh mắt ra phía cửa phòng, tại nơi đó có thân hình to lớn như một con gấu đang đứng, trên mặt hắn đang nở một nụ cười đều:

“Xin chào, ta là Caesar!”

Nước Mỹ, trong một căn cứ quân sự kín bên dưới thành phố của những thiên thần Los Angeles...

“Phet phet phet!”

Một âm thanh không được trong sạch cho lắm vang lên, làm một đám đông đang đứng trong căn phòng rộng lớn cảm thấy buồn nôn. Một tên toàn thân là giáp sắt hét lớn:

“Đm mày, Hulk, mày không cần khùng bỏ âm thanh như vậy chứ.”

Từ căn phòng mà trên cách cửa viết hai chữ cái La Tinh “WC”, vang lên một âm thanh đau đớn:

“Tao cũng đâu có muốn nhưng cái bụng tao nó làm sao ấy? Từ hôm qua đến giờ nó không chịu yên một phút nào, tao phải thay mấy cái quần đùi rồi đây!”

“Reng reng!”

Âm thanh điện thoại vang lên làm cả đám đang định chửi tên da xanh im lặng, tên mặc giáp ấn một cái nút, một thân ảnh 3D hiện lên cùng lời nói:

“Xin chào đội Avengers, Tổng Thống đã ra sắc lệnh tuyên bố chiến tranh, ngày mai sẽ là một ngày khó khăn, mong các người sẽ làm tốt công việc của mình!”

Tại đất nước mặt trời mọc, một ngôi chùa cổ kính đang đón ánh bình minh, Khanh đệ cùng cả đám người anh Tuấn đang nằm ngủ mà không biết thế giới sắp xảy ra một cuộc chiến đẫm máu!!!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Trung Thu

Ánh dương bừng sáng sau một đêm dài se se lạnh, thời tiết vào giữa tháng chín mang đến cho con người ta cảm giác thật sáng khoái. Tại một bãi cỏ, Khanh đệ cùng đoàn người đang chìm vào trong giấc ngủ ngọt ngào. Con người là vậy, dù thiện hay ác, thì khi ngủ bạn sẽ trở về là một đứa trẻ, mãi mãi ngây thơ, mãi mãi chảy nước dãi.

“Oáp!”

Tiếng ngáp như hồ gươm của anh Tuấn báo hiệu một ngày mới bắt đầu. Đứng dậy, làm một vài động tác thể dục buổi sáng tiêu chuẩn trên TV của các mẹ, anh Tuấn bắt đầu đi gọi mọi người dậy, người đầu tiên chính là Nguyễn Trãi, đơn giản là vì vị tướng này đang đói meo.

“Năm phút nữa thôi!”

Nguyễn Trãi mở miệng cầu xin, dù chỉ là ở hậu phương nhưng với một văn nhân như anh Trãi, chiến tranh cũng đã là quá sức.

“Năm phút gì, anh cho chú năm phút, nấu cơm cho anh ăn đi!”

Quân lệnh như sơn, ăn uống điều độ, đi ngủ đúng giờ, mặt sắt vô tình, vốn là tiêu chí làm người của anh Tuấn, nhưng từ khi đến thế giới này, nó cũng đã thay đổi đôi chút, ăn thịt nhiều hơn, uống rượu nhiều hơn và cười đùa nhiều hơn. Đạp cho Trãi hai cái, công cuộc đi tìm đồ ăn của anh Tuấn tiếp tục, lần này nạn nhân chính là Mã Lương, cũng đúng thôi, có đầu bếp mà không có thực phẩm cũng như không. Chỉ khổ thân thằng bé mười tuổi cộng thêm nghìn năm này, đang ngủ say sưa trong lòng chị Đại thì bị anh Tuấn xách cổ lên như xách mèo làm thằng bé kêu la oai oái.

“Mười phút nữa thôi!”

Mã Lương cầu xin rồi đưa hai cánh tay ngắn cùn cùn của mình bám vào người chị Đại, quyết tâm không buông ra.

“Mẹ kiếp, thằng đầu bếp thì xin năm phút, thằng bán thịt thì xin mười phút, thế bao giờ anh mới được ăn, dậy hết cho ta!”

“Cái gì mà ồn ào thế, có địch à!”

Anh Gióng đang nằm vắt vẻo trên lưng ngựa thì bật giật hét lớn, trên tay đã lăm lăm cây tre, nhìn tới nhìn lui một lúc thấy không có gì, anh Gióng nói:

“Các chú ồn ào làm anh tưởng có địch, mất cái đùi gà của anh rồi, đi nấu cơm cho anh đi!”

Cái gì gọi là tư tướng lớn gặp nhau, chính là đây, anh Tuấn nhìn anh Gióng nghẹn ngào không nói nên lời, bắt tay bắt chân một lúc rồi hét lớn:

“Các chú nghe thấy gì chưa, đi nấu cơm đi!”

Sự việc đã đến mức này, Mã Lương cùng Nguyễn Trãi còn có thể làm gì khác, lập tức dậy đánh răng rửa mặt, chuẩn bị nấu cơm. Đám Khanh đệ sau cơn bạo loạn buổi sáng của anh Tuấn và anh Gióng cũng đã lật đật bỏ dậy đánh răng. Hít một hơi không khí trong lành, Khanh đệ mới để ý xung quanh, nơi đây chính là đỉnh núi được bao quanh bởi một rừng hoa đào. Tuy giờ không phải mùa anh đào, nhưng không hiểu sao, xung quanh Hồng Khanh đều là một hồng nhạt tuyệt đẹp. Gió thu lùa vào từng góc ngách trên thân thể, Hồng Khanh thật không thể tả nỗi cái cảm giác bây giờ của mình, mọi mệt mỏi đều tan biến, lo âu cùng suy nghĩ cũng theo làn gió mà đi, trả lại cho hắn sự trần trụi của thiên nhiên.

“Thật đẹp!”

Cảm thán một câu, Khanh đệ quay sang nhìn đồng đội, những người vào sinh ra tử cùng mình, trong lòng hắn bỗng dâng lên một cảm giác ấm áp. Nhìn những nụ cười kèm nước dãi trước ống xoong nồi của lão Trãi mà hắn thấy vui vui. Lão Trãi cũng không làm hắn thất vọng, phục vụ liveshow thơ cho mọi người:

“Một tay nâng cánh hoa đào, Một tay đào cháo ngọt ngào lòng ta. Gió thu tiến tới đòi hoa, Gửi hương thịt gà mặn mà tình yêu!”

“Hay, hay, ăn thôi!”

Vâng, đó chính là cảm xúc của những người đàn ông, thịt gà tốt hơn thơ! Đùi gà một tay, bát rượu một tay, thơ thì cứ để đấy đã, no bụng rồi tính. Tròng chém giết thịt gà của các vị anh hùng được diễn ra một cách nhiệt tình, đám người Shingen, Gi, Ga, Đô rê mon cũng nhập hội, làm không khí nào nhiệt lên đến đỉnh điểm

“Nào, chúng ta cùng nâng chén đón mừng đồng đội mới, chú tên gì ấy nhỉ? À Huệ à, nào cùng nâng chén chào đón Huệ và đồng bọn!”

Anh Tuấn cao giọng chúc mừng, Khanh đệ cùng đoàn người cùng đưa bát lên hết:

“Zô, zô, zô, cạn chén!”

Anh Huệ đứng lên, giơ cao bát rượu nói:

“Cám ơn mọi người, Huệ ta đây, tuy không có tài cán gì đặc biệt, chỉ có đôi bàn tay cùng bảy người anh em này, nhưng ta hứa sẽ cùng các vị đấu tranh với đám người Trung Quốc kia, không chết không dừng!”

“Tốt, uống nào!”

Khanh đệ nhờ một chút men mà cũng cao giọng cổ vũ, nhiệm vụ trên người hắn có nặng nề hay không, cũng chỉ hắn rõ, thêm một người tốt một người. Trong khi cả đám người Việt đang chén chú chén anh, thì những người Nhật lại thì thầm to nhỏ gì đó làm tính tò mò của đứa trẻ Mã Lương nổi dậy, hắn hỏi:

“Các người đang nói gì thế? Lễ hội gì?”

Đô rê mon đang gặm bánh rán, thấy Mã Lương hỏi, nó nói:

“Hôm nay là Trung Thu rồi, ta nhớ nhà quá, nhớ Nô bi ta nữa!”

“Trung Thu?”

Tiếng than thở của Đô rê mon làm cả đám đang uống rượu bỗng giật mình, chén rượu định đưa lên miệng bỗng ngừng lại, cả đám thần thờ một lúc, anh Tuấn nói:

“Nhanh thật, mới đó mà đã Trung Thu rồi!”

“Đúng vậy, nhanh thật!”

Đám người còn lại cùng nhau cảm thán một câu, số phận của họ đã gắn liền với chữ “lấn lộn”, mấy khi được ngồi xuống thế này mà hưởng ngày rằm tháng tám. Bữa ăn sáng của họ đột nhiên kết thúc, không ai bảo ai câu gì mà cùng thu dọn bát đĩa, không khí im lặng bỗng nhiên bao trùm hết thảy mọi vậy xung quanh. Đô rê mon nhìn đoàn người Khanh đệ thu dọn mà ngẩn ngơ, đưa đôi chân ba mươi centimet của mình tiến tới kéo kéo áo anh Tuấn hỏi:

“Mọi người làm gì thế, sao tự nhiên thu dọn hết vậy?”

Anh Tuấn chẳng thèm trả lời mà vẫn tiếp tục dọn dẹp, làm cho thân hình mét mét của Đô rê mon đứng trời trồng ở đó, không biết nói gì. Nó hướng ánh mắt về phía Hồng Khanh cầu cứu nhưng đáp lại chỉ là một cái nhún vai vô tư của nhân vật chính.

“Xong chưa?”

Anh Tuấn cao giọng hỏi cả đám.

“Xong rồi!”

Cả đám đáp lại.

“Tốt, đi ngủ thôi!”

Lần này thực sự Khanh đệ không hiểu thật rồi, hắn tưởng mọi người có tâm trạng gì mới dọn dẹp bát đĩa, ai ngờ lại là đi ngủ, hắn tiến tới hỏi nhỏ lão Trác:

“Tại sao lại đi ngủ vậy?”

Trác trả lời một câu xanh rờn hơn cả rau muống:

“Ngủ lấy sức, tối đi chơi, Trung Thu chơi trăng chứ có chơi mặt trời đâu!”

“....”

“À quên, tên nào không ngủ được thì làm đèn lồng nhé!”

Trước khi đặt lưng xuống, anh Tuấn liền phun một câu mang tính sát thương, rồi:

“Khò, khò, khò!” Lắc lắc cái đầu, Khanh đệ thực sự không biết tại sao mọi người lại lạ thế, nhưng điều mà hắn không biết là: một giọt nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt của người đang ông cứng cỏi, đang giả vờ ngủ kia.

“Nhà à? Thật nhớ!”

Anh Tuấn thì thăm, cũng đúng thôi, Trung Thu chính là ngày đoàn viên, còn họ thì sao, họ đang ở nơi đất khách quê người, người nhà của họ cũng không còn trên đời này nữa, ngày này đối với họ chỉ là một ngày đáng buồn mà thôi!

Nơi âm tào địa phủ của châu Á... Một bóng áo trắng đang từ từ bước trên cây cầu Nại Hà, à quên, tác giả xin giới thiệu thêm cho quý vị độc giả được rõ về địa ngục của thế kỷ hai mươi lăm.

Địa ngục nhìn một cách tổng thể thì là một bãi đất trống với vài căn nhà cấp bốn, mỗi nhà đều treo bảng bên trên ghi nơi mà mình cai quản, có tất cả ba căn, lần lượt là:

“Việt Nam, Trung Quốc, Nhật Bản.”

Người con gái đang bước vào tòa nhà Nhật Bản, cái lạnh của điều hòa cộng thêm về âm u từ màn hình TV đang chiếu một bộ phim kinh dị hay nó còn được gọi là phim hành động ở dưới này.

“Xin chào, quý khách cần gì?”

Người vừa nói chính là một cô gái tóc dài chạm đất kèm theo trên người là bộ quần áo trắng toát, đang nở một nụ cười PS đón tiếp vị khách đầu tiên trong ngày của mình. Người đối diện với cô đang đeo một cái mạng che mặt, nhưng từ đôi mắt có thể thấy đây vẫn là một cô nàng trẻ tuổi, nhưng vị tiếp tân của chúng ta đã phải rùng mình khi nghe một câu:

“Cho ta gặp Diêm Vương của người!”

Một giọng nói lạnh đến mức ma cũng đóng băng, chưa kể đến uy áp mà người lạ mặt này đem lại làm cô tiếp viên chỉ muốn quỳ rạp xuống mặt đất. Không khí xung quanh trở nên căng thẳng cực độ, cả văn phòng địa ngục bỗng chốc trở nên im bất.

“Ting!”

Trong diễn biến đang căng thẳng, thì tiếng chuông thang máy đột nhiên vang lên, bước ra từ cánh cửa là một tên béo phì, đôi bàn tay mập như móng heo của hắn đang chạy khắp người một nàng ma nữ mới lớn.

“Mi là Diêm Vương?”

Lại là giọng nói đó, tên béo đang cao hứng bỗng chốc cảm xúc tụt dốc không phanh, hắn ấp úng nói:

“Chính là bốn quan, mi...mi là ai?”

Người lạ mặt đưa một tay ra đằng sau lưng, làm không khí sặc mùi nguy hiểm, tên Diêm Vương đang định hô cứu viện thì người lạ mặt đã rút ra một cái lệnh bài. Diêm Vương đang định thở phào thì toàn thân bỗng lạnh toát, đôi chân heo của hắn đã run lên, toàn thân mồ hôi giật liên hồi:

“Bịch, bịch!”

Âm thanh của đầu gối va đập với nền nhà vang lên, tên Diêm Vương lắp bắp nói:

“Thần không biết ngài đến, mong ngài khai ân, xá tội cho hạ quan!”

Người lạ mặt dường như đã đoán được tên Diêm Vương sẽ thế này, nói giọng thần nhiên:

“Đứng lên đi, nơi này không phải chỗ nói chuyện!”

“Vâng, vâng, mời ngài đi lối này!”

Diêm Vương dẫn người lạ mặt tới thang máy, cánh cửa nhanh chóng đóng lại, số trên bảng điện tử nhảy liên tục và dừng lại ở số mười chín. Tại sao lại là số mười chín? Đơn giản là tên Diêm Vương này có một sở thích là nghe những âm thanh hành hạ, chửi bới từ mười tám tầng trên vọng xuống!

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đội ngũ tiếp viên chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì người đã đi mất rồi, cô ma nữ tóc dài nói nhỏ với đồng nghiệp:

“Người kia là ai thế?”

Cô bên cạnh lắc đầu, nhưng rồi lại gật đầu nói:

“Ta nhìn lên tám lệnh bài, nó khắc hai con rồng cùng một chữ Thiên, ta đoán...”

Cô nàng này chỉ chỉ tay lên trời, làm mọi người xung quanh đều rùng mình một cái không hề nhẹ!

Chương 34: Bách Quỷ Dạ Hành

Nhật Bản vào đêm hôm đó..

Như mọi ngày lễ bình thường, đêm trung thu năm nay sáng rực nhờ hàng trăm, hàng nghìn bóng đèn mang đủ mọi loại sắc màu. Đường phố Nhật Bản vẫn giữ lại được nét văn hóa của riêng mình, liên tiếp những sạp bán hàng nhanh chóng được mở ra kèm theo những món ăn, trò chơi vui nhộn. Chỉ mới sáu giờ tối thôi mà những con đường bán hàng đã trở nên đông nghẹt người, hầu hết toàn là những thanh thiếu niên trong lứa tuổi hai mươi mốt. Hàng trăm cặp đôi đang dắt tay nhau, vừa ăn những món như mực viên, chả viên vừa hít tóc, hôn môi đón chờ trăng lên.

“Trò này chơi như thế nào?”

Chị Đại cùng Chị Hai không biết lúc nào đã mang trên người một bộ kimono truyền thống của Nhật, hai người đang chăm chú nhìn vào trò câu cá bằng vọt giấy. Tuy nhiên lễ hội nào cũng có cái xấu của nó, những người chủ sạp luôn luôn làm mọi cách để ăn tiền thiên hạ. Trò ném cóc thì đóng đinh, bắn súng thì đạn hồng, đập gạo dừa thì đập trứng cũng không vỡ. Cũng như là trò vớt cá này, hai Chị chỉ cần để vọt chạm vào nước là giấy sẽ rách ngay.

“Xoạt!”

Cây vọt thứ năm mươi đã được Chị Đại làm rách, máu nóng dường như đã dồn lên đến tận cùng, sát khí tuôn ầm ầm, ngoài mặt của chủ sạp hàng hiện lên vẻ tiếc thương cho Chị Đại nhưng trong lòng lại đang nói thầm một chữ:

“Tiền, tiền, tiền!”

Chị Hai thấy vậy vỗ vỗ vai cái vào vai Chị Đại nói:

“Thôi đi chơi trò khác đi, em thấy trò ném cóc dễ hơn!”

Chị Đại gạt đầu đồng ý liền đứng lên ném cho lão chủ sạp một cọc tiền rồi hai chị em lại tung tăng tiến về nơi khác, tiếp tục công cuộc bị lừa. Kim giờ đồng hồ đã chỉ vào số chín, đường phố càng ngày càng đông, pháo hoa cũng đã được chuẩn bị để bắn. Khanh đệ cùng các đại ca đang hòa vào dòng người và trên tay mỗi người là một cái đèn lồng nhỏ đang phát ra một thứ ánh sáng dịu nhẹ làm cho ánh mắt của những đứa trẻ xung quanh thêm thuông.

“Có thích không?”

Anh Tuấn cầm lấy một chiếc đèn lồng quơ quơ trước mặt một đứa bé với một khuôn mặt dịu dàng. Tuy đứa bé sợ hãi núp sau lưng mẹ nhưng ánh mắt đã bán đứng tâm hồn nó, đôi mắt như hai viên pha lê tròn to hướng thẳng đến chiếc đèn trên tay anh Tuấn đầu gật gật. Anh Tuấn cười một tiếng to nhẹ nhàng nói:

“Vậy thì cho cháu!”

Đứa bé như không tin vào tai mình, cánh tay mồm mồm như cây xúc xích cứ nâng lên hạ xuống, thằng bé đang đấu tranh với bản thân một cách quyết liệt. Thấy vậy, anh Tuấn xoa xoa đầu đứa nhỏ rồi dúi vào tay nó cây đèn nhỏ của mình và nói:

“Đừng sợ, cho cháu thật mà!”

Dứt lời anh Tuấn quay sang nói với Khanh đệ:

“Đi thôi, gặp đứa bé nào thì đưa đèn lồng cho nó!”

Khanh đệ cuối cùng đã hiểu, chỉ thoáng gật nhẹ đầu rồi nhìn về phía đứa bé, nó đang chạy lại chỗ mẹ giờ chiếc đèn lồng lên khoe cùng với nụ cười khanh khách. Nhìn cảnh tượng đó, tâm hồn của cả đám bỗng nhiên cảm thấy thanh thản lại pha lẫn chút chua xót.

Đường phố đâu đâu cũng là người nhưng ánh mắt của đám đàn ông đều hướng về một cặp chị em đang đi lại. Khuôn mặt thanh tú, mái tóc dài đen nhánh xỏa xuống kết hợp với nước da trắng hồng như cướp lấy hết thấy những linh hồn đang nhộn nhạo của đám đàn ông.

“Chị nhìn xem, bên kia có bán mặt nạ kia!”

Thúy Vân cất giọng không khác vàng anh là mấy lên làm chút nước dãi trong miệng đám đàn ông xung quanh không thể giữ lại được mà tuôn ra, tuy vậy cặp chị em này cũng không hề để ý mà chăm chú chọn mặt nạ.

“Đẹp không?”

Thúy Kiều đeo một chiếc mặt nạ mèo lên hời, cùng lúc đó nhiều người xung quanh cùng hét lên:

“Đẹp!”

“Vây lấy một cái!”

Thúy Kiều lại cười nói, nụ cười của nàng như ngàn hoa đua nở khiến hoa đào Nhật Bản xung quanh dường như xấu hổ mà cụp mình lại không dám ngẩng đầu lên. Ở trên một ngọn đồi, một bóng người đang uống rượu cũng đang hướng đôi mắt của mình về phía Thúy Kiều lắm bầm:

“Đẹp, thật đẹp!”

Giọng nói già nua mang chút buồn phiền cất lên, Lão Du cùng hai người bạn già là Trác và Trãi đang ngồi nhìn trời nhìn mây, uống rượu nhắm mồi. Họ là những người đã ngoài năm mươi, không thích hợp với không khí nhộn nhịp này. Trác ném viên lạc vào miệng rồi cất tiếng hỏi Du:

“Mi vẫn còn buồn à?”

Du cầm chai Sake tu một ực, miệng lắm nhảm:

“Im lặng vờ như ta chẳng sầu,Im lặng nhưng lòng ta quá đau.Lặng im để người không hay biết,Lặng im khề nhìn rồi đi mau.

Đi tới chân trời ta kiếm rượu,Dốc nỗi lòng ta tận đáy sâu.Một chén thật lòng, ta uống cạn,Một chén dối lòng, ta không đau.”

“Thôi uống tiếp đi!”

Du nhìn hai người bạn già nói khiến Trác và Trãi cùng lắc đầu, tình lự lự tình, bao giờ mới hết, họ chỉ là bạn, chỉ có thể uống cùng mà thôi. Chẳng mấy chốc dưới chân ba người đã có vài chục vỏ chai, ba bóng già đã ngà ngà say.

“Bốp!”

Ném cái vỏ chai Sake xuống mặt đất, Du nói:

“Rượu này uống chả có tí vị nào cả, đáng lẽ phải bảo nhờ Mã Lương vẽ cho vài bình Quốc Lũì mới phải.”

Lão thần y cũng gật đầu đồng ý:

“Đúng là không thể bằng rượu của mình được, uống cái này chỉ tổ đi đái nhiều!”

Trãi đang lúi húi cắt bánh trung thu phải ngẩng đầu lên nói:

“Hai tên già này, có cái uống là tốt rồi, thôi ăn bánh đi, đồ không có nhiều, chỉ làm được vài vị này thôi!”

Đưa một miếng bánh nướng trứng đậu xanh lên miệng cắn một cái, Du tẩm tắc khen:

“Ngon thật, lâu lắm không được ăn rồi!”

Trác cũng cắn một miếng rồi gật đầu lia lịa, làm lỗ mũi của Nguyễn Trãi phồng to lên, hần cười ha hả:

“Cứ tự nhiên, ta cái gì cũng không giỏi, chỉ có mỗi việc này là có chút tâm đắc!”

Lão Du thấy vậy tò mò hỏi:

“Mi nói ta mới nhớ, ở đây toàn là người có năng lực đặc biệt, chỉ có mỗi mi là không có, hay là mi giấu nghề?”

Trãi thở dài một hơi, ngao ngán nói:

“Ta đúng là không có năng lực gì cả, ta chỉ ước mong mình có thể góp sức cho mọi người chứ không phải ngồi ở hậu phương lo lắng!”

“Ta có thể biến điều ước của mi thành hiện thực!”

Một giọng nói lạnh như băng bỗng vang lên từ sau lưng ba người làm ba bộ xương già giật nảy một cái thật mạnh.

“Bụp, bụp, bụp!”

Tiếng pháo hoa vang lên trên bầu trời của đất nước mặt trời mọc, mọi đôi mắt đều hướng lên trên theo dõi những bông hoa lửa đang tỏa sáng. Có vài cặp đôi trong lúc này tranh thủ làm vài động tác trao đổi enzym qua đường miệng, đám người Khanh đệ cũng hòa chung nhịp đập vào đoàn người.

Đang lúc cao trào bỗng một đám mây đen ủa đến kèm theo một tiếng nói âm trầm mang nặng sát khí:

“Ha ha ha, đến muộn một chút nhưng không sao, ăn đêm cũng tốt!”

Một tiếng nói khác vang lên:

“Oni à, mi ăn thịt cũng nhớ nhả xương nha, cho chị còn xơ mủi tý chút!”

Tiếng ồm ồm của Oni lại vang lên:

“Cốt nử mi chỉ ăn những kẻ phụ bạc cơ mà, sao hôm nay lại đổi vị thế?”

“Ha ha ha, đàn ông có đứa nào không phụ bạc, ăn trước cũng vậy thôi!”

Lại một tiếng nói nữa cất lên:

“Không liên quan nhưng trông ta có đẹp không? Bên dưới kia có nhiều anh đẹp trai ghê!”

Một âm thanh già nua khác cất lên chửi:

“Ha ha ha, con đàn bà bị chồng rạch miệng còn muốn đẹp, cút đi!”

Tiếng của quỷ rạch miệng lại vang lên nùng nịu:

“Nurarihyon đại ca, huynh không thấy ta đẹp sao?”

“Không liên quan nhưng ta kể một trăm truyện ma nhé!”

“Bọn mi giết ai thì giết nhưng những tên đang ngủ là của ta!”

Vài tiếng chửi rủa, vài tiếng nói linh tinh vang lên trên khắp bầu trời làm người dân bên dưới hỗn loạn cực điểm, một tiếng hét thất thanh vang lên khiến đám đông hoảng sợ:

“Bách Quỷ dạ hành!”

“Ha ha ha, không ngờ vẫn còn nhớ bách quỷ dạ hành, chúng ta hứa sẽ ăn bọn mi một cách không đau đớn!”

Cùng lúc đó một thân hình đỏ rực to như voi ma-mút từ trên trời nhảy xuống, hàm răng sắc nhọn cùng cái đầu khổng lồ có sừng đập vào mắt mọi người. Nó vừa đi vừa vung cây chùy gai to lớn của mình về phía người dân vô tội khiến một đêm trung thu đầy màu sắc đã nhuốm đầy máu tươi. Liềm liềm đôi môi của mình một cái, Oni hét lên:

“Ha ha ha, sáng khoái quá!”

Đứng cách xa đám người hỗn loạn, Khanh đệ và đồng đội nhìn tràng đồ sát trước mắt mà kinh hoàng, nhìn đồng đội một cái Khanh nói:

“Chúng ta có nên giúp không?”

Anh Tuấn không nói gì, cả đám cũng im lặng tính toán, đang định quay đầu đi thì đột nhiên một tiếng trẻ con kêu lên đập thẳng vào tai Anh Tuấn. Quay lại nhìn, đứa bé vừa kêu chính là đứa bé anh đã tặng đèn lồng, thân hình bé nhỏ chưa kịp cửa quây thì hàm răng sắc nhọn của Oni đã cắn một cái đứt đôi.

“Không!”

Ánh mắt anh Tuấn đỏ ngầu, hét lên nhưng đã quá muộn, đứa trẻ xấu số đã không bao giờ về với mẹ được nữa. Nắm chặt hai tay, anh Tuấn gầm lên:

“Giết, giết hết cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bách quỷ dạ hành (tiếp)

Màn đêm vẫn hiện hữu tại đất nước mặt trời mọc như bao ngày bình thường khác nhưng điều khác biệt hôm nay là: MÁU! Đúng như vậy, khắp nơi toàn là máu, màu đỏ quuyền rũ giờ không còn đứng với ý nghĩa của nó nữa. Trăng rằm ngày trung thu vẫn tỏa ra thứ ánh sáng mê hoặc của mình, thứ ánh sáng đó dường như đang dẫn lối cho những con người đang chạy trốn bên dưới kia khỏi những tội ác đang hiện hữu.

“Cứu!”

Âm thanh được nghe thấy nhiều nhất lúc này chính là nó, tiếng kêu ở khắp mọi nơi, mọi chỗ. Những tiếng kêu thất thanh đó ngày càng nhiều, ngày càng rõ đến mức mà lỗ tai của đoàn người Khanh đệ như có một chiếc loa phóng thanh ở bên vậy.

“Bình tĩnh đi anh Tuấn!”

Mọi người xung quanh đều đang níu kéo bả vai người đại tướng. Khanh đệ đè anh Tuấn xuống hết thật to. Hắn chính là người ở bên cạnh anh Tuấn lúc anh tặng quà cho đứa nhỏ, đó cũng chính là lần đầu tiên trong vòng gần một năm qua hắn thấy được sự dịu dàng đến như vậy trong mắt Tuấn.

“Cái quái gì vậy?”

Từ trên không trung, chị Đại cùng chị Hai đang cười Tiểu Trọng bỗng hét lên một tiếng. Đằng sau hai người một voi là ba bóng trắng nhỏ đang đuổi theo sau. Chỉ trong hai chớp mắt chúng đã tiếp cận được Tiểu Trọng và rồi:

“Xoẹt!”

“Hú hú!”

Tiểu Trọng kêu lên một tiếng đau đớn kèm theo đó là thân hình to lớn của nó chao đảo trên không làm hai Chị sợ hãi. Đáp vội xuống đất với tốc độ như của VietNam Airline, Tiểu Trọng hóa hóa nhỏ rồi nhảy vào lòng chị Hai kèm theo những tiếng rên ư ừ. Tưởng chừng sẽ có máu ở đâu đó nhưng thật kì lạ, hai chân sau của Tiểu Trọng không hề có máu mà thay vào đó là một thứ bột vàng vàng.

“Chít chít chít!”

Ba âm thanh mang ý cười đùa vang lên bên trên đầu họ, những bóng trắng đã dừng lại hiện rõ nguyên hình là ba con chồn trắng lớn. Một con to lớn, một con hai chân trước cầm dao sắc lẹm còn con cuối cùng trên lưng mang một cái hũ, chính chúng là thủ phạm tạo ra tiếng kêu đau đớn của Tiểu Trọng.

“Kamaitachi!”

Một người dân đang trốn trong bụi cỏ bên cạnh bỗng hét lên. Không ai hiểu lịch sử hơn dân nước đó, bách quỷ dạ hành là một truyền thuyết đã ăn sâu vào máu, vào đời sống của những người dân đất nước mặt trời mọc. Truyền thuyết một trăm con quỷ cùng hội họp vào đêm trăng như một nỗi ác mộng dọa cho từ đứa trẻ ba tuổi đến già tám mươi run lấy bầy.

Dĩ nhiên Kamaitachi là một trong các con quái vật trong đó, ba con chồn luôn luôn vờn theo những người chạy trốn. Con đầu tiên sẽ đẩy ngã đối tượng, con thứ hai sẽ cắt đứt gân chân người đó còn con thứ ba là dễ thương nhất, nó bôi thuốc cho người bị hại giúp họ chạy tiếp và cứ tiếp tục như vậy đến khi người xấu số đó chết vì đau.

Đôi mắt chị Hai đỏ ngầu, Tiểu Trọng là con thú đã gắn liền với cuộc đời chị nay lại thấy nó bị bắt nạt, sự tức giận có thể nói là không diễn tả được.

“Chúng mày phải chết!”

Như một lời tuyên án tử hình, chị Hai gầm lên, grom đã rút khỏi vỏ, bộ Kimono cũng đã trút xuống thay vào đó là một bộ giáp sáng loáng ánh bạc. Tiểu Trọng lại biến hình, nó gầm lên, thân hình vài nghìn kilogram thịt trở nên khủng bố hơn bao giờ hết báo hiệu một điều:

“Trận chiến bắt đầu!”

“Giết!”

Người hét to lúc này là anh Tuấn, người đại tướng đáng kính đã không thể chịu đựng được hơn nữa, nợ máu trả bằng máu là định lý ngàn năm cũng không thay đổi được. Lưỡi grom sáng loáng chém xuống con quái vật mang tên Oni, chính nó là thủ phạm gây nên cái chết của đứa nhỏ xấu số.

“Keng!”

Tiếng vũ khí va chạm vào nhau vang lên chói chói, anh Tuấn đã bị sức mạnh to lớn của con quỷ canh cửa địa ngục đẩy lùi lại một bước. Cây chùy mang tên Kanabou nện liên tục xuống người anh Tuấn, mục đích của Oni chính là lấy thịt đè người. Nó vừa đánh vừa liếm mép cười, cái lưỡi đỏ lỏm kèm theo bộ răng sắc nhọn màu cháo lòng phun ra một câu làm anh Tuấn tức muốn nổ hai lá phổi:

“Ta không thích thịt người lớn, vừa già vừa dai, thịt ngon nhất vẫn là thịt trẻ con!”

“Bữa ăn cuối cùng của mày đã kết thúc ba mươi giây trước rồi!”

Anh Tuấn nói với giọng lạnh lùng đến cùng cực, đôi mắt mang muôn vàn sát khí phong tỏa khắp thân hình cao đến hai tầng của Oni khiến khối thịt màu đỏ này rung mình một cái, nó nhếch mép lên nói cứng:

“Mày vẫn quên là ăn cơm xong phải tráng miệng sao?”

Anh Tuấn lấy tay chỉ vào đầu mình nói:

“Chỗ này nhiều máu này!”

“Ha ha ha, mi có lòng thì ta có ruột thôi!”

Tại một nơi cách chiến trường của anh Tuấn hơn mười mét, anh Gióng cũng đang vật lộn với một con quái vật khác mang tên Tengu. Một con quái vật với cái mũi dài kèm theo một đôi cánh thiên nga trắng muốt, nó đang thi phun lửa với ngựa của anh Gióng. Hai dòng lửa, một đỏ một đen đang tỏa một lượng nhiệt khổng lồ trên bầu trời, được một lúc đột nhiên ngựa sắt của anh Gióng kêu lên một tiếng đau đớn. Không biết từ lúc nào mà chân sau nó đã có một cái cổ quấn quanh kéo nó xuống, anh Gióng hoảng sợ hét lên:

“Cái quái gì thế?”

Cái cổ dài ngo ngoài một lúc rồi từ bóng tối xuất hiện một khuôn mặt xinh đẹp, nó mở miệng nói:

“Ta không phải là cái quái gì, ta là Rokuro-kubi hoặc mi có thể gọi bằng một cái tên nữ miều hơn là cao cổ. Chúng ta nói chuyện một lúc đi, ta đang buồn mà không tìm thấy ai nói chuyện đây, mi có bạn gái chưa?”

“Mẹ kiếp, cắt đi, Sói đâu rồi? Giúp ta cắt cái cổ này đi!”

Sói ca ở bên dưới đã biến hình xong liền hú lên một tiếng, nếu được dịch ra thì nó nghĩa là: Cứ để anh lo! Vừa dứt tiếng hú, thân hình mang bộ lông rậm rạp đã lao lên, cái miệng đầy răng sắc nhọn mở ra chuẩn bị cắn vào cái cổ trắng muốt kia. Cao cổ dường như hơi sợ hãi, theo bản năng nó rút cổ lại kèm theo một giọng oán trách:

“Người ta chỉ muốn nói chuyện thôi mà.”

Nói xong cái cổ dài lại quấn quanh tấm thân sói to lớn, không ai ngờ một cái cổ mỏng manh như vậy lại có thể khóa cứng Sói ca lại. Đôi móng vuốt của Dương Trung như muốn đưa lên để kéo cái thứ này ra nhưng dường như nó đã bất lực. Đôi mắt mang nét cầu cứu của Sói đưa lên tìm kiếm đồng minh thì bên tai nó có một giọng nữ đầy mềm mại thủ thủ rằng:

“Mi nói chuyện với ta đi, mi nói hay ta thả mi đi, còn không ta ăn thịt mi đấy nhé!”

“Cái mẹ gì đây?”

Đầu óc đơn giản của Sói như ngừng hoạt động, lực bắt tông tâm Sói hét lên thảm thiết:

“Khanh đệ, cứu ta!”

Khanh đệ ư? Nhân vật chính của chúng ta ư? Giờ hắn đang ở đâu? Tác giả xin trân trọng thông báo cho các vị độc giả rằng Khanh đệ đang ở một không gian khác. Hắn đang ngồi trong một căn phòng mang phong cách Nhật Bản cổ xưa, bên dưới sàn được lót bằng Tatami loại thượng hạng, bốn góc phòng được trang trí bằng bốn cây trụ nền đang tỏa ra thứ ánh sáng dịu nhẹ kèm theo một mùi hương dễ mê. Giữa căn phòng có một bàn, bên trên là một cái đồng hồ cát đang chảy chậm rãi, cạnh nó là một cốc trà Nhật đang tỏa khói nghi ngút, thơm lừng.

“Còn chín mươi bảy chuyện nữa!”

Một giọng nói già nua cất lên vang vọng khắp căn phòng nhỏ chỉ khoảng mười lăm mét vuông làm cho Khanh đệ đang ngồi trước cốc trà giật mình đánh thót. Hắn nở một nụ cười không biết là khóc hay mỉa. Vài phút trước, Khanh đệ đang định chạy lại giúp anh Tuấn thì bỗng nhiên hắn bị chuyển vào căn phòng này kèm theo một thông báo:

“Mi phải kể một trăm truyện ma mới được thoát khỏi đây, thời gian là trước khi chiếc đồng hồ cát này hết!”

Khanh đệ biết hắn đã bị Ao-andon, một con bách quỷ đang bắt và hắn cũng biết mình chỉ cần nói: ta không biết kể chuyện là xác của hắn ngày mai sẽ được lên báo. Mọi năng lực của Khanh đệ đều bị khóa hết, hắn dường như đã trở về cái thời ngày xưa của mình, yếu ớt đến đáng thương. Khanh đệ biết bây giờ phải dùng trí chứ không dùng sức được nữa, bộ não mang IQ gần một trăm đang hoạt động hết công suất, cố tìm kiếm một ánh sáng nơi cuối đường hầm.

Tách biệt với chiến trường đầm máu ngoài kia, rẽ trái tầm một trăm kilomet, đang có ba bóng người đang lui húi chuẩn bị cái gì đó. Xung quanh ngôi nhà

đã được một bức tường đá bao bọc một cách cẩn thận có thể nói so với Kim Tự Tháp còn khít hơn, không một thứ gì bên ngoài có thể vào được kể cả vì trùng.

“Nhanh lên lão Du, mau giúp ta xây cái bếp này!”

Nguyễn Trãi, lão Trác cùng nhỏ Mã Lương đang xếp từng viên gạch hồi hã đục đại thi hào mà không để ý rằng Du đang ngồi thờ đốc, bàn tay cầm bút giờ không thể đưa lên nổi nữa, Du yếu ớt nói:

“Đề ta nghỉ một chút, tay của ta đã không thể nhấc lên nữa rồi!”

Lão Trác bên cạnh cũng gật đầu nói với Trãi:

“Thôi để hấn nghỉ đi, xây một tòa thành bảo vệ đã là quá sức với hấn rồi!”

Nguyễn Trãi chỉ biết thờ dài nói:

“Nhưng chúng ta chỉ có ba ngày, liệu có kịp không?”

Trác đặt tay lên vai Trãi nói với giọng kiên định:

“Ta tin mi sẽ làm nên được một điều kỳ diệu!”

Đưa một cái nhìn cảm ơn với lão Trác, Nguyễn Trãi lại nhìn lại tờ giấy trong tay mình, nội dung trong đó là gì? Mời các bạn đọc tiếp chương sau!

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Cứu viện từ trên trời

Chiến trường tại trung tâm hội chợ...

Tại con hào nước chảy xung quanh ngôi chùa cổ gần đó có hàng trăm người đang lặn lội giữa đồng bùn sinh, nơi đây có vẻ là một chỗ chốn lý tưởng để thoát khỏi đám quỷ đang hung hăng càn quét kia. Nhiều khuôn mặt bần thiêu lấp ló trong nước nhìn lên với ánh mắt sợ hãi tột độ nhưng cũng có một số đang thờ phào khi lướt qua họ là hàng chục con quỷ đói khát, đi tìm con mồi. Tại con hào này, một trong những người của chúng ta: Yết Kiêu, cũng đang ngụp lặn tìm đường thoát. Anh chính là người đã dẫn đầu đoàn người yếu ớt tìm chỗ trú ẩn, nhưng trong lòng người anh hùng đang dấy lên một cảm giác bất an không diễn tả được. Càng tiến về gần con sông, sự bất an của anh Thế càng lớn nhưng khi nhìn lại những khuôn mặt đang kì vọng đằng sau mình, anh tự nhủ: không thể bỏ họ lại được!

Tuy nhiên, cái gì đến cũng đã đến, một tiếng hét thảm thiết ở đằng sau truyền vào tai anh Thế, mùi máu tươi tanh tưởi xộc thẳng vào hai xoang mũi làm anh bị choáng váng trong giây lát. Anh Thế đưa vội ánh mắt lo lắng ra sau, đập vào hai con ngươi là dòng nước đỏ ngầu đang chảy quanh một con quái vật da xanh lè. Chưa hết, gu thời trang của con quái này cũng có vẻ bệnh, ai đời lại đội đĩa lên đầu không biết, lại còn thứ vũ khí gì dặt ở bên hông kia? Dưa chuột à! Con này đúng là có vấn đề.

Thế đang dùng con mắt nghệ thuật của mình đánh giá đối thủ thì hành động tiếp theo của con quái đã làm bộ môn này bị si nục, những chiếc răng trắng nhon của nó cắn phập cái đầu trên tay một cách ngon lành khiến cho nhiều người xung quanh sợ hãi tột độ.

“Kappa?”

Giọng nói không chắc chắn mang thêm nét hoang mang của vài người bên cạnh anh Thế lí nhí cất lên.

“Kappa là con gì?”

Anh Thế quay lại hỏi người vừa phát biểu, anh muốn biết mình phải đối mặt với cái quái thai gì mới có thể nắm chắc đánh lại không thì cũng phải chạy trốn được. Người dân kia thấy mình được hỏi, đang định mở lời thì con Kappa đã tiến lên nói với giọng léo nhéo:

“Mi không biết ta? Ta thách đấu với mi, dám không?”

Máu nóng dồn lên não, Thế đang định xắn tay áo thì người dân bên cạnh đã níu hấn lại kèm theo giọng nói sợ hãi:

“Đừng đồng ý, lên nóc tú người hoa quả đấy!”

“Tại sao?”

Câu nghi vấn được ném lại cho người dân nọ, anh Thế tự tin rằng dưới nước mình không nhất cũng đứng đầu nên không sợ hãi con da xanh này lắm nhưng câu nói tiếp theo của người nọ làm sự tự tin của anh rơi xuống ruột già:

“Nó thách đấu Sumo!”

“Sumo?”

Lại một câu nghi vấn nữa và trả lại cho Thế là cái gậy đầu, khuyến mãi thêm một tràng lượt Sumo khiến những giọt mồ hôi to như hạt đậu của anh Thế tuôn rơi liên tục. Nụ cười PS của Kappa càng lớn làm mồm miệng anh Thế ngày càng méo xệch nhưng biết làm sao bị giờ đã đâm lao rồi thì phải theo lao thôi, suy nghĩ trong vòng 0,1s Thế nói:

“Được,ta chấp nhận thách đấu!”

“Ha ha, tốt!”

Kappa vừa dứt tiếng cười như sõi ném ống bơ của mình thì một luồng sáng màu xanh bỗng lóe lên bao phủ lấy thân thể của nó và anh Thế. Một bức tường bằng nước cao vài chục mét chặn đứng lối thoát của cả hai, nước dưới chân cũng đã dâng cao lên quá đầu, Cuộc chiến bắt đầu!

Như một đấu sĩ Sumo chuyên nghiệp, Kappa ngay giây đầu tiên đã nhảy bổ vào anh Thế với một lực lượng kinh khủng. Người tấn công trước bao giờ cũng có lợi thế, khi anh Thế còn khí tị đan điền, lấy Oxi thì Kappa đã lao tới:

“Bình bình bình!”

Ăn một liên hoàn tát vào mặt, sao vắng đây đầu, Thế bị bay ngược lại phía sau, lưng đập vào bức tường nước lạnh lẽo. Hồn còn chưa kịp nhập thân thì Kappa đã lao lên ôm chặt lấy anh vật xuống. Không ngờ cái thân hình nhỏ con của nó lại nặng cỡ cái xe tải vài tấn khiến khuôn mặt của Thế đỏ như ớt khi.

“Phụt!”

Một vòi máu phun ra từ miệng Thế, bắn cả lên mặt Kappa nhưng nó chỉ cười rồi đứng dậy ngoắc ngoắc ngón trỏ nói:

“Tiếp nào!”

“Cho ta cái niêu!”

Một lão già râu tóc bạc phơ, khuôn mặt quái thú đang chia tay về phái Thạch Sanh đòi hỏi.

“Không cho!”

Anh Sanh vừa vung cây rìu bổ củi của mình vừa nói. Lão già kia chính là thủ lĩnh yêu quái Nurarihyon, bộ môn ưu thích nhất là ăn chực, dùng đồ không phải của mình, người dân thường so sánh ý thức của hắn với con ruồi nhưng tác giả khuyên mọi người đừng làm vậy vì thật là sỉ nhục loài côn trùng kia.

Lão già sau khi né tránh đường lia rìu lại của họ Thạch lại chia tay ra một lần nữa, giọng nói lần này đã có phần tức tối:

“Ta hỏi lại lần nữa, có cho không?”

Thạch Sanh cũng đã đến giới hạn, máu nóng xộc thẳng lên não, anh gầm lên:

“Không cho, muốn cướp bát cơm của tao sao? Nằm mơ!”

Nurarahyon đập cây gậy ba-toong của mình xuống đất mặt đầy sát khí nói:

“Được, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!”

Thạch Sanh bĩu môi nói:

“Ta chỉ biết Lúa Mới với Nếp Cẩm thôi, rượu Mời là loại gì thế? Muốn đánh nhau thì vào đây, ta không có thời gian đi đôi co với một thằng ăn xin!”

Anh Sanh vung cây rìu lên, tuyên hạ thụ vi cường, đánh nhau phải đi đầu nhưng cây rìu còn chưa kịp chạm vào người lão quái vật thì một làn khói đen từ sau lưng Nurarahyon tỏa ra với tốc độ chóng mặt, chẳng mấy chốc đã bao phủ toàn bộ thân thể của hắn.

Anh Sanh bịt mũi chửi rủa:

“Mẹ kiếp, đi vệ sinh không rửa hay sao mà đánh rấm đen thế?”

“Khặc khặc khặc, rồi mi sẽ được thưởng thức thôi, không phải vội!”

Một giọng nói không tôn trọng người nghe cất lên trong đám khói đen, tiếng the thé kéo dài tầm mười giây thì một thân hình to lớn, lấm cơ nhiều bắp bước ra khỏi màn đen bốc mùi. Nurirahyon giờ đây đã biến thành một thanh niên đôi mươi, tay hắn cầm một thanh katana tỏa ra làn khí băng bạc lạnh lẽo kết hợp với mái tóc đen dài, khuôn mặt tuấn tú càng tăng lên vẻ phiêu dật.

Tiếng nói như gió thu của Nurirahyon cất lên:

“Nghĩ lại chưa thẳng dân đen!”

Anh Sanh đứng như trời chồng nhìn tên thanh niên trước mặt, đôi chân mày nhíu lại càng ngày càng chặt vì Sanh nhận ra người đứng trước mặt đã trở nên nguy hiểm vô cùng. Tuy nhiên danh dự của người anh hùng không cho phép lùi bước mà họ Thạch tiến lên hết lớn:

“Mi biết ta ghét nhất cái gì trên đời không?”

Khuôn mặt tuấn tú của Nurirahyon hiện lên vẻ ngạc nhiên, hắn suy nghĩ trong giây lát rồi nói với giọng không chắc chắn:

“Mi ghét người dối trá!”

Thạch Sanh gật gù rồi lại lắc đầu nói:

“Công nhận ta ghét loại người đó, hồi trước ta gặp một thằng họ Lý và đã giết nó, nhưng đó không phải điều ta ghét nhất!”

Nurirahyon lại nói:

“Mi ghét cái ác!”

Họ Thạch lại lắc đầu khiến cho Nurirahyon tức điên người, hắn nói liền một tràng hơn mười đáp án nhưng anh Sanh vẫn chỉ lắc đầu. Sự mệt mỏi khiến lòng kiên nhẫn của thủ lĩnh quái vật không giữ được bình tĩnh, hắn hét lớn:

“Ta chịu, rốt cuộc thì mi ghét cái gì?”

Anh Sanh nắm chặt cây rìu giờ lên ngang mặt đối thủ của mình nói với giọng tự nhiên không thể tự nhiên hơn:

“Ta ghét nhất trên đời chính là những thằng đẹp trai hơn ta!”

“Lập trận xong chưa?”

Anh Huệ một bên chém nhau với một bà lão, một bên chỉ đạo Thất Hổ Tướng đang ngồi vẽ vòng tròn trên mặt đất, họ đang định dùng năng lực mạnh nhất của bảy vị tướng: gọi đội! Tuy nhiên công việc này đâu có dễ dàng, trời tối khuyển Tuyết và sáu người còn lại phải chăm chút vẽ từng nét nhỏ trên đất, chưa kể bọn tiểu quỷ bên cạnh quấy rối không ngừng nghỉ.

“Cho thần một phút nữa!”

Một người trong Thất Hổ nói lớn, hắn đang đứng ở trung tâm vẽ những chi tiết cuối cùng và cũng là những nét quan trọng nhất.

Mụ già bên cạnh anh Huệ dường như cảm nhận nguy hiểm đang cận kề nên tấn công càng ngày càng hăng, càng ngày càng gấp gáp nhưng quá nhỏ cho mụ khi đối thủ của mụ lại là anh Huệ. Mụ không những không tiến lên được mà ngày càng lùi lại, bí quá mụ hét lớn với bọn tiểu quỷ:

“Chúng mày đâu, mau ngăn bọn kia lại!”

Mụ gọi bọn tiểu quỷ trả lời với nội dung:

“Chúng ta bất lực, bọn hắn quá khỏe thừa ngài Kurozuka!”

Kurozuka chính là tên con quái đang chặt chém với anh Huệ, đừng nghĩ mụ già này xấu xí, bản chất thật của mụ là một mỹ nữ hại nước hại dân nhưng khi nào mụ mới đẹp, đó chính là khi mụ uống máu của một mỹ nam, mỹ nữ nào đó ví dụ như anh Huệ chẳng hạn. Khuôn mặt sắc cạnh, môi mọng như kiêu, mắt sắc như kiếm, lông mày với sống mũi thẳng như kiếm, hình ảnh của anh Huệ có vẻ không giống vua lắm mà giống một lãng tử phong trần hơn.

“Xong rồi!”

Tuyết ở bên cạnh đã hoàn thành bài tập tô vẽ của mình, cùng lúc đó sáu tiếng “xong” cũng cất lên đồng thời. Một luồng sáng màu vàng cực mạnh tỏa ra từ chính giữa trận đồ của Thất Hổ. Mười bốn con mắt đang trông chờ thành quả của mình thì bỗng nhiên ánh sáng tắt ngúm lại cũng như mụ cười đang dang dở trên mép của bảy vị tướng. Tuyết gãi đầu hỏi:

“Thất bại à?”

Một vị trả lời:

“Ta cũng không biết, mấy lần trước cũng thế mà!”

“Vậy chúng ta làm gì bây giờ?”

Tuyết lại hỏi.

“Đội!”

.....

Ba mươi giây, một phút, hai phút không có gì mới xuất hiện, Thất Hổ tưởng chừng như buông bỏ thì đột nhiên:

“Ầm Ầm Ầm!”

Một ngọn núi to lớn từ trên trời rơi thẳng xuống giữa trận đồ kèm theo những tiếng hét:

“Giết!”

Bảy người ngờ ngàng, anh Huệ ở cũng ngờ ngàng không kém, đây là lần đầu tiên họ thấy trận đồ có hiệu quả như vậy. Tiếng hét càng ngày càng gần, Tuyết chỉ lên trời hét:

“Nhìn kia!”

Theo hướng chỉ tay của Tuyết cả bọn hướng ánh mắt của mình lên. Một đoàn quân cưỡi ngựa đang lao thẳng từ trên trời xuống với tốc độ không tưởng, một tiếng nói mang theo sự nghiêm nghị của một vị tướng lãnh khốc vang lên:

“Hơn một nghìn năm rồi Benkei, chúng ta lại sát cánh với nhau!”

“Thần nguyện đi theo ngài, Minamoto no Yoshitsune vĩ đại!”

Bạn đang đọc truyện *Loạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.